

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

iki Roman
Bir Arada

Desire

MAYA BANKS

Yuva Özlemi

CINDY GERARD

Shiloh Çiftliği

Jesica

MAYA BANKS

Yuva Özlemi

Çeviri
İrem Bilkin

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: THE TYCOON'S SECRET AFFAIR
Türkçe Adı: YUVA ÖZLEMİ

ISSN 2416 – 0981
201209200
Harlequin Desire-1

Copyright © 2009 by Maya Banks

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Desire İki Roman Birarada
Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.
Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak :Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:090212622222

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2012 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayıncının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebes gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Jewel Henley

Romanın kadın kahramanı

Piers Anetakis

Romanın erkek kahramanı

Chrysander Anetakis

Piers Anetakis'in büyük ağabeyi

Theron Anetakis

Piers Anetakis'in küçük ağabeyi

Marley Anetakis

Chrysander Anetakis'in karısı

Bella Anetakis

Theron Anetakis'in karısı

Kirk

Jewel'in en iyi arkadaşı

~ ÖN SÖZ ~

JEWEL HENLEY hastane yatağında kırırdandı. Tek eliyle cep telefonunu tutuyor, diğer eliyle gözyaşlarını siliyordu. Başka çaresi yoktu.

Onunla bir gece geçirdikten sonra hayatından nasıl çıkarıp atacağını bilemeyen bir erkeğe dayanmak aklından geçireceği bir durum olmasa da bebek için her şeyi yapardı. Gururunu yok et ve öfkeni serbest bırak.

Elini büyüyen karnında gezdirirken varlığını hatırlatan kızının tekmesini hissetti.

Piers'a baba olacağını söylediğinde acaba nasıl davranacaktı? Umurunda olacak mıydı? Jewel başını salladı. Jewel için ne hissederse hissetsin çocuğuna sırtını dönemezdi.

Bunu öğrenmek için yapılacak tek şey telefonun tuşuna basmaktı. Piers'ın özel telefon numarası hala onda kayıtlıydı. İşinden kovulmuştu ama işe alınırken ona verilen telefon numaralarını silmemişti.

Yine de onu aramaya cesaret edemiyordu. Telefonu bırakıp gözlerini kapadı. Keşke hamileliği sorunlu geçmiyor olsaydı. Yüzlerinden sağlık fışkıran o güzel kadınlardan biri neden olamıyordu?

Seyyar ultrason cihazıyla içeri giren hemşireyle düşünceleri

bölündü.

“Bugün nasıl hissediyorsunuz, Bayan Henley?”

Jewel başını sallayıp fısıldadı. “İyiyim.”

“Hastaneden çıktıktan sonra bakımınız için bir şeyler ayarladınız mı?”

Jewel bir şey söylemeden yutkundu. Hemşire ona onaylamayan bakışlarla baktı.

“Doktor yatak izniniz sırasında size birisinin bakacağından emin olmadıkça sizi taburcu etmeyecektir.”

Jewel telefonu eline alarak, “Tam aramak üzereydim,” dedi.

“Güzel. İşim biter bitmez sizi bunu yapmanız için yalnız bırakacağım.”

Birkaç dakika sonra hemşire çıkmıştı. Jewel telefona baktı. Belki Piers cevap vermezdi.

Derin bir nefes alarak arama tuşuna bastı. Gözlerini kapatarak telefonun çalmasını bekledi.

Bir. İki. Üçüncü çalıştan sonra Jewel kapatmak üzereyken onun tok sesini duydu.

“Anetakis.”

Jewel tüm cesaretini kaybetti. Nefesi kesiliyor gibi olduğunda gözlerine yaşlar hücum etti.

“Kimsiniz?” Genç adam sordu.

Jewel telefonu kulağından uzaklaştırıp görüşmeyi sona erdirdi. Yapamayacaktı. Bebeğinden sessizce özür dileyerek başka bir yol bulmaya karar verdi. Piers Anetakis’in dâhil olmadığı bir başka çözüm yolu bulmalıydı.

Düşünmeye fırsat bulamadan telefonu çalmaya başladı. Cevap verdiğinde onun geri aradığını fark etmişti.

Ahizde Jewel’ın sadece soluğu duyuldu.

“Kimsiniz ve benim numaramı hangi cehenneme biliyorsunuz?” Piers kükredi.

“Üzgünüm,” dedi Jewel, kısık bir sesle. “Seni rahatsız etmemeliydim.”

“Bir dakika.” Uzun bir sessizlik oldu. “Jewel, sen misin?”

Tanrım. Sesini tanıyacağını sanmamıştı. Beş aydır konuşmamışlardı. Tam olarak söylemek gerekirse, beş ay, bir

hafta ve üç gün.

“E... Evet,” dedi sonunda.

“Tanrıya şükür,” diye mırıldandı Piers. “Seni her yerde arayıp durdum. Dünyadan yok olmuş gibiydin.”

“Ne?”

“Neredesin?”

Her ikisi de aynı anda sormuşlardı.

“Önce ben,” diye atıldı Piers. “Neredesin? İyi misin?”

Jewel söyleyeceklerini toparlamadan önce sessiz kaldı. “Hastanedeyim.”

“*Theos*.” Jewel genç adamın ardından söylediği Yunanca cümleleri anlamadı.

“Hangi hastanedesin? Söyle.”

Jewel şaşkınlıkla kendini, ona hastanenin ismini söylerken buldu. Bir şey söylemesine fırsat vermeden Piers devam etti. “En kısa zamanda orada olacağım.”

Ve telefon kapandı.

Elleri titreyerek Jewel telefonu bıraktı ve büyüyen karnını okşadı. Geliyordu. Gerçekten. Onu aramıştı. Bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu.

Sonra ona en önemli haberi vermediğini hatırladı.

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

Beş ay önce...

JEWEL dışarıdaki barın girişinde durup kumsala giden patikayı aydınlatan meşalelere ilgiyle baktı.

Çalan müzik, yıldızlarla dolu gökyüzüyle büyük bir uyum içindeydi. Uzakta dalgaların sesi melodinin ritmiyle hareket ediyordu. Caz, en sevdiği müzik türüydü.

Onu bu küçük adaya getiren neden tamamen şanstı ibaretti. Ucuz bilet, uçağa boş yer olduğunu öğrenince beş dakikada karar vermişti. Ve işte buradaydı. Yeni bir yerdeydi ve birkaç günü kendine ayırmaya söz vermişti.

Adaya vardığında yaptığı ilk şey geçici bir iş arayışına girmek olmuştu. Ve şanslı yaver gitmişti; ünlü Anetakis Oteli'nin sahibi geçici olarak oraya yerleşmişti ve bir asistan arayışı içerisindeydi. Sadece dört hafta. Hayatının bir sonraki aşamasına geçmeden bu onun için harika bir fırsattı.

Öyle bir fırsattı ki gerçek olamayacak kadar güzeldi. İyi bir ücretin yanı sıra otelde ona bir oda verilmişti. Muhteşem bir tatil gibiydi.

“Dışarı çıkacak mısın yoksa böyle güzel bir geceyi içeride mi geçireceksin?”

Hafif aksanlı erkeğin sesi kulaklarına çarptığında vücudundan bir akım geçti. Dönüp bu erkeksi sesin sahibine baktı.

Adamın gözlerini gördüğünde akımın ayak parmaklarına kadar indiğini hissetti. İçinde bir şeyler harekete geçmişti ve nefes almak zor geliyordu.

Adam yalnızca nefes kesici değildi. Daha önce pek çok nefes kesici erkekle karşılaşmıştı. Bu... Güçlüydü. Bir avcıydı. Gözleri Jewel'ı delip geçiyor gibi bakıyordu.

Onun ilgisini çektiğine emindi. Jewel aptal değildi. Aptalca oyunların peşinde de değildi.

Jewel onun bakışlarından gözlerini kaçırmadı. Gözleri gecenin rengiydi, siyah. Saçları koyu renkti ve teni meşalelerin ışığında bronz gibi parlıyordu. Işık genç adamın gözlerine onyx taşı rengini veriyordu, parlak ve gururlu.

İnatçı ve güçlü duran çenesi köşeliydi. Bu nitelik Jewel'ın erkeklerde hoşlandığı bir özellikti. Uzun bir süre Jewel'ı süzdükten sonra dudakları kıvrıldı.

"Az konuşan bir kadın."

Jewel kendine kızarak konuştu.

"Dışarı çıkıp çıkmamaya karar veremiyordum."

Genç adam tek kaşını kaldırdı.

"Ama içeride kalırsan sana içki ısmarlayamam."

Jewel içinde kabaran heyecanı bastırmak için başını yana eğip gülümsedi. Cinsel çekiciliğe uzak bir kadın olmamasına rağmen en son ne zaman kendisini bu kadar etkileyen bir erkeğin ortaya çıktığını hatırlayamadı.

Aralarında sanki bir kıvılcım oluşmuş gibiydi. Adamın gözlerinde gördüğü sessiz daveti kabul edecek miydi? Ona içki ısmarlamak istediğini söylemişti ama tek istediği bu olamazdı. Asıl sorun, Jewel bu teklifi kabul edecek kadar cesur muydu?

Bir gecenin bir sakıncası olmazdı. Birlikte olduğu erkekler konusunda son derece seçiciydi. İki yıldır sevgilisi olmamıştı. Bu koyu bakışlı, baştan çıkaran gülümsemeli ve alaycı yabancı ortaya çıkana kadar kimseyle ilgilenmemişti. Evet, onu istiyordu.

"Buraya tatil için mi geldin?" Gözleriyle genç adamı süzerek sordu.

Adamın dudakları tekrar gülümsemeyle kıvrıldı. “Öyle denebilir.”

Jewel rahatladığını hissetti. Tek gecelik bir maceranın hiçbir sakıncası olmazdı. Sonra herkes kendi yoluna giderdi ve yolları bir daha asla kesişmezdi.

Bu gece... Bu gece yalnızdı. Genelde böyle olmasına rağmen bu geceyi yalnız geçirmek istemiyordu.

“Bir içkiye hayır demem,” diye belirtti, Jewel.

Genç adamın gözlerinde ilkel bir parıltı yanıp söndü. Eliyle genç kadını sahiplenircesine dirseğinden tutarak geceye çıkardı.

Denizden gelen esinti Jewel’in saçlarını havalandırırken genç kadın deniz kokusunu içine çekti.

“İçkiden önce benimle dans et,” diye kulağına fısıldadı genç adam.

Cevabını beklemeden onu kollarının arasına alıp vücuduna bastırdı.

Birbirlerine öylesine uyumlu dans ediyorlardı ki kenetlenmiş vücutlarının nerede başlayıp nerede bittiğini çözmek imkânsızdı.

Kollarıyla ona sarılmış dans ederken genç adam yanağını onun başına dayamıştı. Korumacı. Güçlü. Jewel uzanıp kollarını onun boynuna doladı.

“Çok güzelsin.”

Sözleri genç kadına tatlı bir his verdi. Dürüstçe söylenmiş sözcükler aynı zamanda tatlı bir iltifat niteliğindeydi.

“Sen de,” diye fısıldadı Jewel.

Genç adamın kıkırdaması tüm vücudundan tekrar akımın geçmesine neden oldu. “Güzel miyim? Sevinmeli miyim, alınmalı mıyım, emin olamadım?”

Jewel da güldü. “Sana güzel diyen ilk kadının ben olmadığını biliyorum.”

“Öyle mi?”

Sırtı açık elbisesinin üzerinde elleri dolaştı. Jewel onun dokunuşuyla nefesini tuttu.

“Sen de aynı hissediyorsun,” diye mırıldandı genç adam.

Jewel onun neyi kastettiğini anlamıştı. Aralarındaki etkileşim inanılmazdı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Jewel başını salladı.

“Bu konuda bir şey yapacak mıyız?”

Jewel geriye çekilerek onun gözlerinin içine baktı. “Öyle olmasını isterim.”

“Dürüst yanıt. Kadınlarda bunu severim.”

“Ben de erkeklerde bunu severim.”

Eğlenceli konuşmaları adamın bakışlarındaki ifadeyi değiştirdi. Arzu. Jewel onu ne kadar arzuluyorsa o da Jewel’ı o kadar istiyordu.

“İçkiyi odamda içebiliriz.”

Jewel nefesini tuttu. Adamın ne istediğini biliyor olsa da davet ona darbe gibi gelmişti. İçindeki arzu iyice kabardı.

“Ben...” İlk kez tereddüt etti. Kararlı bir kadın gibi davranmıyordu.

“Sen ne?”

“Ben korunmuyorum,” dedi Jewel, sesi dışarıdaki seslere karışarak.

Genç adam parmağını onun çenesine götürüp gözlerinin içine baktı. “Ben çaresine bakarım.”

Jewel verilmiş bu söze sınıksı sarıldı. Bir an böyle bir erkeğin hayatının geri kalanında ona bakmasının nasıl olabileceğini düşledi. Sonra vazgeçti, aptalca fantezilerin bu gecenin büyüsunü yok etmesine izin veremezdi.

Ayaklarının ucundan kalkarak fısıldadı. “Oda numaran kaç?”

“Seni kendim çıkarayım.”

Jewel başını salladığında genç adam kaşlarını çatı.

“Seninle odanda buluşuruz.”

Genç adamın gözleri bir an ona inanmıyormuş gibi kısıldı. O anda onu boynundan tutup kendine çekti ve öpmeye başladı.

Jewel eridiğini hissetti. Adam onun düşmesini engellemek için sıkıca kendine bastırdı.

Öpüşmeleri sıcak ve ıslaktı. Jewel teslim olmuştu; onun dilinin ağzının içinde dolaşmasına izin verdi. Onu aynı ihtirasla öpmeye başladı.

Adam inleyerek geri çekildiğinde gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Sonra Jewel'in eline oda anahtarını bıraktı. "En üst kat. On birinci süit. Geç kalma."

Ve dönüp otelden içeri girdi.

Jewel titreyerek arkasından bakakaldı. Şaşkına dönmüştü.

"Çıldırılmış olmalıyım. O beni canlı canlı yer."

Damarlarından arzu aktıkça haklı olmayı ümit ediyordu.

Titrek bacaklarla otele doğru yürüdü. Esrarengiz adamın ismini bile bilmiyordu, yine de onunla yatmaya razı olmuştu.

Bir yandan da bu esrarengizliğin belirli bir cazibesi vardı. Bir gecelik fantezi. İsim yok. Beklenti yok. Duygusal bağlanma yok. Kimse üzülmeyecekti. Aslında, mükemmeldi.

Ama bunu yapacaksa kendi şartlarıyla yapacaktı. Koyu renkli aşığı duruma tamamen egemen olmayacaktı.

Sakinleşerek odasına çıktı. Banyo aynasında kendine baktı. Saçları hafifçe dağılmış, dudakları şişmişti. İhtiras. İhtirasın her damlasıyla karşılaşmış gibiydi.

Aynada ona bakan kadını tanımiyordu ama ondan hoşlandığını fark etti. Güzel ve kendinden emin duruyordu ve on bir numaralı süitte onu bekleyen heyecanlı erkek, gözlerinin ışıldamasına yetmişti.

Ömür boyu süren yalnızlıktan sonra bir geceyi sevgilinin kollarında geçirmek öyle baştan çıkarıcıydı ki asansöre doğru koşmamak için kendini zor tutuyordu.

Onun yerine soluğu düzene girene kadar bekledi. Gözlerindeki vahşi bakış geçene kadar aynada kendine baktı ve sonra uzun sarı saçlarını yüzünden çekti.

Sakinleşince yatağına oturdu ve on beş yirmi dakika beklemeye karar verdi. Çok hevesli gibi durmanın gereği yoktu.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

PTERS sarışın bombayı aşağıda bıraktıktan sonra alışmadığı bir heyecanla odasını arşınladı. Huzursuzca dolanmayı bırakıp kendine bardan bir içki doldurdu ama içmedi. Üçüncü kez saatine göz attı.

Gelecek miydi?

Kendine küfretti. Kız arkadaşıyla gizlice buluşmak için evden kaçan genç gibiydi. Kadına karşı hissettikleri ancak ihtiras olarak açıklanabilirdi.

Onu istiyordu. Onu otelin kapısından dışarı bakarken gördüğü ilk andan beri istiyordu. Görüntüsüne hayran kalmıştı. Uzun düzgün bacakları, ince bir beli ve dik göğüsleri vardı. Saçları ipek gibi omuzlarına ve sırtına dökülmüştü. Ellerini o muhteşem saçların arasından geçirip dolgun dudaklarından öpmek için sabırsızlanıyordu.

O anda bile erkekliği sertleşmiş, bekliyordu. Bir kadına karşı daha önce böyle bir tepki hiç vermemişti. Onu yatağa götürme düşüncesi bile duyularının harekete geçmesine yetiyordu.

Kapının hafifçe vuruluşuyla açmaya gitti. Çekingen bir tavırla, zümrüt ve mavi arası gözleriyle orada duruyordu.

“Bana anahtarını verdin ama vurmadan girmenin kaba olacağını düşündüm,” dedi genç kadın, yumuşak bir sesle.

Genç adam o konuşmaya başladığı anda ağzının kuruduğunu hissetti. Elini uzatıp onun elini tuttu ve sonunda “Geldiğine sevindim,” demeyi başardı.

Daha sonra genç kadını kollarıyla sarıp vücuduna yasladı. Genç kadın hafifçe titredi, kalp atışlarının hızlandığını hissediliyordu.

Onu tekrar tatmak üzere kendini tutamayarak dudaklarına doğru eğildi. Dudakları birleştğinde aklındaki tüm düşünceler uçmuştu.

Genç kadın ihtirasla karşılık verdi. Ona sarılmış okşarken gömleğinin üzerinde kalan elleri geçtiği yerleri yakıyordu. Sabredemiyordu. Onu çıplak görmek istiyordu. Kendi de çıplak kalmak, böylece onun tenini hissedebilmek istiyordu.

Genç kadını yavaşça baştan çıkarma planları bir anda uçup gitmiş gibiydi. Kimin kimi baştan çıkarttığı belli değildi; aslında bunun bir önemi de yoktu.

Elleri sabırsızca elbisesini çıkarmaya çalışırken genç adam onu yumuşak boynundan öptü.

Genç adamın dili omuzlarında gezinmeye başladığında Jewel yavaşça inleyip titredi. Elbise yere düştüğünde Jewel yalnızca minik iç çamaşırı ile kalmıştı.

Piers genç kadının güzel göğüslerine baktığında nefesi kesildi. Uçları onun ilgisini çekmek istercesine ileri fırlamışlardı. Eğilip dudaklarını pembeliğe yapıştırmadan önce tek eliyle göğsünü kavradı.

Jewel genç adamın göğüslerinde dolaşan dudakları karşısında nefesini tuttu.

Jewel’in tadı genç adamın ağzında erimişti. Tatlı. Bir çiçek kadar kırılgan. Kadınsı. Mükemmel. Kendini kontrol edebilmek için bir an durdu. Ama *Theos*, bu kadın onu çılgına çeviriyordu.

Erkekliği üzerindeki giysiyi zorluyordu. Onu hemen yatağa götürmemek için kendini zor tutuyordu.

Yavaşlamalıydı. Önce onu arzudan çıldırtmalı sonra sahip olmalıydı.

Jewel dizleri onu taşıyamadığına karar verdiğinde genç adamın omuzlarına tutundu. Anetakıs onu kollarına alarak yatak

odasına taşıdı.

Genç kadını yatağa bırakıp hızla üzerindeki çıkartmaya koyuldu. Önünde soyunan bu adamdan inanılmaz bir cinsel cazibe yayılmaktaydı. Bakışları onu yakıp geçiyordu.

Gömleğini çıkardığında kaslı göğsü, geniş omuzları onun yalnızca ofiste oturup çalışmadığını kanıtlıyordu. Göğsünü kaplayan kıvrıkcık tüyler aşağı doğru azalıyor, göbeğinin altında ince bir sıra halinde devam ediyordu.

Pantolonunu çıkarırken Jewel onu aç gözlerle süzdü. Sonunda iç çamaşırını çıkardığında genç kadın onun kendisini ne kadar arzuladığını anlamıştı.

Jewel'in yüzünden şaşkınlığının okunduğu belli oluyordu. Anetakis onun yanına geldi. "Seni arzulamam konusunda bir şüphem mi vardı, *yineka mou*?"

Jewel ona gülümsedi. "Hayır."

"Seni çok istiyorum," dedi Anetakis, boğuk bir sesle. Başını eğerek dudaklarını birleştirdi.

Genç kadının vücudu onun sunduğu sıcaklığı ve ihtirası karşılamak üzere yay gibi gerildi. Başka birinin varlığını hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu adam tüm özlemini gidermek için elinden geleni yapıyordu.

Anetakis onu savunmasız bırakmak ister gibi kollarını başının üzerinde tutarak öptü. Teninin her bir zerresi kadifeyi andırıyordu.

Göğüslerini öpüp ağzına aldığı Jewel'in inlemesi duyuldu.

Genç adamın dudakları karnından aşağı tüm kıvrımlarında dolaşarak iç çamaşırına kadar indi.

Jewel bedeninin en gizli yerlerinde onun dudaklarını hissedince hafifçe çığlık attı.

Genç adamın elleri kalçalarında dolaşırken iç çamaşırını yırtarak çıkardı ve yavaşça bacaklarını ayırdı. Jewel baştan aşağı titriyordu.

"Korkma," diye mırıldandı, Anetakis. "Bana güven. O kadar güzelsin ki sana zevklerin en güzelini tattırmak istiyorum."

"Evet. Lütfen, evet," diye yalvardı Jewel.

Genç adam önce onun dizlerinin iç kısımlarını, sonra kalçalarını, sonra ise en hassas noktalarını öptü.

Bacaklarını yavaşça aralarken, “Benim ol, *yineka mou*,” dedi. Ve sonra ağzıyla onun dudaklarını örttü. Böyle bir zevki tatmayalı çok uzun süre olmuştu.

“İnanılmaz güzel karşılık veriyorsun. Sana sahip olmak için bekleyemeyeceğim.”

Genç adam dönüp prezervatifini taktı. Tekrar yanına geldiğinde Jewel daha fazla beklemek istemiyordu.

“Senin olmak istiyorum,” diye yalvardı.

Anetakis gözlerini kapatarak ona tek bir hamlede sahip oldu.

Jewel’dan bir çığlık yükseldi. Parmakları genç adamın omuzlarına daha sıkı tutundu. Bulunduğu yerde kıpırdamadan onun içinde olmasını tüm varlığıyla hissetmeye çalıştı.

Genç adam durakladı ve gözlerini açtı. “Canını mı yaktım?” diye sordu sert bir sesle.

Jewel onun yanağına dokundu. Anetakis’in gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. O anda Jewel tüm gücüyle onun yaptığına devam etmesini istedi.

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Canımı yakmadın. Seni çok istiyorum. Al beni. Şimdi. Bekleme.”

Ve onu ne kadar çok istediğini belli etmek için kalçalarını kaldırdı. Böylelikle genç adamı içinde daha derinlerde hissedebiliyordu.

Bacaklarını adama doladı ve kendisine iyice çekti. Onu istiyordu. Ona *ihtiyacı vardı*.

Anetakis inleyerek dudaklarını genç kadının boynuna gömdü. Şimdi daha hızlı ve sert hareket ediyordu. Acı ile karışık zevkin verdiği mutluluk ifade edilemezdi. Cennet. Jewel bunu daha önce hiç yaşamamıştı. Fırtınada ata binmek gibi bir histi.

“Önce sen,” diye fısıldadı Anetakis.

Jewel karşı koymadan kendini bıraktı. Hissettiği zevkin verdiği mutlulukla çığlıkları birbirine karışmıştı.

Sonra genç adam daha hızlı hareket etmeye başladı. Gittiği yere vahşi hareketlerle onu da sürüklüyordu.

Sonra genç kadının içinde yavaşlayarak durdu. Elleri genç kadının yüzünde, saçlarında ve dudaklarında gezinirken Jewel’ın anlamadığı dilde bir şeyler söylüyordu.

Ağırlığı altında Jewel'in ezilmemesi için yana yatarak genç kadını kendine çekti.

Jewel nefesini tutarak bekledi. Şimdi onun gitmesini mi isteyecekti yoksa geceyi onunla geçirmesini mi?

Anetakıs onun çelişkisine yanıt veriyor gibi genç kadını kendine doğru çekti ve kollarına aldı. Çenesini onun başına dayadı. Birkaç dakika içinde solukları duyuluyordu. Uyumuştu.

Jewel uyandırmamaya çalışarak ona sarıldı ve başını göğsüne yasladı. Derin nefes alışlarında burnuna gelen kokusunu içine çekti.

Bir an için kendini güvende hissetmişti. Kabul edilmiş. Arzulanmış. Bu gece birisine ait olmak istiyordu. Dünyada yalnız olmak istemiyordu.

Uyurken genç adam ona daha sıkı sarıldı. Jewel gülümseyerek kendini uykunun kollarına teslim etti.

Piers saatin farkında olmadan uyandı. Genellikle her zaman şafak sökmeden uyanırdı; böylelikle günü karşılamak üzere hazır olurdu. Ama bu sabah uyku her yanını sarmıştı. Kollarında yatan yumuşak kadının farkına o anda vardı.

Dönüp hemen kalkmak yerine kalıp onun kokusunu içine çekti. Kalkıp düş almalı ve ona molanın bittiğini söylemeliydi ama henüz genç kadını göndermek istemiyordu.

Elleri genç kadının sırtında ve kalçalarında dolaşmaya başladığında Jewel kıpırdandı. Onunla tekrar sevişmeliydi. Bir kez daha. Uyarı çanlarını kulaklarında hissetse de genç kadını kendine çevirip üzerinden çekmeceye, yeni bir prezervatif almak üzere uzandı.

Jewel'in gözleri uykulu bakarken Piers yavaşça onun içine girdi. Dün gecenin bu kez aksine sabırlı davranmak istiyordu. Onun canını tekrar yakmak istemiyordu. İşin gerçeği, bu fırsatı da değerlendirmek istemişti.

"Günaydın," dedi Jewel boğuk bir sesle.

Piers daha derin bir hareketle onun dudaklarına eğilirken karşılık verdi. "Günaydın."

Jewel kedi gibi esneyip uzaklaşmaya çalışan genç adamı kendine çekti. Sakin ve güzel bir uyumla onunla birlikte hareket etmeye başladılar.

Dün gece yaşadıkları fırtına ise bu, arkasından gelen sakin yağmur olarak tanımlanabilirdi. Sakin ve son derece tatmin edici.

Piers genç kadının saçlarını yüzünden çekerek defalarca öptü. Ona doyamıyordu. Aklına onu bırakmamak geldi. Ama hemen bu düşünceden kurtuldu; herhangi bir duygusal tuzağa düşmemeye kararlıydı.

Böyle karmaşıklıklara hayatında tekrar yer vermeyecekti.

Jewel onu kollarıyla sararak birlikte hareket etmeye devam etmelerini istedi. Genç adam son zevk anlarını uzatmak için elinden geleni yapıyordu.

Sonunda daha fazla dayanamayarak her ikisini de zevkin doruğuna taşıdı. İkisi de birbirlerinin kollarında nefes nefese yattılar.

Piers uzun bir süre genç kadının içinde kaldı. Başını onun güzel kokulu saçlarına gömmüştü.

Derken gerçek kendini hatırlattı. Sabah olmuştu. Aralarındaki her neyse karmaşık hale gelmeden bitmeliydi.

Aniden yataktan kalktı ve pantolonuna uzandı.

“Ben duşa giriyorum,” derken Jewel yattığı yerden onu seyretmekle yetinmişti.

Jewel başını salladı. Piers banyoya girdiğinde pişmanlığın yanı sıra rahatlamış hissediyordu. Ve on dakika sonra döndüğünde genç kadın yatağından, odasından ve hayatından çıkmıştı.

Evet, oyunun kurallarını anlamış olmalıydı. Hatta çok iyi anlamıştı. Bir an onun hala yatakta olmasını dilemişti. Sevişmelerinin ardından sıcak ve mutlu bir şekilde. Ona ait olarak.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

JEWEL, Anetakis Otel'in üçüncü katta bulunan ofislerinin önünde durarak tekrar saçlarını düzeltti. Heyecanlı olduğunda bunu hep yapardı.

Sonra Piers Anetakis'in ofisine girmek için beklerken elleriyle eteğinde olmayan buruşuklukları düzeltmeye çalıştı.

Düzgün ve profesyonel gözüktüğünü biliyordu. Böyle görünmek için çok çalışmıştı. İki gece önce bariyerlerini aşan kadın artık yoktu. Onun yerine yüzünden duyguları okunmayan biri vardı.

Yine de birlikte olduğu adam ile ilgili erotik düşünceler kafasını meşgul etti. O düş yaparken Jewel çıkmıştı ama tekrar ona rastlamayı ümit etmişti. Kendi kendine söz vermiş olsa bile ona rastlarsa bir gece daha geçirebileceklerini düşünmüştü.

Belki de böylesi daha iyi olmuştu. Hem zaten adam belki de yaşadığı yere dönmüştü. Kendisinin de birkaç hafta sonra elinde seyahat etmek için yeterli parası olacak ve buradan gidecekti.

Bazen bir yere yerleşmenin, bir yuvanın sunduklarına sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdi ama tüm bunlar ona uzak şeylerdi. Uzun zaman önce bir yuvaya sahip olmanın kaderinde olamayacağını anlamıştı.

Saatine göz attı. Sekizi iki geçiyordu. Sekizde içeri alınmış

olmalıydı. Demek ki saatinde iş yapmak Bay Anetakis'in defterinde yazmıyordu.

Evrak çantasını alarak pencereden dışarıya, dalgalara baktı. Deniz gün ışığında romantikliğini kaybetmiş gibiydi. Yine güzeldi ama gece meşalelerin gölgesinde ve ay ışığında başka bir hayata uzanıyor gibiydi.

Ağzını büktü. Yine koyu renk gözlü aşığını düşünüyordu. Onu unutmaması zordu ve uzun bir süre onu düşünüp duracağından emindi.

Arkasında kapı açılarak yaşlı bir kadın kafasını uzattı ve ona gülümsedi. "Bayan Henley, Bay Anetakis sizinle şimdi görüşecek."

Jewel yüzüne bir gülümseme yapıştırarak kadını takip etti. Bay Anetakis cep telefonuyla konuşuyordu ve arkası onlara dönüktü. İçeri girdiklerini duyup döndüğünde Jewel dondu kaldı. Gözleri geçirdiği şokla büyümüştü.

Bay Anetakis onu tanıdığını gösterir gibi tek kaşını kaldırdı, sonra telefonu kapadı ve diğer kadına başını salladı.

"Çıkabilirsin, Margery. Bayan Henley ve benim konuşacak çok konumuz var."

Jewel, yaşlı kadın sessizce odadan çıkarken yutkundu. Evrak çantasını kalkan gibi önünde tutmaktaydı ve çantayı kavrayan elleri bembeyaz kesilmişti. Anteakis'in gözleri ellerine takıldı.

"Bilmelisin ki kim olduğun hakkında hiçbir bilgim yoktu," dedi Jewel, titrek bir sesle.

"Elbette," dedi sakın bir sesle Piers. "Yüzündeki şoktan anladım. Yine de, bu her şeyi zorlaştırıyor, öyle değil mi?"

"Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok," dedi Jewel hemen. Bir adım atarak elini uzattı. "Merhaba, Bay Anetakis. Ben Jewel Henley, yeni asistanınız. Birlikte çalışacağımızı umuyorum."

Piers'ın dudakları alaylı bir tavırla kıvrıldı. Cevaplayamadan telefonu çaldı.

"Affedersiniz, Bayan Henley," dedi serinkanlı bir sesle. Sonra telefona cevap verdi.

İngilizce konuşmadığı halde duyduklarından hoşlanmadığı belliydi. Kaşlarını çatarak haykırdıktan sonra hırsıyla konuşmayı

bitirdi.

“Özür dilerim. Hemen gitmemi gerektiren bir şey çıktı. Margery sizin... Yerleşmenize yardımcı olacaktır.”

Jewel başını sallayıp kapıdan çıktı. Tuttuğu nefesini bıraktığında üzerinden tüm enerjisi gitmiş gibiydi. Bu ne şanssızlıktı? Üstelik tekrar ona rastlamaktan bahsederken...

Dizleri titreyerek Margery’nin yanında giderken önündeki dört hafta serinkanlı duruşunu bozmamayı ümit ediyordu.

Piers helikopterden inip bekleyen arabaya bindi. Özel jetinin durduğu havaalanına doğru giderlerken ofisten ayrıldığından bu yana yapmayı ertelediği görüşmeyi yapmak üzere telefonunu çıkardı.

Adadaki otelin insan kaynakları müdürü telefonu ikinci çalışta açtı.

“Sizin için ne yapabilirim, Bay Anetakis?”

“Jewel Henley,” dedi Piers.

“Yeni asistanınız mı?”

“Ondan kurtul.”

“Pardon? Bir sorun mu var?”

“Ondan kurtul. Ben dönene kadar gitmiş olsun.” Derin bir nefes aldı. “Onu başka bir yere transfer et, terfi ettir veya ücretini öde, ama ondan kurtul. Benimle çalışamaz. Çalışanlarımla ilişkiye girmek üzerine kesin kurallarım var ve onunla bir geçmişimiz var diyebilirim.”

Biraz bekleyip bir şey duyamayınca küfretti. Görüşme kesilmişti. Neyse, bir cevap beklemiyordu zaten.

Durumlar benzer olmasa da ağabeyinin asistanı öncelikli şirket bilgilerini rakiplerine satmıştı. Bu olaydan sonra kendileri için çalışanlar konusunda katı kurallar getirmişlerdi. Bir Roslyn ile daha uğraşamazlardı.

Yine de araba uçağın yanında durduğunda göğsünün sıkıştığını hissetti. Birlikte yaşadıklarının tek gecelik bir ilişkinin ötesinde bir şey olduğu konusunu inkâr edemezdi. O nedenle bağlantıyı şimdiden kesmek önemliydi. Bir kadının eline tekrar hiçbir şekilde

güç vermeyecekti.

Jewel, Margery'nin masasında oturmuş yığınla kâğıt işiyle uğraşırken Margery telefon görüşmeleri yapıp yazıcıda sıkışan kâğıtlara söyleniyordu.

Jewel sabahı diken üstünde geçirmiş, Piers'in bir an evvel dönmesini ve aralarındaki havayı düzeltmeyi dilemişti.

Öğle yemeğinde aşağıdaki kafeye inip sandviçini yerken dışarıda martıları besleyen turistleri izledi. Margery öğleden sonra izin verirse bilgisayarı kullanmayı ve Kirk'e adaya vardığını e-posta ile bildirmeyi planlamaktaydı.

Kirk, ender görüştüğü bir arkadaşydı. Genelde uzak yerlerde görevleri kabul eder ve giderdi. Jewel ise aynı derecede kendi yolunda gitmeyi amaç edinmişti. Her ikisi de bir yerden bir başka yere giden kayıp ruhlardı. İkinin de bir evi yoktu, belki de bu yüzden birbirlerini iyi anlıyorlardı.

Bazen birbirlerine e-posta gönderirler, bazen ararlar, arada sırada ise seyahat ederken yolları kesişirdi. Birisiyle birkaç saatliğine bile olsa görüşebilmek güzeldi. Kirk onun için bir erkek kardeş veya aileden biri gibiydi.

Sandviçini bitirince asansöre bindi. Acaba Piers gelmiş miydi? Heyecanını gizlemeye çalıştı. O bir şey belli etmiyorsa kendisi de aynısını yapabiliirdi.

Margery'nin ofisine girdiğinde yüzünde üzgün bir ifade gördü. "Bay Patterson sizi hemen görmek istiyor."

Jewel şaşırdı. Belki de imzalaması gereken birkaç evrak daha vardı. İç geçirerek birkaç ofis ilerideki personel müdürünün odasına yöneldi.

"Bayan Henly, girin, oturun lütfen."

Jewel adamın önüne oturdu. Bay Patterson boğazını temizleyip yakasını çekti. Sonra ona baktı.

"Sizi işe aldığımızda bu geçici bir görev içindi. Bay Anetakis'in burada kaldığı süre boyunca ona yardımcı olacaksınız."

"Evet." Bütün bunları konuşmuşlardı.

“Üzgünüm ama artık bir asistana ihtiyacı kalmadı. Planlarında bir değişiklik oldu. O nedenle size ihtiyacımız olmayacak.”

Jewel ona uzun bir sürç bakakaldı. “Anlamadım.”

“Buradaki göreviniz şu an itibarıyla sona ermiştir.”

Jewel ayağa kalktı. Bacakları titriyordu. Ellerini yumruk yaptı. “O serserinin biri!”

“Güvenlik görevlisi sizi ofisinize götürecek ve eşyalarınız alana kadar eşlik edecek,” dedi Bay Patterson, onu hiç duymamış gibi.

“Bay Patterson, Bay Anetakis’e onun iğrenç biri olduğunu söyleyebilirsiniz. Son derece korkak, düşük seviyeli, iğrenç biri. Umarım kendi korkaklığında boğulur gider.”

Bunu söyleyerek genç kadın kapıyı çarptı ve fırtına gibi oradan ayrıldı. Bazı çalışanlar kafalarını uzatıp neler olduğunu anlamak için baktılar.

Bu inanılmazdı. Piers’in onu kovmaya cesareti bile yoktu. Kendisi kaçarken personel müdürüne bu işi yaptırıyordu. Düzenbazın tekiydi.

Asansörün yanında iki güvenlik görevlisi yanına geldi. Kendisine suçlu muamelesi yapılması onu öfkeden çığına çevirmişti.

Sessizlik içinde asansörle odasına çıktılar. İçeri girdiğinde görevliler kapının yanında bekledi.

Topuklu ayakkabılarını çıkararak sönmüş balon gibi kendini yatağın üzerine bıraktı. Lanet olsun. Adadan ayrılmak için parası vardı ama ya sonrası? Burada kazandığı parayla hesaplarına göre altı ay boyunca seyahat edebilecekti.

Şimdi ise tek çaresi San Francisco’ya, Kirk’ün dairesine geri gitmekti.

Kirk ile anlaşmışlardı. Kalacak bir yere ihtiyaç duyduğunda onun dairesine gidebilirdi. Evin aidatları ve faturaları nasıl olsa ödeniyordu ve buzdolabında daima yiyecek vardı.

Jewel’in onunla e-posta dışında iletişime geçecek bir seçeneği yoktu. Olsa bile Kirk haftalarca mesajlarını kontrol etmeyebiliyordu. Kendisiyle aynı zamanda orada olmamasını ümit etti.

Gözlerini kapattı. Adada kalıp iş bakabilirdi ama bu işi kabul ettiğinde başka teklifleri geri çevirmişti. Başka hiçbir iş aynı parayı ona kazandırmazdı. Üstelik burada kalarak Piers Anetakis'e rastlamak istemiyordu. Solucan.

San Francisco'ya gidecekti. Bir iş bulup para biriktirmeyi ümit etti. Kira ödemek zorunda olmadığı bir evde kalmak iyi olurdu ama Kirk'ün cömertliğini kullanmak istemiyordu.

"Kahrol, Piers Anetakis," diye fısıldadı. Hayatının en güzel gecesini nefret ettiği bir tecrübeye dönüştürmeyi başarmıştı.

Kendine acımayı bırakıp bundan bir ders çıkararak yoluna devam etmeye karar verdi.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

Beş ay sonra...

PTERS özel uçağının basamaklarından inerek bekleyen araca doğru yürüdü. Serin, ıslak San Francisco havası alışık olduğu sıcak, tropik havadan çok uzaktı. Yanında havaya uygun giysi getirecek vakti olmamıştı. Üzerindeki ipek gömlek ve ince takım elbise serin havaya karşı onu korumuyordu.

Şoför, Piers'in gidceği yeri biliyordu, o yüzden Jewel'in kaldığı hastaneye doğru yol alırlarken arkasına yaslandı.

Ona ne olmuştu? Beş ay boyunca onun izini bulmaya çalışıp başarılı olamadıktan sonra genç kadının onu araması için önemli bir nedeni olsa gerek.

Artık önemi yoktu. Onun nerede olduğunu biliyordu. Jewel en iyi bakımını sağlar ve işini kaybetmesinden dolayı ona tazminat önerirse belki onu kafasından uzaklaştırmayı başarabilirdi.

Hastaneye geldiklerinde vakit kaybetmeyip oda numarasını öğrendi ve hemen yukarı çıktı.

Kapıyı vurmasına rağmen cevap gelmeyince sessizce içeri girdi. Genç kadın uyuyordu. Kirpiklerinin gölgesi yüzüne vuruyor ve soluğu duyuluyordu.

Uyurken bile yüzünde endişeli bir ifade vardı. Parmakları ile

üzerindeki örtüyü sıkıca tutuyordu. Tıpkı hatırladığı gibi çok güzeldi. Son beş aydır onun güzelliği aklından çıkmamıştı.

Üzerindeki ceketi çıkarıp attı ve uyanmasını beklemek üzere oturdu. Odadaki hareket Jewel'ın gözlerini açmasına neden oldu.

Onu gördüğü anda genç kadının gözlerinde şok etkisi belirdi. Ellerini korumacı bir tavırla hemen karnına götürmesi Piers'in gözünden kaçmadı.

"Sen hamilesin!"

Genç kadının gözleri kısıldı. "Öyle suçlayarak söylemene gerek yok. Bu duruma tek başıma gelmedim."

Bir an onun söylediklerini düşününce Piers sırtından aşağı akan soğuk suyun etkisini hissetti. Anıları gözlerinin önünde canlanınca öfke damarlarından aktı.

"Çocuğun benim olduğunu mu söylüyorsun?" Tekrar bir kadının tuzağına düşmeyecekti.

"O bir kız," dedi, Jewel. "Senin kızın."

Kahretsin. Bilerek durumu kişiselleştirmeye çalışıyordu.

"Kız mı?"

Piers onun karnına daha dikkatli baktı. Sabırsızca genç kadının ellerini kenara iterek karnına dokundu. Bebeğin tekmelemesiyle şaşkına döndü.

"Theos! Bunu o mu yaptı?"

Jewel gülümsedi. "Bu sabah çok hareketli."

Piers büyüğü bozmak ister gibi başını salladı. Bir kız. Hemen gözlerinin önüne Jewel'ın koyu renk gözlü küçük bir kopyası kız çocuğu geldi.

İfadesi sertleşti. "Benim mi?"

Bakışları karşılaştığında Jewel onayladı.

Piers küfretti. "Korunmuştuk. Ben korunmuştum."

Jewel omuz silkti. "O senin çocuğun."

"Bunu öyle hemen kabul etmemi mi bekliyorsun?"

Genç kadın yatakta doğrulmaya çalışırken ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "İki yıldır kimseyle birlikte olmamıştım. O senin çocuğun."

Piers eskiden olduğu gibi aptal değildi. "O zaman babalık testine karşı çıkmazsın?"

Jewel gözlerini yorgun bir tavırla kapattı ve yastıklara geri yattı. Tekrar gözlerini açtığı anda incindiği belli oluyordu. “Hayır, Piers. Saklayacak bir şeyim yok.”

“Senin neyin var? Neden hastanedesin?” diye sordu sonunda. Gerçeği öğrendiği anda itibaren aklına başka bir şey gelmemişti.

“Hastalandım,” diye açıkladı yorgun bir sesle Jewel. “Tansiyon. Yorgunluk. Doktorum bunun işimden dolayı olduğunu ve işten çıkmamı, çıkmak zorunda olduğumu, başka seçeneğimin olmadığını söylüyor.”

“Hangi kahrolası işi yapıyordun?”

“Garsonluk. Son anda bulabildiğim tek iş oydu. Başka bir yere, daha sıcak bir yere, taşınmak için paraya ihtiyacım vardı. Burası çok pahalı bir yer.”

“Peki neden adadan sonra buraya geldin? Herhangi bir yere gidebilirdin.”

Jewel ona acı bir bakış fırlattı. “Burada bir dairem var. Parası ödenmiş bir daire. Kovulduktan sonra gidebileceğim yerler sınırlıydı. Uyuyacak bir yere ihtiyacım vardı. Para biriktirip başka bir yere yerleşmeyi planlamıştım.”

Piers’in içini suçluluk duygusu kapladı. Kahretsin, bu durum çok karışıktı. Onu kovmakla kalmamış, bebek bekleyen bir kadını zor durumda bırakmıştı.

“Bak, Jewel, kovulmanla ilgili...”

Jewel elini kaldırdı, yüzü berbattı. “Bunu tartışmak istemiyorum. Sen korkak serserinin tekisin. *Kızımızın, benim*, sana ihtiyacımız olmasaydı seninle *asla* konuşmazdım.”

“İşte bu nedenle. Senin kovulmanı istemedim,” dedi sabırlı bir tavırla, Piers.

Jewel ona öfkeyle baktı. “Kovulduktan ve otelden, yanında güvenlik görevlileriyle ayrıldıktan sonra bunu bilmek pek de rahatlatıcı değil.”

Piers iç geçirdi. Onunla konuşmaya çalışmanın zamanı değildi. Her geçen dakika daha da üzülmüyordu. Eğer onun hakkında en kötüsünü düşünüyorsa ki öyle görünüyordu, beş aylık kızgınlığı beş dakikada silemezdi.

“Öyleyse benden istediğin nedir? Her ne ise yardım ederim.”

Jewel ona yeşil gözlerinde şüpheyile baktı. Kızı kesinlikle Jewel'in gözlerini almalıydı. Kendisi gibi koyu renk saçlı ama annesi gibi okyanus yeşili gözlere sahip olmalıydı. Yoksa mavi miydiler? Bir türlü anlayamıyordu.

Genç kadının omuzları düştü, gözlerini kapadı. "Doktorum bana bakan biri olmadan beni hastaneden çıkarmıyor."

Bunu başkasından destek almak ona acı veriyormuş gibi söylemişti.

"Ameliyat olana kadar yatakta kalmalıyım."

Piers öne eğildi. "Ameliyat mı? Neden ameliyat olacaksın? Sadece hastasın sanmıştım. Tansiyon." Ağabeyinin karısının hamileliğinden bildiği kadarıyla bunun çaresi ilaçlar ve dinlenmeydi. "Hamileyken ameliyat olamazsın. Bebeğe ne olacak?"

Jewel ona baktı. "İşte o yüzden. Ultrasonda bebeği kontrol ederlerken yumurtalarımın birinde büyük bir kist gördüler. Hamilelikte küçülmesi gerekirken kist giderek büyüdü ve şimdi rahmime baskı yapıyor. Onu almaktan başka çareleri yok çünkü bebeğe zarar verebilir."

Piers küfretti. "Bu ameliyat tehlikeli mi? Bebeğe zarar verir mi?"

"Doktor sanmıyor. Ama en kısa zamanda olmam lazım."

Genç adam tekrar içinden küfretti. Her şeyi kaybedeceği bir başka duruma düşmek istemiyordu. Bir kez aptallık yapmıştı ama bir daha bu asla olmayacaktı. Bu kez her şey onun şartlarıyla olacaktı.

"Benimle evleneceksin," dedi.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

“**SEN** aklını kaçırmışsın,” diye atıldı Jewel.

Piers gözlerini kıstı. “Evlilikten bahsetmemin delilikle ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

“Delisin. Sertifikalı.”

“Ben deli değilim,” diye homurdandı.

“Sen ciddisin!”

Jewel ona dehşetle bakıyordu. “Tanrı aşkına, seninle *evleneceğime* inanıyor musun?”

“Bu kadar dehşete düşmene gerek yok.”

“Tiksindim,” diye düzeltti Jewel. “Tepkim bu oldu. Bak, Piers. Senin yardımına, desteğine ihtiyacım var. Ama seninle evlenmeye değil. Asla.”

“Benim yardımımı istiyorsan bal gibi benimle evlenmek zorundasın.”

“Defol,” diye bağırdı Jewel kapıyı işaret ederek. Piers onun elini tutup yavaşça bileğinin içini okşadı.

“Öyle söylememeliydim. Beni kızdırdın. Eğer çocuğumu taşıyorsan elbette seni desteklerim, Jewel. Sen ve kızımız için elimden gelen her şeyi yaparım.”

Ondaki ani değişime anlam vermeye çalışan Jewel, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. Tüm yaptıklarından sonra onu nasıl hala

böyle etkileyebiliyordu?

“O zaman bir daha evlilikten bahsetme.”

“Buna söz veremem. Seninle en kısa zamanda, hatta kesinlikle ameliyattan önce evlenmeye niyetliyim.”

“Ama...”

Piers elini kaldırdı. Ve her ne kadar sinirlense de Jewel onunla tartışmadı.

“Tehlikeli bir ameliyat geçireceksin. Başına kötü bir şey gelirse sana bakacak ailen ve senin yanında kalacak kimsen yok.”

Soğuk bir ter damlası genç kadının sırtından aşağı süzüldü. Ailesi hakkında ne biliyordu? Onun hakkında araştırma mı yaptırmıştı? Midesi bulandı. Kimsenin geçmişini öğrenmesine tahammül edemezdi. Ona göre geçmişi silinmişti. O yaşamıyordu.

“Başka bir yolu olmalı,” diye sızlandı. Bu adama karşı koymak şimdiden ona zor gelmeye başlamıştı.

Piers onun ifadesinden anlamış olacak ki yumuşak sesle açıkladı. “Buraya seninle tartışmak için gelmedim. Halledecek çok şeyimiz ama kısıtlı zamanımız var. Doktorunla konuşup seni daha iyi bir yere aldırmalıyım. Seninle bir uzmanın ilgilenmesini istiyorum. Bebek beklerken bu ameliyatı olmaktan başka bir çıkış yolumuz olup olmadığını bize söyler. Düğünümüz için hazırlıkları ben hallederim.”

“Orada dur,” dedi Jewel öfkeyle. “Buraya gelip hayatımı ele geçiremezsin. Ben beyinsizin teki değilim. Doktorlarla konuştum. Neler yapılması gerektiğinden haberim var ve kendim ve kızım için en iyisi neyse o kararı vereceğim. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa hemen adana geri dönüp beni yalnız bırakabilirsin.”

“Üzülme, Jewel. Seni üzdüysem özür dilerim. Ben böyleyim, her şeye hükmetmeye başlarım. Benden yardım istedin, sana yardım öneriyorum ama sen istemiyorsun”

“Senin koşulsuz yardım etmeni istiyorum.”

Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

“Korkarım arkama yaslanıp hiçbir şey söylemeden duramam.”

“Bu çocuğun senin olduğundan bile emin değilsin,” diye atıldı Jewel.

Piers başını salladı. “Bu doğru. Senin sözüne inanacak olsam

aptallık etmiş olurum. Birbirimizi çok az tanıyoruz. Senin hepsini uydurmadığını nereden bilebilirim? Yine de yardıma hazırım. Şimdilik benim kızımı taşıdığını kabul ediyorum. Sen tedavi görmeye başlamadan önce evlenmemizi istiyorum.”

Piers devam etti. “İkimizin de haklarını koruyan bir anlaşma hazırlatacağım. Senin yalan söylediğin ortaya çıkarsa evliliğimiz hemen sona erecek. Senin ve kızın için bir anlaşma daha yaparız ve ikimiz de yolumuza gideriz.”

Jewel onun ‘senin kızın’ demesini kaçırmamıştı. Genç adam kendini özellikle durumdan uzak tutmaya çalışıyor gibiydi. Bu bebek onun değilse Jewel’ın onun yatağından çıkıp başka birinin yatağına atlamış olması gerekirdi. Bu adam onu ne zannediyordu? Evlilik için iyi bir temel sayılmazdı.

“Ya senin kızınsa?” diye sordu Jewel.

“O zaman evli kalırız.”

Jewel başını salladı. “Hayır. Seninle evlenmek istemiyorum. Sen de bunu istiyor olamazsın.”

“Bu konuda tartışmayacağım, Jewel. Benimle hemen evleneceksin. Kızın için en iyisini düşün. Tartışmamız ne kadar uzarsa senin ve bebeğin riski artıyor.”

“Beni tehdit ediyorsun,” dedi Jewel, inanamayarak.

“Nasıl istersen öyle düşün,” dedi Piers, omuz silkerek.

“O senin çocuğun,” dedi Jewel, öfkeyle. “O kahrolası testleri yaptırabilirsin ama o senin çocuğun.”

Piers başını salladı. “Benim olduğuna inanmak istiyorum. Böyle bir olasılığa inanmasaydım evlilik teklif etmezdim.”

“Ve evlenmeden önce test sonuçlarını beklemek istemiyorsun?”

“Bunu nasıl farklı yansıtıyorsun?” diye sordu Piers, alaylı bir tavırla. “Anlaşmamız her türlü olasılığı kapsayacak. Yalan söylemiş olsan da cömert olmaya hazırım. Ve, senin dediğin gibi, bu benim kızımsa, en iyisi evlenip ona iyi bir yuva sağlamaktır.”

“Birbirlerine tahammül edemeyen birer anne baba olarak mı?”

Piers’ın tek kaşık kalktı. “Pek öyle sayılmaz. O gece benim odamda son derece iyi anlaşıyorduk.”

Jewel’ın yanakları yanmaya başladı. “İhtiras, sevginin,

güvenin ve bağlılığın yerini tutamaz.”

“Onların da olmayacağını kim söyleyebilir?”

Jewel ona şaşkınlıkla baktı.

“Bir şans ver, Jewel. Geleceğin neler getireceğini kim bilebilir? Bazı şeyler hakkında şimdiden endişelenmek akıllıca değil. Senin ameliyatını ve babalık testinin sonuçlarını beklemeliyiz.”

“Tabii. Evlenmeyi düşünürken evliliğin, dayanması gereken temel esasları aklıma getirmem aptallık.”

“Bu kadar alaycı olmaya gerek yok. Şimdi biraz dinlen. Yapılacak çok şey var, ne kadar çabuk onları halledersem o kadar çabuk rahatlayacaksınız.”

“Seninle evleneceğimi söylemedim,” dedi hırsla Jewel.

“Hayır, cevabını bekliyorum.”

Jewel’in beyni zonkluyordu. Bu adam ne kadar küstahtı. Her seferinde kendi isteğinin olacağına inanıyordu. Yine de serseri haklıydı. Jewel’in ona ihtiyacı vardı. Kızlarının ona ihtiyacı vardı.

Her yanını üzüntü sardı. Uzanarak gözlerini kapadı. Ağlamak istiyordu. Günün birinde olmasını hayal ettiği şeylerden çok uzaktaydı. Normalde asla evlenmemekte ve birisine güvenmemekte kararlıydı. Güven onun sözlüğünde yer almıyordu. Diğer yandan bu, güçlü, sevgi dolu bir erkeği düşlemesini engellememişti. Onun güvenini kötüye kullanmayacak biri. Onu koşulsuzca sevecek biri.

“O kadar kötü olmayacak,” dedi Piers, sevecen bir sesle, elini tutarak.

Jewel gözlerini açtığından genç adamın ona dikkatle baktığını gördü.

“Pekala, Piers. Seninle evleneceğim,” dedi yorgun bir tavırla. “Ama benim de şartlarım var.”

“Senin haklarını gözetecek bir avukat tutacağım. Anlaşmanın benim tarafıma göz attıktan sonra ona danışabilirsin.”

Ne kadar tuhaftı. Evlilikten çok yüzeysel bir iş anlaşması gibiydi. Hata yaptığı şüphesizdi. Belki de hayatının en büyük hatasını yapıyordu. Ama çocuğu için bunu yapacaktı. Her şeyi yapardı. Hamile olduğunu anladığı andan itibaren bebeği onun her

şeyi olmuştu. Kızını kaybedemezdi. Şeytanla evlenmek zorunda kalsa bile göğsünü gerip bunu yapardı.

“Peki, benim bir avukat tutup sana faturayı göndermeme ne dersin?” diye önerdi, tatlı bir şekilde.

Piers kıkırdadı. “Bana güvenmiyor musun? Sanırım bunun için haklı nedenlerin var. Tabii. Bir avukat tut, ben ücretini karşılarım.”

Genç kadın gözlerini kıstı. Genç adam kendisinden beklenmeyecek kadar iyi yürekli davranıyordu. Elbette, kazandığına göre böyle olması mümkündü.

“İhtiyacın olan bir şey var mı? Sana getirebilirim.”

Jewel bir an duraladı. “Yiyecek.”

“Yiyecek mi? Burada yemek vermiyorlar mı?”

“Çok lezzetli yiyecekler. Açlıktan ölmek üzereyim.”

Piers gülümsediğinde Jewel ayak parmaklarına kadar inen bir akım hissetti. Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Hala onun çekiciliğini hissetmek istemiyordu. Elini karnında gezdirdi. Birlikte geçirdikleri gece için hiçbir pişmanlık duymuyordu ama sonsuza kadar o geceyi düşünemezdi.

“Sana yiyecek güzel bir şeyler getireceğim. Şimdi dinlen. Birazdan dönerim.”

Sanki o geldikten ve dünyasını alt üst ettikten sonra dinlenebilirmiş gibi.

Sonra eğilip genç kadının alnına şefkatli bir öpücük kondurdu ve yanağını okşadı. Jewel soluğunu tuttu.

“Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Sadece dinlen ve kızına... kızımıza iyi bak.”

Genç adam ona kısa bir bakış atıp odadan çıktı. Kapı kapandıktan sonra Jewel soluğunu bıraktı.

Evlenmek.

Böylesine zor bir erkekle evlenmeyi aklına bile getiremiyordu. Hayatında yeterince zor insanla mücadele etmişti. Duygusuz, kalpsiz insanlarla. Ve şimdi ise çocukluğunun küçük bir modeli olacak bir evliliğe ‘evet’ diyordu.

Karnını tuttu. “Senin için asla öyle olmayacak, tatlım. Seni

34 *Maya Banks*

çok seviyorum, bunu söylemediğim bir gün geçmeyecek. Söz veriyorum. Babanla aramızda ne olursa olsun daima yanında ben olacağım.”

~ ALTINCI BÖLÜM ~

“KORKUNÇ bir şey yaptım,” dedi Piers, ağabeyi Chrysander Yunanca bir şeyler mırıldanırken.

Chrysander içini çekti. Piers onun yatakta doğrulduğunu işitebiliyordu.

“Neden kardeşlerim beni gecenin bir yarısında arayıp aynı sözleri söylüyorlar?”

“Theron bir şeyler mi yaptı?” diye sordu Piers eğlenerek.

“Koruması altındaki bir kadını baştan çıkardığından beri, hayır,” diye cevapladı Chrysander.

“Ha, Bella’dan söz ediyorsun. Bense Bella’nın onu baştan çıkarmış olduğunu düşünüp duruyorum.”

“Konudan uzaklaşıyorsun. Bu yaptığın korkunç şey nedir ve ne kadara patlayacak?”

“Belki de hiçbir şeye. Belki her şeye,” dedi Piers.

Chrysander’ın dudaklarından bir küfür savruldu, sonra Piers onun Marley’e bir şeyler söylediğini işitti.

“Marley’i bu konuda endişelendirme. Onu uyandırdığım için üzgünüm.”

“Artık çok geç,” diye kükredi Chrysander. “Bana bir dakika ver, ofisime geçeceğim.”

Piers otel odasındaki masaya parmaklarını vurarak bekledi.

Sonunda Chrysander tekrar konuştu.

“Şimdi söyle bakalım, sorun nedir?”

Chrysander hemen konuya gelmeyi severdi.

“Bir ilişkim oldu... kısa bir ilişki, aslında tek gecelik bir ilişki.”

“Ecc? Bu senin için yeni bir şey değil.”

“Benim yeni asistanımdı.”

Chrysander tekrar küfretti.

“İşe başlayana kadar asistanım olacağını bilmiyordum. Onu kovdurttum.”

Chrysander inledi. “Bize ne kadarlık dava açıyor?”

“Bırak bitireyim.” Bu kez sabırsız olma sırası Piers'taydı. “Onu kovmaya niyetim yoktu. İnsan Kaynakları müdürüne onu başka bir görev almasını, terfi ettirmesini veya tüm ücretini ödemesini söylemişim ama o sadece sözlerimin ‘ondan kurtul’ bölümünü duyup onu kovmuş. Durumu düzeltmeye çalıştıysam da o çoktan gitmişti. Şimdiye kadar.”

“Tamam. Peki sorun nedir?”

“O hastanede. Hasta, ameliyat olması gerekiyor... Ve hamile.”

Bu sözleri büyük bir sessizlik izledi.

“Theos, Piers, bunun tekrar olmasına izin veremezsin. Geçen sefer...”

“Biliyorum,” dedi Piers, sinirli bir sesle. En son duymak istediği şey ağabeyinin olanları hatırlatmasıydı. Kendi aptallığı yüzünden erkek kardeşleri zor duruma düşmüşlerdi.

“Çocuğun senin olduğundan emin misin?”

“Hayır. Babalık testi istedim.”

“Güzel.”

“Bilmen gereken bir şey daha var. Onunla evleneceğim. Yakında, bir kaç gün içinde.”

“Ne? Sen aklını mı kaçırdın?”

“Çok komik, o da bana aynısını söyledi.”

“Birinizin aklının çalışıyor olmasına sevindim,” dedi Chrysander öfkeyle. “Çocuğun senin olduğundan emin olmadan bu kadınla neden evleniyorsun?”

“Kartların nasıl değiştiğini görmek çok ilginç,” dedi Piers.

“Hiç başlama. Alannis ile evlenmeye karar verdiğinde aynı

şeyleri Theron'dan da duymuştum. Bir felaketi nasıl önlemiş olduğumu bir kenara bırak, Theron'la ikinizin Marley hakkında beni uyarmanız tamamen başka bir durumdu, bunu biliyorsun. Bu kadınla bir ilişkin yok. Onunla bir gece geçirdin, senin çocuğunu taşıdığını iddia ediyor ve şimdi onunla evleneceksin, öyle mi?"

"Yardıma ihtiyacı var. Ben aptal değilim. Avukatımızdan çocuğun benim olmaması durumunda kendimi sağlama alacak bir anlaşma düzenlemesini istedim. Ameliyat olmadan önce evlenmemiz en iyisi. Bu şekilde onun ve çocuğun sağlığı için kararlar alabilirim. Eğer hiçbir şey yapmadan beklersem ve çocuk benim kızsam nasıl iyi hissederim?"

"Kızın mı?"

"Evet. Jewel'in bir kızı olacakmış."

Tüm şüphelerine karşın iri gözleri ve gülümsemesiyle küçük bir kız çocuğu gözlerinin önünde belirdi.

"Soyadı ne?"

"Hayır, ağabey. Onun geçmişini araştırmayacaksın. Bunu kendim hallederim. Sen karın ve benim yeğenim için endişelen, yeter."

"Senin tekrar incinmeni istemiyorum," dedi Chrysander yavaşça.

İşte, ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın geçmiş hep karanlık gibi üzerine çöküyordu. Bir başka bebek, koyu renk saçlı, tatlı bir erkek çocuğu aklına geldi. Eric. Piers'in onu düşünmeden geçen günü olmuyordu.

Bu kez kendi haklarının korunmasına dikkat edeceğim," dedi Piers, soğuk bir sesle. "O zamanlar aptalın tekiydim."

"Gençtin, Piers."

"Bu bir bahane değil."

"Bana ihtiyacın olursa ara. Marley ile düğününe gelmeyi isteriz. Ailenin orada olması önemli."

"Buna gerek yok."

"Tabii ki var. Bana detayları bildir, hemen uçağa bineriz."

Piers'in telefonu tutan eli gerildi. Böyle koşulsuz desteğe sahip olmak güzeldi. O sırada aklına Jewel'a aynı desteği sunmadığı geldi. Onu köşeye sıkıştırmıştı.

“Peki. Düzenlemeleri yaptığımda ararım.”

“Theron’a da haber vermeyi ihmal etme. O ve Bella da orada olmak isteyeceklerdir.”

Piers iç geçirdi. “Tamam, ağabey.”

Chrysander kıkırdadı. “İstedğim küçük bir şey. Daha önce beni dinlememiştin.”

“Marley’e sevgilerimi ilet.”

“İletirim... Piers? Dikkatli ol. Bundan pek hoşlandığımı söyleyemeyeceğim.”

Piers telefonu kapattı. Theron’u da aramalıydı ama tekrar sorguya çekilmeyi göze alamadı. Özellikle son günlerde Theron mutluluktan bulutların üzerinde dolaşıyorken. Piers’in hiç tanımadığı ve hatta yalan söyleyen bir kadınla evleneceğini duyarsa dehşete düşerdi.

Onun yerine avukatı arayıp durumu özetledi. Chrysander’in eşi Marley’e olanlardan sonra o ve kardeşleri riski göze alamazlardı. Sonra hastaneyi arayıp Jewel’in doktorunun ne zaman viziteye çıkacağını öğrendi; orada olmalıydı.

Sonra çevredeki bir restorantı arayıp bir saat sonra almak üzere yemek hazırlamalarını rica etti.

Jewel yataktan kendini atmak üzereydi. Yalnızca banyoya gitmek için kalkmıştı ve canı sıkılıyordu. Doktor bakacak biri bulunduğu için onu yarın hastaneden çıkarıyordu.

Duş aldıktan sonra üzerine hastanenin verdiği gecelik yerine eşofman ve bol bir bluz giyinmişti. Saçlarını havluyla kurutmuştu.

Piers içeri yiyecek dolu torbalarla girdiğinde yatağının yanındaki koltuğa yeni oturmuştu.

Piers onu incelerken oturuşunu dikleştirdi.

“Ben burada yokken duş almamalıydın.”

Jewel’in ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. “Ne?”

“Düşebilirdin. Beni beklemeliydin veya hemşireyi çağırmalıydın.”

“Hemşireyi çağırmadığımı nereden biliyorsun?”

Piers biliyormuş gibi ona dikkatle baktı. “Çağırдын mı?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Benim çocuğumu taşıyorsan, ilgilendirir.”

“Bak, bir şeyi hemen açıklığa kavuşturmalıyız. Senin çocuğunu taşıyor olmam sana üzerimde hak iddia etmeni gerektirmez. Hayatıma karışmana izin vermeyeceğim.”

Jewel bunları söylediği anda ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Dudaklarını ısırıp gözlerini ondan kaçırdı.

Piers o bir şey söylememiş gibi torbadan yemekleri çıkarmaya başlamıştı. Kokular burnuna geldikçe Jewel’ın midesi guruldamaya başladı.

“Teşekkürler. Açlıktan ölüyorum.”

Piers bir tabak hazırlayıp ona verdi. Sonra kendi de bir tabak alıp yatağın kenarına oturdu.

“Ben yatağa yatarsam sen de burada oturabilirsin,” dedi Jewel.

“Yok, sen orada rahatsın. Ben böyle iyiyim.”

Sessizce yemeklerini yediler. Jewel onun bakışlarını üzerinde hissediyor ama önündeki yemeğe odaklanmaya çalışıyordu.

Daha fazla yiyemeyeceğini hissettiği anda çatalını bıraktı.

“Harikaydı, teşekkür ederim.”

Piers tabağını alıp duvarın yanındaki tezgaha bıraktı. “Şimdi yatağına yatmak ister misin?”

Jewel başını salladı. “Bana ömür boyu yetecek kadar zamanı yatakta vakit geçirdim.”

“Ama yatıp dinleniyor olman gerekmiyor mu?” diye ısrarla sordu, Piers.

“Ben iyiyim. Doktor ameliyata kadar benim ortalama bir süre yatakta kalmamı istedi. Bu, kalkıp dolaşabilirim anlamına geliyor. Sadece uzun zaman ayakta kalmamı istemiyor.”

“İşinde bütün gün ayakta mıydın?” Piers kaşlarını çatarak sormuştu.

“Garsonluk yapıyordum. Bu gerekli.”

“Hamile olduğunu öğrendiğin an beni aramalıydın,” dedi Piers, hiddetle.

Jewel’ın ifadesi anında değişti. “Beni kovmuştun. Gayet açık bir şekilde benimle hiçbir ilişkin olmasını istemediğini ifade etmiştin. Seni ne cehenneme aramalıydım? Sana bu kadar

ihtiyacım olmasa yine aramazdım.”

“O zaman bana ihtiyacın olduğu için minnettar olmalıyım.”

“Benim sana ihtiyacım yok,” diye değiştirdi Jewel. “Kızımızın var.”

“Bana ihtiyacın var, Jewel. Telafi etmem gerçeken çok şey var ve bunları yapmayı planlıyorum. Kovulma konusunu sen hastaneden çıktıktan sonra daha iyi hissettiğin bir zamanda konuşabiliriz.”

“O durumda...” diye başladı Jewel.

“Evet?”

“Doktor beni yarın çıkarıyor.”

“Biliyorum. Onunla buraya gelmeden önce konuştum.”

Genç kadın yüzünden bir şey belli olmaması için ellerini yumruk yaptı.

“Her dakika beni gözlemene ihtiyacım yok. Beni dairemde bırakıp...”

Jewel cümlesini bitirmeden Piers başını salladı.

“Ameliyat sonrasına kadar bir ev kiraladım. Seni oraya götüreceğim. Ayrıca sana yardımcı olması için bir de hemşire...”

Şimdi itiraz etme sırası Jewel'daydı. Başını şiddetle iki yana sallıyordu.

“Hayır. Kesinlikle olmaz. Bir hemşirenin bakıcılığına ihtiyacım yok. Bu saçmalık. Ben sakat değilim, sadece ayakta pek dolaşmamam lazım. Bunu hemşiresiz halledebilirim.”

“Neden bu kadar zor olmak zorundasın?” diye sordu Piers, yumuşak bir sesle. “Senin sağlığın için en iyisini yapıyorum.”

“Eğer birini tutmak istiyorsan bir aşçı tut. Ben yemek yapmakta çok kötüyümdür.”

Piers'in dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. Yüzü bir anda o kadar değişmişti ki neredeyse çocuk gibi görünüyordu. Jewel ona şaşkınlıkla bakakaldı.

“Aşçı ayarlanabilir. Elbette kızımın ve annesinin iyi beslenmesini isterim. Bu benim yanıma taşınma konusunda kavgaya etmeyeceğin anlamına mı geliyor?”

Jewel önce itiraz etmeye kalktıysa da içini çekerek, “Hayır,” dedi.

“Gördün mü? Çok zor değilmiş, değil mi?”

“Böbürlenmeyi kesebilirsin. Sana yakışmıyor.”

Piers’in gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. Asıl şaşırtıcı olan, böyle çok daha çekici oluyordu. *Tehlikeli, Jewel. O tehlikeli. Çekiciliğinin tuzağına düşme.*

“Seni benimle evime götürceğim, Jewel,” dedi Piers, sabırla. “Tartışmanın anlamı yok. Her şey ayarlandı. Yarın evlilik hazırlıklarıyla ilgileneceğim. Sen yerleştikten sonra önemli detayları halledeceğim.”

Genç kadının başına ağrı girdi. Hayatı böyle mi olacaktı? Kararları o verecek ve kendisi de uyacak mıydı? Hayır. Şimdi yorgun, endişeli, oldukça stresli ve zayıf hissediyordu. Kısa bir süre için de olsa sorunlarını genç adamın eline bırakmak onu iyi hissettirebilirdi.

“Başın mı ağrıyor?”

Jewel alnını ovuşturduğunu anladığında ellerini başından çekti. “Stres,” dedi titrek bir sesle. “İki uzun haftadan sonra yoruldum.”

Zayıflığını böyle açıklayarak neden kendini aptal yerine düşürüyordu?

Piers’in alaycı bir cevap vermediğini görünce şaşırdı. Genç adam onun ellerini nazıkçe kavradı ve onun kalkmasına yardım etti.

Şaşkınlıktan ona bakakalan Jewel itaat etti. Sonra koltuğa kendisi oturarak Jewel’ı kucığına aldı.

Jewel aradan geçen beş ayın hiçbir şeyi değiştirmemiş olduğunu fark etti. Aralarında hala belirgin bir etkileşim vardı.

Piers’in sıcaklığı her yanını sardı. Ellerini genç kadının saçlarının arasına daldırıp masaj yapmaya başladı.

Jewel’dan bir teslimiyet iniltisi çıktı. İşte gerçek mutluluk buydu.

Genç adamın göğsüne doğru başını koyunca Piers önce gerildi sonra gevşedi. Geçen uzun dakikalarda ikisi de konuşmadı, sadece genç kadının soluğu iştiliyordu.

“Daha iyi misin?”

Jewel başını sallamakla yetindi. Bulutların üzerinde uçuyor

gibiydi.

“Gereğinden fazla endişeleniyorsun, *yineka mou*. Stres sen ve bebek için hiç iyi değil. Her şey iyi olacak. Sana söz veriyorum.”

Bu sözler her ne kadar onu rahatlatmış olsa da söz vermesi genç kadına tuhaf gelmişti. Sanki hayatında öyle bir dönüm noktasına gelmişti ki bundan böyle hiçbir şey aynı olmayacaktı. Sanki sonsuza kadar kontrolünü elinden kaçırmış gibiydi.

Yine de genç adamın verdiği sözü benimsemeye çalıştı. Piers’in ona güvendiğini sanmıyordu. Hatta ona kalırsa ondan hoşlanmıyordu bile. Ama onu arzuluyordu. Ve Jewel da onu arzuluyordu.

Bu evliliğe başlamak için yeterli değilse de sahip oldukları tek şeydi.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

JEWEL malikânenin bahçe kapısından girerken Piers'ın kullandığı arabanın camından baktı. Tepeye çıktıklarında ev önlerinde belirdiğinde genç kadının gözleri büyüdü.

Bahçenin muhteşemliğine uyum sağlayan harika bir evdi. İki katlı evin ön cephesi sarmaşıklarla çevriliydi. Piers evi kiraladığını söylemişti. Böyle evlerin varlığından kimin haberi olabilirdi?

Evin yanındaki garaja arabayı park ettiklerinde arkalarından gelen güvenlik aracının içinden bir görevli çıkıp Jewel'in kapısını açtı. Piers elini uzattığında görevli kenara çekildi.

“Umutsuz bir durumda değilim,” dedi Jewel. Piers onu kendine çektiğinde sıcak ve güçlü vücudunu hissedip içinden onun yanında olmasına mutlu olduğunu geçirdi.

“Biliyorum,” diye yanıtladı Piers. “Ama hastaneden yeni çıktın ve bebek taşıyorsun. Şu an yardıma ihtiyacın var.”

Jewel evde geçirecekleri ilk dakikaları gereksiz tartışmalarla harcamamak için anın tadını çıkartmaya karar verdi.

Ev. Bu sözcük kalbine saplanmış acı veren bir sözcüktü. Başını inkar ediyormuş gibi salladı. Onun evi yoktu.

“Bir şey mi oldu?” Piers kapıda durarak sordu.

Jewel ani hareketinden utanarak hayır anlamında bir şeyler mırıldandı.

Evin geniş girişi ileride iki taraflı kıvrılan merdivene doğru açılıyor ve oradan evin iki kanadına geçiş veriyordu.

“Salona gel, ben de senin eşyalarını getireyim.”

Piers onu üç geniş kanatlı kapıyla bahçeye açılan salondaki deri koltuğa oturttu. Sabah güneşi vurduğunda burada kahvaltı etmek harika olurdu.

Kahkahalar ve çocuklarla dolu böyle bir eve sahip olmak nasıl bir şey olurdu acaba? Sonra bu rüyanın gerçek olabileceği Jewel’in aklına geldi.

Bebeği tekmeleyince gülümseyerek karnını okşadı.

Kızına kendisinin sahip olamadığı her şeyi, sevgiyi, kabullenmeyi ve sabit bir yuvayı vermek istiyordu.

Piers ona bunları sağlar mıydı? Aşk hariç hepsini ona verebilirdi. Kızının, kendisini veya bebeği istemeyen bir babayla büyümesine katlanabilir miydi?

“Bunları yukarı çıkardıktan sonra bize öğle yemeği için bir şeyler hazırlayacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Onun düşünceli tavrına hazırlıksız yakalanmıştı. “Hayır,” dedi.

Jewel onun yukarı çıkmasıyla dikkatini tekrar bahçeye verdi. Yerinden kalkıp kapıları açtı.

Bahçe inanılmaz güzeldi ama neredeyse... Yapay bir his veriyordu. Düzenlenmiş ama kimsenin eli değmemiş, yaşanmamış gibiydi. Daima canlı, akan, bazen huzur dolu, bazen öfkeli duran okyanusun tam tersine.

Omzuna bir el dokunduğunda irkildi. Döndüğünde Piers’in yumuşamış hatlı yüzüyle karşılaştı.

“Seni ürküttüysem özür dilerim. Seslendim ama duymadın.”

Jewel onun varlığını hissedince tedirgin oldu.

“Çok güzel, değil mi?”

“Evet,” dedi. “Ben aslında okyanusu tercih ederim. O daha... Vahşi.”

“Bahçeleri ehlileştirilmiş mi buluyorsun?”

“Hı-hı.”

“Sanırım ne dediğini anlıyorum. Yemek yemek ister misin? Biz buraya gelmeden bir şeyler sipariş etmiştim. Birkaç dakika içinde hepsini ısıtırım.”

“Dışarıda yiyebilir miyiz? Bugün hava çok güzel.”

“Eğer istersen, tabii. Neden sen çıkmıyorsun? Ben yemekleri getiririm.”

Jewel taş döşeli yere çıktığında havanın serinliği ile titredi. Yine de bulutsuz gökyüzüyle hava güzeldi.

Sandalyelerden birine oturarak Piers’ı beklemeye başladı. Bu küstah adamın ona hizmet etmesi tuhaf geliyordu. Tam tersini bulmaya alışık biri gibiydi.

Piers birazdan elinde iki tepsiyle dışarı çıktı. Bu adam sürprizlerle doluydu. Onu hastaneden çıkartmaya saatinde gelmiş, alışkın olduğu pahalı takım elbisenin yerine üzerine solmuş bir kot pantolon ve gömlek giyinmişti. Böyle çok daha ulaşılabilir duruyordu. Ve arzulanabilir. Bir an Jewel onun, kendisine inandırmak için böyle giyinmiş olabileceğini aklından geçirdi.

Önce Jewel’ın tepsisini önüne yerleştirdikten sonra kendisi masanın diğer ucuna geçti. Jewel çatalını eline aldığı anda genç adama bakma hatasına düştü. Onun yemeğine dokunmadan kendisini izlemekte olduğunu gördü.

“Konuşacak çok şeyimiz var, Jewel. Yemekten sonra uzun zaman önce yapmış olmamız gereken konuşmayı yapmayı planlıyorum.”

Jewel rahatsızca kıpırdandı. Konuşacak ne kalmıştı? Onunla evlenmesini istemiş ve Jewel ‘evet’ demişti.

Yemeklerini yerlerken Piers’ın bakışlarını üzerinde hissettikçe terlemeye başladı. Bakışlarının karşılaşmaması için elinden geleni yaptı.

Yemeğini bitirdiğinde ona bakmayıp bakışlarını bahçeye çevirdi.

“Beni görmezden gelmen bir işe yaramayacak.”

Sonunda dönüp ona baktı. Kendini bir çocuk gibi hissediyordu.

“Birkaç konuyu açıklığa kavuşturmamız lazım. Özellikle kovulmanı.”

Jewel gerildi ve ellerini yumruk yaptı. “Şimdi bu konuyu konuşmak istemiyorum. Üstelik stresi kendimden uzak tutmak gerektiği bir zamanda.”

“Senin kovulmanı asla istemedim, Jewel. Sana yapılan korkunç bir muameleydi ve bütün suç benim.”

“Başka kimin suçu olabilir?”

“Niyetim bu değildi.”

“Niyetin olsun olmasın, olay ortada. Kim olduğum ortaya çıktığında kovulmam bir rastlantı değil.”

Piers’in gözleri kısıldı. “Bunu kolaylaştırmayacaksın, değil mi?”

Jewel bu kez arkasına yaslanarak onun gözlerinin içine baktı. “Neden kolaylaştırayım? Benim için kolay değildi. Param ve işim yoktu. Buraya gelmemin nedeni kalabileceğim tek yerin burası olmasıydı. Garsonluk yapmak, bulabildiğim en hızlı işti. Sonra da midem bulanmaya başladı.” Sustu ve başını salladı.

“Haklısın. Üzgünüm.”

Piers söylediklerinde samimi görünüyordu. O yüzden Jewel bir sonraki soruyu ağzından kaçırdı.

“Madem kovulmamam gerekiyordu nasıl oldu da otelden yanımda korumalarla ayrıldım?”

Piers çaresizlikle elini saçlarının arasından geçirdi. “Dediğim gibi, bu tamamen benim suçum. İnsan Kaynakları müdürüne sana yeni bir görev vermesini, terfi ettirmesini veya ücretini ödemesini söyledim ama bunların en başında ağzımdan senden kurtulması çıktı. Diğer söylediklerimi hat kötü olduğu için duymamış. Otele döndüğümde sen çoktan gitmiştin. İzini bulamadım. Sen beni aramasaydın ümidi kesmiştim.”

Jewel ona inanmayan gözlerle baktı. Önce onun yanlış yaptığını kabullenmesine inanamıyordu. Sonra onu aramış olmasına inanamıyordu. Gerçekten olanlardan pişman olmuş gibi bir hali vardı.

“Anlamıyorum,” dedi Jewel, kafası karılmış bir halde. “Neden iki yetişkin gibi davranmadık? Benden kurtulmak neden senin için o kadar önemliydi? İdeal bir durum olmadığını kabul ediyorum ama sonuçta bir hataydı. İkimizin de kim olduğumuzdan haberi yoktu. Yoksa Tanrı biliyor seninle o gece yatmazdım.”

“O zaman kim olduğumu bilmiyor olman iyi bir şey,” dedi Piers, yumuşak bir sesle.

Jewel karnına baktı. “Evet, şimdi hiç pişmanlık duymuyorum.”

“O zaman duydun mu?”

Genç adam üzülmüş görünmüyordu, sadece merak ediyor gibiydi. Ona bugüne kadar dürüst davranmıştı; Jewel’ın da aynı şeyi yapması gerekirdi.

“Hayır. Birlikte geçirdiğimiz gece için de pişmanlık duymuyorum.”

Piers bu cevapla tatmin olmuş gibiydi. “Bu kişisel değildi. Daha doğrusu senin yaptığın bir şey değildi. Benimle çalışan kişilerle ilişkide olmamam konusunda katı kurallarım var. Ne yazık ki, bu gerekli bir kural.”

“Bunu sanki daha önce süttten ağzın yanmış gibi söylüyorsun.”

“Öyle denilebilir. Ağabeyimin asistanıyla ilişkisi vardı. Kadın aynı zamanda şirket sırlarını başka yere satmıştı ve yengem bu yüzden suçlu bulundu.”

“Dizi film gibi,” diye mırıldandı, Jewel.

Piers kıkırdadı. “O sırada bize de öyle gelmişti.”

“Bunu bana söyleyebilirdin. Birlikte bir gece geçirdikten sonra bunu bana borçlu sayılırdın.” Jewel gözlerini ona dikmişti. “Benimle baştan dürüst olsaydın bunların hiçbiri olmazdı. Yanlış anlama olmazdı.”

“Haklısın. Sanırım senin kim olduğunu anlamam karar vermemi etkiledi. Bunun için üzgünüm.”

Onun özür dilemesi Jewel’ın öfkesini biraz yatıştırmıştı. Dürüst olmak gerekirse onu hayatından bir anda çıkarıp atmasına hala içerlemekteydi. Onun sonsuz aşkını ve bağlılığını istediğinden değil ama o gece bir şey ifade etmemiş miydi?

Evlilikleri zor olacaksa genç kadının bu içerlemelerini aşması gerekiyordu.

“Özrünü kabul ediyorum.”

Piers’in gözleri şaşkınlıkla parladı. “Gerçekten mi?”

“En iyi arkadaşım olduğunu söylemedim,” dedi Jewel, kuru bir sesle. “Nikahımızın yaklaşmış olması doğrultusunda böyle yapmam gerektiğine inanıyorum.”

Piers’in bakışları şimdi eğleniyor gibiydi. “İçimden bir ses iyi

geçineceğimizi söylüyor, *yineka mou*.” Bakışları genç kadının karnına gitti. “Tabii, bana doğruyu söylüyorsan.”

Bir an genç adamın gözlerinde acı belirdi. Jewel geçmişte onun güvenini sarsacak ne yaşadığını merak etti. Hatta bu güvensizliğin de ötesindeydi. Çocuğun babası olmak *istemiyor* gibiydi. Piers onun yalan söylemiş, kendisini aldatmış olmasını istiyordu. Sanki bu durumu daha iyi halleder gibi görünüyordu. Ona doğruyu söyleyen bir kadına nasıl davranacağı bilemez gibiydi.

Jewel böyle bir duruma düşmüş olduğu için çıldırmış olmalıydı. Her şekilde kaybedecekti.

“Bana inanmamaya kararlı olduğun halde babasının sen olduğunu söylemeliyim,” dedi Jewel, acı bir sesle. “Babalık testinden sonra öğreneceksin.”

“Evet, öğreneceğiz,” diye cevapladı Piers, yumuşak bir sesle.

“Benim gidip bilgisayarımı bulmam lazım, bir e-posta göndermeliyim,” diyerek kalktı genç kadın.

“Ben de düğün için ayarlamalar yapmalıyım.”

Jewel başını sallamakla yetindi çünkü eğer konuşursa boğulacaktı. Ona bakmadan eve girdi.

Üst kata çıktığında üç odaya baktıktan sonra çantalarını bir odada yatağın üstünde buldu.

Önce giysilerini çıkardı sonra dizüstü bilgisayarıyla yatağa oturdu. Kirk’ten bir mesaj gelmemişti. Bazen aylarca mesajlaşmadıkları olurdu. Yine de ona bir açıklama yapma gereği duydu ve tüm hikayeyi ona anlatan uzun bir mesaj yazdı.

İşi bittiğinde yorulmuştu ve aptalca bir şey yaptığını anlamıştı. Kirk’ün ona verebileceği bir tavsiye yoktu ama yine de içini ona boşaltmıştı. Kirk onun korkularını herkesten iyi biliyordu.

Bilgisayarını açık bırakarak yumuşak yastıklara kendini bıraktı.

Piers, Jewel’ın odasına çıktı. Genç kadın odasına çıkmalı iki saat olmuştu.

Durup kapıyı çaldı ama yanıt gelmedi. Endişelenerek içeri

girdi.

Jewel yan yatmış derin bir uykuya dalmıştı. Bitkin düşmüş görünüyordu.

Bilgisayarı yatağın en ucuna kadar gelmişti. Piers düşmeden onu kaldırıp komodinin üzerine koyarken ekran aydınlandı. Kirk isimli birisinden yeni bir mesaj gelmişti.

Kaşlarını çatarak altta açılan kısa mesajı okudu.

Jewel,

Eve geliyorum. Ben gelene kadar bir şey yapma, olur mu? Bekle. Bulduğum ilk uçakla geleceğim.

Kirk

Piers gerginleşti. Bu adamın Jewel ile arasına girmesine hayatta izin vermezdi. Jewel onunla evlenmeyi kabul etmişti ve evlenecekti. Bir başka adamın bunu engellemeye çalışmasına asla boyun eğmezdi.

Tereddüt etmeden önce mesajı sildi, sonra çöp kutusundan da temizledi. Sonra bilgisayarı yatakta düşmeyecek bir yere yerleştirdi.

Uzun bir süre yatağın yanında durup onun uyumasını izledi. Genç kadın uyurken bile düşünceli görünüyordu. Yanağına düşen bir tutam sarı saç alıp geriye attı.

Jewel'ın hayatında neler oluyordu? Ona güvenmediği ortadaydı. Bunun için onu suçlayamazdı ama güvensizliği öfkesinin ve bir çeşit aldatmanın ötesine geçiyordu. Bir zamanlar, bir yerlerde birileri onu çok kötü incitmişti. Bu konuda aynı tecrübeyi yaşamışlardı.

Onu incitmeyi istemese ve korumak istese de, çocuk konusunda genç kadının ona yalan söylediğini anladığı anda düşünmeden onu mahvederdi.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

JEWEL kendisini temsil edecek adamın somurtan yüzüne baktıkça bütün avukatların gülmekten uzak, soğuk ve hesapçı köpekbalıkları gibi olup olmadıklarını merak etti.

Diğer yandan, kendisinin ve çocuğunun geleceği söz konusu olduğunda okyanustaki en büyük ve en kötü köpekbalığına sahip olmak istiyordu.

“Anlaşma oldukça basit, Bayan Henley. Özünde, boşanma söz konusu olursa Bay Anetakis’in ve sizin kendi servetlerinize hakim olacağınızı belirtiyor.”

Jewel güldü. Servet mi? Onun hiçbir şeyi yoktu. Piers bunu biliyordu.

“Başka?” diye sordu sabırsızca. Piers gibi bir adamla uğraşınca hiçbir şey görüldüğü kadar basit olamazdı. Gizli olan ne varsa öğrenmeliydi. “Satır satır açıklama rica ediyorum.”

“Peki, öyleyse.”

Avukat gözlüklerini takarak kağıtları eline aldı.

“Bay Anetakis çocuğunuzun babasının kimliğinin önemi olmadan sizin için bir anlaşma düzenlemiş. Eğer çocuk onunsa, boşanma durumunda çocuğun velayetini kendisi üzerine alacak.”

Jewel’in ağzı açık kaldı. “Ne?” Avukatın elinden kağıtları alıp kendi gözleriyle okudu.

“Aklını kaçırmış. Çocuğumun velayetini ona verecek hiçbir anlaşmaya imza atmam.”

“Bu maddeyi çizebilirim ama bu konuda ısrar edecektir.”

Jewel eğilerek tısladı. “Ne yapacağı umurunda değil. Bu madde çıkarılmadan anlaşmayı imzalamam.”

Öfkeyle kalkarak avukatın geri almaya çalıştığı kağıtları clinden kaptı. “Boşverin. Kendim hallederim.”

Avukatın ofisinden fırtına gibi çıkıp Piers’in beklediği odaya girdi. Piers bilgisayarı kucağında, aynı anda cep telefonuyla konuşuyordu. Jewel’ı gördüğünde yavaşça bilgisayarı kapattı.

“Bir sorun mu var?”

“Elbette var,” dedi Jewel, dişlerinin arasından.

Elindeki kağıdı uzatarak maddeyi gösterdi.

“Çocuğumun velayetinden vazgeçecek herhangi bir şeye imza atacağımı sanıyorsan sen aptalın tekisin. Çocuğumdan ayrılmam için cesedimi çiğnemen gerekir. Bu anlaşmayı alıp münasip bir şekilde kullanabilirsin.”

Piers tek kaşını kaldırıp bir şey söylemeden ona baktı.

“Çocuğumun velayetinden vazgeçeceğimi düşünmedin, değil mi? Babası olduğum kesinleşse bile.”

Jewel duyduklarına inanamıyormuş gibi kollarını iki yana açtı. “Her fırsatta bana dil uzatmaktan çekinmiyorsun. Bu çocuğun senin olduğuna inanmadığının farkındayım. İnan bana. Bana bunu her fırsatta hatırlatman beni kızdırıyor. Sen velayetin paylaşılması diye bir şey duymadın mı? Bilirsin işte, anne ve babanın oturup çocukları için en iyisi neyse o konuda anlaşmaları.”

“Çocuk benimse onu yarı zamanlı görmeye veya senin programına göre hareket etmeye niyetli değilim. Ona maddi açıdan senin verebileceklerinden çok daha fazlasını vereceğimden şüphem yok. Benimle daha iyi bir durumda olacaktır.”

Jewel öfkeyle kağıdı avucunda buruşturdu.

“Sen kurnaz piçin tekisin. Çocuğumun seninle daha iyi bir durumda olacağını nereden çıkardın? Paran var diye mi? Çok önemli. Parayla bir çocuğun en ihtiyacı olanları, sevgiyi veya güveni satın alamazsın. Gülücükleri ve mutluluğu satın alamazsın. Açıkçası, çocuğumuzun seninle daha mutlu olacağını sanman bana

senin çocuklar veya mutluluk hakkında en ufak bir bilgin olmadığını gösteriyor. Nasıl olabilir? Sen hayatında hiç kimseyi sevmemişsin.”

Genç kadının göğsü inip kalkıyordu. Elindeki kağıdı Piers’in ayaklarına attı ama genç adam aniden kalkıp onu bileğinden yakaladı. Gözleri kızgınlıkla parlıyordu.

“Çok fazla şey tahmin ediyorsun,” dedi buz gibi bir sesle.

Jewel ondan bileğini kurtardı ve bir adım geriledi. “Bunu imzalamayacağım, Piers. Bu evliliğin gerçekleşmesine gerek yok. Çocuğumun haklarından vazgeçecek kadar umutsuz durumda değilim.”

Piers onun yüzünü inceledi. “Tamam,” dedi. “Avukatıma o maddeyi silmesini söyleyeceğim. Onu şimdi arıyorum, hemen yeni anlaşmayı göndersin.”

“Henüz incelemeyi bitirmedim,” dedi Jewel, sert bir sesle. “Bitirdiğimde sana haber veririm.”

Dönüp avukatın ofisine geri girdiğinde adamın yüzündeki eğlenen ifadeye şaşırdı.

“Nereye bakıyorsunuz?” diye gürledi.

Avukat duruşunu düzeltti. “Anlaşmanın ek maddelerine geçelim mi?”

Üç saat sonra anlaşmanın son hali Piers’in avukatının ofisinden kurye ile gönderilmiş ve her ikisi de imzalamıştı.

Jewel kendisinin asıl velayete sahip olduğu, aynı zamanda velayetin paylaşılabilceği konusunda ısrar etmişti. Piers buna pek memnun olmamakla birlikte genç kadının anlaşmayı imzalamayacağını söylediğinde teslim olmak zorunda kalmıştı.

“Anlaşma yapma sanatını hiç öğrenmemiş olduğun belli,” dedi Piers, avukatın ofisinden çıkarırken.

“Bazı şeyler anlaşmaya dahil değildir. *Olmamalıdır*. Çocuğum bir pazarlık unsuru değil. Asla olmayacak,” dedi Jewel, öfkeyle.

Piers teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Tek istediğim anlaşmanın benim tarafını görmem. Sen ne kadar çocuğunun velayetini almaya çalışıyorsan ben de kaybetmemeye çalışıyorum.”

Yüzündeki ifade Jewel’in yumuşamasına sebep oldu. Bir an

için genç adamın korkmuş ve kırılmış olduğuna yemin edebilirdi.

“Senin tarafından görüyorum,” dedi Jewel sakın bir sesle. “Ama verdiğim tepki için özür dilemeyeceğim. Yaptığın kurnazca ve sinsi bir hareketti.”

“O zaman ben özür dilerim. Niyetim seni üzmemek değildi. Çocuğumu ait olduğu yerde tutmaya çalışıyordum.”

“Belki yapmamız gereken boşanmamaya çalışmak olmalı. Eğer evliliğimizi yürütmeyi başarabilirsek velayet tartışmasına da girmeyiz.”

Piers başını sallayıp ona arabanın kapısını açtı. Jewel oturdu ama Piers bir süre öyle bekledi. “Haklısın. Çözüm işi boşanmaya getirmemekte yatıyor.”

Yavaşça kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçip oturdu.

“Şimdi hoş olmayan konular ortadan kalktuğuna göre düğün planlama gibi hoş konulara geçmeliyiz.”

Ve böylece alışverişle geçen bir öğleden sonra başladı. İlk durak mücevherciydi. Pırlanta yüzüklere bakarlarken Jewel fiyatlarını sorduğunda Piers bundan memnun kalmadı. Cevabı duyduğunda ağzı açık kalmıştı.

Tezgahın önünden uzaklaşmaya çalışırken Piers onu nazıkçe belinden tutup geri çekti.

“Birini seç ve lütfen fiyatını düşünme.”

Her bir yüzüğün üçüncü dünya ülkesini besleyebileceğini düşünerek bir düzine yüzük denedi ve sonunda birinde karar kıldı.

Yüzük armut şeklinde, kenarında küçük taşları olan bir pırlantaydı.

“Bayanın mükemmel bir zevki var,” dedi satıcı.

“İstediğin gerçekten bu, değil mi, *yineka mou*? Dilersen yüzüğün bedeli kadar bir derneğe bağışta da bulunabilirim,” dedi Piers.

Jewel onun bir içki alır gibi binlerce dolar tutan yüzüğün parasını kredi kartıyla ödemesini şaşkınlıkla izledi.

Genç adam yüzüğü onun parmağına geçirip elini sıktı. “Artık senin. Lütfen tak,” dedi.

Jewel yüzüğe beğeniyle baktı. Gerçekten muhteşem bir yüzüktü.

“Yüzüğü de hallettikten sonra sıra gelinliği ve diğer ihtiyacın olan giysileri almaya geldi.”

“Vay, alışveriş yapmaktan hoşlanan bir erkek. Nasıl bu kadar uzun süre bekar kalmayı başardın?” Jewel onunla dalga geçti.

Ancak Piers’in yüzündeki ifadenin çöktüğünü görünce tekrar yanlış zamanda yanlış bir şey söylediği için pişmanlık duydu.

Günün geri kalanını güzel geçirmek adına Piers’in koluna girdi.

“Açlıktan ölüyorum. Alışverişe devam etmeden önce bir şeyler yiyebilir miyiz?”

“Tabii. Ne yemek istersin?”

“Canım büyük bir biftek çekiyor.”

Piers güldü. “O zaman gidip bir veya iki sığır öldürelim.”

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

JEWEL'in odasında saklanması onu korkak yapmazdı. Onu içine kapanık ve dikkatli biri yapardı. Piers aşağıda düğün için gelen aile fertlerini karşılıyordu. Hala nedenini anlayamamıştı. Bu düğün gerçek bir kutlama değildi.

Anetakis kabilesi hakkında tüm bildiği Piers'in evli iki ağabeyi olduğu ve birinin çocuğunun olduğuydu. Jewel'in çocuğu aileye katılan ikinci çocuk olacaktı.

Ve Piers'in anlattığına göre her iki ağabeyi de eşlerine çok aşıktilar.

Kıskançlıktan gözlerini kapattı. Bu kadar mutlu insanlarla tanışmaktan son derece korkuyordu.

Piers ile arasında her şeyin, olması gerektiği gibi olmadığını fark edeceklerdi. O yüzden Piers'in onlara bir gecelik ilişki ve yırtık prezervatiften oluşan gerçeği söylemiş olduğundan emindi.

Aynada yansıyan görüntüsüne bakıp yüzündeki üzgün ifadeyi silmeye uğraştı. Düğün için ince askılı, beyaz bir elbise seçmişti. Kumaş göğüslerini sarıyor ve aşağıya doğru inerken genişliyordu.

Saçlarını topuz yapmakla açık bırakmak arasında kararsız kalmış ama Piers'in tanıştıkları gece saçlarını ne kadar beğendiğini söylemesinden sonra bugün sadece fırçalayıp omuzlarına dökmekle yetinmişti.

Şimdi ise aşağıda onu bekleyen insanların karşısına nasıl çıkacağını düşünmekteydi.

Pencerenin yanına giderek bahçeye baktı. Hava bulutluydu ve uzaklarda sis görünüyordu. İçinde bulunduğu hüzünlü duruma uyumlu bir gündü.

Orada ne kadar durduğunu fark etmedi. Sıcak bir el omzuna dokundu. Dönmedi. Piers olduğunu biliyordu.

Sonra ensesinde serin bir şey hissetti.

"Kıpırdama," dedi Piers, taktığı kolyeyi saçlarından kurtarıken.

"Bu sana düşün hediyem. Takımın küpeleri de var ama doğrusunu söylemek gerekirse alırken kulaklarının delik olup olmadığını hatırlayamadım."

Jewel kolyeye dokundu ve aynaya doğru gitti. Harika pırlanta kolyeyi gördüğünde nefesi kesildi.

"Piers, bu çok fazla."

Piers ona gülümsedi. "Ağabeylerimin eşleri bana bir kocanın karısı için yaptıklarının asla çok fazla olmayacağını söylediler."

Jewel da gülümsedi. "Akıllı kadınlara benziyorlar."

"İşte, çok zor değildi, değil mi?"

"Ne?"

"Gülümsemek."

Jewel'in gözlerinden suçluluk okunuyordu. Piers ona küpeleri kutusuyla uzattı.

"Kulakların delik mi?"

Genç kadın başını salladı. "Çok ender küpe takarım, evet, kulaklarım delik."

"O zaman umarım bunları bugün takarsın."

Jewel hemen küpeleri taktı. Bakışları karşılaştığında Jewel onun dikkatle kendisine baktığını gördü.

"Ağabeylerimin eşleri sabırsızlıkla seninle tanışmayı bekliyorlar."

"Ya ağabeylerin?"

"Onlar biraz daha çekingenler. Benim için endişelenirler. Korkarım yeni evlilerin düğünlerini sabote etmek bizde bir aile geleneği."

Jewel buna ağlasa mı gülse mi karar veremedi. Sonunda gülmeye karar verdi. "En azından dürüst davrandım. Bunun için sana minnettarım. Bu benim onların önünde aptallık yapmamı engelliyecaktır."

Piers omuz silkti. "Endişelenecek bir şey yok. Sen benim karım olacaksın ve hak ettiğin saygıyı görmelisin. Theron ailedeki en yumuşak başlı olanımızdır. Göreceksin, hemen senin emrinde olacaktır."

Jewel buna inanmakta zorluk çekti.

"Hazır mısın?" diyerek genç kadını rahatlatmak ister gibi omuzlarından tuttu. "Rahip gelene kadar aileyle tanışmak için kısa bir vaktin var."

Derin bir nefes alarak Jewel başını salladı. Piers onun elini sıkıca tutarak odadan çıkarttı ve merdivenlerden indirdi. Salondan mırıldanmalar duyuluyordu.

Midsine kramplar girerken bebeği onu tekmeledi.

Jewel bekleyenleri görünce nefesini tuttu. İki erkeğin Piers'ın ağabeyleri olduğundan şüphesi yoktu. Her ikisi de uzun boylu ve koyu renk saçlıydılar ama gözleri daha açık renkti.

Onların yanında duran iki kadın birbirlerinden çok farklıydı. Erkekler onu dikkatle süzerken kadınlar gülümseyerek karşıladılar.

Çiftlerin önlerinde durduklarında Piers onları tanıştırdı.

"Jewel, bu benim en büyük ağabeyim Chrysander ve eşi Marley. Oğulları Dimitri bugün bakıcıyla birlikte."

Jewel gülümsedi. "Tanıştığımıza sevindim."

Marley mavi gözleri parlayarak gülümsedi. "Biz de seninle tanıştığımız için mutluyuz, Jewel. Aileye hoş geldin. Mutluluklar dileriz. Bebek ne zaman geliyor?"

Jewel onun gülümsemesine karşılık verdi. "Beş ay yeni bitti."

"Merhaba, Jewel," dedi Chrysander, derin sesiyle.

Jewel yutkunarak başını salladı. Kim bu üç Anctakis kardeşlerinin yanında olmaya dayanabilirdi?

Piers diğer çiftte döndü. "Bu, ağabeyim Theron ve eşi, Bella." Piers, Bella'nın koluna yavaşça dokunurken yüzünde yumuşak bir ifade vardı. O da yaramaz bir gülümsemeyle Piers'a baktı ve

Jewel'a döndü.

"İkimiz de seninle tanıştığımıza memnun olduk, Jewel," dedi. Theron'u dirseğiyle dürttü. "Öyle değil mi, Theron?"

"Elbette, *Bella mou*," dedi, Theron. Karısına bakarken aradaki ciddi hava birden uçup gitmiş gibiydi. Sonra Jewel'a döndü. "Ailemize hoş geldin. Kardeşimle evlendiğin için seni tebrik mi etmeliyim yoksa üzüntülerimi mi belirtmeliyim, emin olamadım."

Jewel bu şakaya güldüğünde Piers da güldü.

"Beni aşağılamayı bitirdiyseniz herkese bir içki ikram edeceğim. Rahip her an gelebilir."

Piers şampanya almaya gittiğinde diğerleri ilgiyle Jewel'a baktılar. Piers şampanyayla geri döndüğünde Jewel'a su verdi. Jewel onun düşünceli hareketinden etkilendi ve gülümseyerek teşekkür etti.

Chrysander boğazını temizlediğinde Marley kocasının kolunu tuttu. "Uzun ve... Mutlu evliliğinizin şerefine," dedi.

Hep beraber kadehlerini kaldırdıklarında Jewel bu insanların kendi ailesi olmasını, Piers ile birbirlerine deli gibi aşık olmalarını ve ilk bebeklerini beklediklerini düşledi.

Noel kutlamalarında, doğum günlerinde, bir araya gelip kahkahalarla gülen bir aile olmayı düşledi.

Bu düşe veda edip gerçeğe dönerken gözlerinde yaşlar birikti. Aceleyle suyunu içti.

Piers kulağına eğilerek sordu. "Ne oldu, *yineka mou*? Seni üzen ne?"

"Bir şey yok," dedi Jewel, yüzüne bir gülümseme yerleştirirken.

Kapının çalmasıyla sıçradı.

Piers onun kolunu okşadı. "Gelen bizi evlendirecek rahip. Gidip onu içeri alayım."

Neredeyse Jewel ona gitmemesini söyleyecekti ama ailesi önünde aptal duruma düşmek istemiyordu. Önünde duran iki çiftte baktığında kalbi tekrar burkuldu.

"Sen ve Marley'den sonra Theron yanlış fikirlere kapılacak," dedi Bella, Jewel'a.

"Neden?" diye sordu Theron.

“Bu kadınlar ve bebekleri görünce Theron da yakında beni bebek için sıkıştırmaya başlayacak,” diye açıkladı Bella, yaramaz bir tavırla.

Jewel onun şakacı yanına ve insanların yanındaki rahat tavırlarına büyülenerek güldü. Aile içindeki yerinden emin görünüyordu. Kimse onun söylediklerinden rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Theron’un gözlerinde çapkın bir parıltı belirdi.

“Gördün mü Jewel, Anetakis erkeklerini eğitmek o kadar zor değil,” dedi Bella. “Marley, Chrysander’ı hizaya getirmiş, ben de Theron’u. Seni de Piers ile aynı başarıyı gösterirken görebiliyorum.”

“Theron, kadını sustur,” dedi Chrysander, yumuşak bir tonla. “Kadınlar arasında isyan yaratıyor.”

Marley kocasına sevgiyle baktı.

Piers yaşlı bir adamla döndüğünde rahip Jewel’a elini uzattı. “Sen gelin olmalısın, yavrum. Çok güzel görünüyorsun. Törene başlamaya hazır mısın?”

Jewel başını sallayıp yutkundu. Bacakları titriyordu.

Herkes böyle bir törene her gün katılıyormuş gibi dururken Jewel için her şey tuhaftı.

Piers’in evlilik yemini ederken onu sevmesini istediğini anladı. Neden? Bu, Jewel’ın onu seviyor olduğu anlamına mı geliyordu? Hayır, sevmiyordu. Sevemezdi. Sevilmeyi bilmediği gibi sevmeyi de bilmiyordu. Ama bu, içindeki isteği durdurmuyordu.

Tören bittikten sonra Piers onun dudaklarına mükemmel bir öpücük kondurarak ağabeylerinin onları tebrik etmeleri için yana çekildi.

Chrysander herkesi yemeğe çıkarmayı teklif ettiğinde bir limuzin üç çifti de şehrin en iyi deniz ürünleri restaurantına götürdü.

Jewel acıkmış olsa da artık evli olduğu gerçeği iştahını kesmişti. Piers fark edene kadar tabağındaki yemekle oynadı durdu.

Genç kadının elini tuttu. “Eve dönmek ister misin? İstedğin

an kalkabiliriz,” diye mırıldandı, diğerlerinin duymayacağı bir sesle.

“Onlar senin ailen. Geceyi kısa kesmek gibi bir isteğim yok,” diye karşı çıktı genç kadın.

Piers güldü. “Çok düşüncelisin, *yineka mou*. Onları sık sık görüyorum. Onlardan kurtulacağım bir gece varsa o da düğün gecemdir. Yakın zamanda evlendikleri için zaten anlayacaklardır.”

Jewel bunun ne anlama geldiğini kavradığında dondu kaldı. Herhalde şeyi düşünmüyordu... Yo... Hayır, olamazdı. Doktor sevişmelerinde bir sakınca olmadığını söylediğinde Piers yanındaydı ama doktor normal çiftlerin arasındaki ilişkiyi kastetmişti. Böyle söylemesi onunla sevişmek istediğini mi gösteriyordu?

Jewel’ın elini kavrayarak parmaklarını okşadı. Sonra masadakilere dönüp Jewel ile eve gitmeye hazır olduklarını söyledi.

Kucaklaşmalar, öpüşmeler ve şakayla karışık vedalaşma sırasında Piers ağabeylerinin eşlerine sarıldı. Jewel genç adamın onlara ne kadar düşkün olduğunu görebiliyordu.

Limuzini diğerlerine bırakıp kendileri başka bir arabayla döndüler. Yolda sessizliğe daha fazla dayanamayan Jewel bir şeyler söylemek üzere Piers’a döndüğünde onun da kendisini izlediğini fark etti.

“Seni rahatsız eden nedir, *yineka mou*?”

“Sen gerçek bir düğün gecesi bekleyişi içinde misin?”

Piers’ın beyaz dişleri karanlıkta parladı. Jewel sarsıldığını hissetti.

“Tabii. Sen benim karımsın. Düğünden sonra düğün gecesi gelir, öyle değil mi?”

“Ben... Ben emin değildim. Yani, bu gerçek bir evlilik olmadığı için benimle bir işin olmaz sanıyordum.”

“Ah, ben gerçek olmasını istiyorum,” dedi Piers, yumuşak bir sesle. “Bu gece dahil her geceyi benim yatağında geçirmeni bekliyorum.”

~ ONUNCU BÖLÜM ~

TEK yapması gereken karşı çıkmaktı. Piers onu zorlamazdı. Arabadan inerlerken elele tutuşuyorlardı. Piers onu kendine çekti.

Sorun, Jewel ona hayır demek istiyor muydu? Bu Piers'ın ona olan güvensizliğini biraz daha kamçılarayacak mıydı?

Öfkeyle dişlerini sıktı.

Kabul et, onu istiyorsun.

Evet, istiyordu. Geçirdikleri tek gece hafızasından silinmiyordu. Şimdi onunla evlenmişti ve onun kendisini sevmesini, güvenmesini istiyordu. Ve aralarında mesafe bırakırsa bunlar asla gerçekleşemezdi.

Evliliğini kurtarmaya kararlı bir şekilde Piers'ın elini daha da sıktı tuttu ve aceleyle eve girdiler.

“Bugün zor bir gündü, *yineka mou*. Umarım sen ve bebek için çok zorlayıcı olmadı.”

Onunla sevişmek konusunda fikrini mi değiştirmişti? Yoksa ona bir seçim mi sunuyordu?

“Ben çok iyiyim,” diye yanıtladı Jewel, içeri girerken.

Piers döndü, kollarını okşadı. “Gerçekten mi?”

Jewel durakladı ve başını salladı.

“Emin ol, Jewel.”

Jewel tekrar başını salladı. Bir şey söylemesine fırsat

bırakmadan Piers dudaklarını ihtirasla örttü.

Genç adam onun nefesini içine çekti. Dili ağzının içinde ve dudaklarında keşfedercesine dolaşmaya başladı.

“Tatlı,” diye mırıldandı. “Çok tatlı. Seni istiyorum, *yineka mou*. Sen de beni istediğini söyle. Yukarı çıkalım. Seninle yine sevişmek istiyorum.”

Jewel “Evet. Lütfen,” derken genç adam onu kucağına aldı. “Piers, hayır. Ben çok ağırım.”

“Benim gücümünden şüphe mi ediyorsun?” diye onunla dalga geçerek genç kadını merdivenlerden yukarı çıkarmaya başladı.

“Ben dev gibiyim.”

“Sen çok güzelsin.”

Piers onu ebeveyn yatak odasına götürüp yatağın üzerine bıraktı. Yumuşak hareketlerle önce elbisesinin askılarını, daha sonra elbisesini indirerek yere bıraktı.

Parmakları önce bacaklarında, sonra kalçalarında gezindikten sonra eğilerek genç kadının karnını öptü. Daha sonra ise tek bir hareketle iç çamaşırından onu kurtardı. Piers’in dudakları daha da aşağılara indiğinde genç kadın bacaklarını araladı.

Piers onu kalçalarından tutarak bacaklarını daha da araladı ve dili genç kadının en derin noktalarını keşfe çıktı.

Zevk bütün bedenini sardığında genç kadın sırtını yatağa dayadı. Nefes almak, düşünmek imkansızdı. Zevkin en uç noktasına tırmandığında bedeni sarsılmaya başladı. O an Piers geri çekildi. Genç kadın mırıldanarak itiraz etti.

“Şişşh.” Piers, onun vücudunun yukarısını sevmeye başladı, bir yandan Yunanca bir şeyler mırıldanıyordu. Giysilerini ne zaman çıkarmıştı?

Tenlerinin birbirine dokunması genç kadına merhem gibi geldi. Genç adamın dudakları kadının göğüs uçlarında dolaşırken diğer eliyle doğacak çocuklarının durduğu yeri okşuyordu.

Jewel daha fazla bekleyemeyeceğini anladığında ona kendini açtı. Genç adam artık onun içindeydi.

Haykırarak Piers’in omuzlarına tutundu.

Bedenleri fırtınaya tutulmuş gibi birleştiğinde dudakları da birleşti. Önce Jewel teslim oldu, sonra Piers inleyerek tohumlarını

genç kadına bıraktı.

Genç kadın, içine yayılan mutlulukla gözlerini kapadı. Piers'in kollarında yattığını bir süre sonra fark etti.

Piers onun saçını öperken bir yandan da korumak ister gibi ona sarılmıştı. Genç kadın ona doğru aktığını hissetti. Başını onun göğsüne dayadığında kendini güvende hissetti. Çok daha ötesinde, sevildiğini hissetti.

Ertesi sabah uyandığında Piers elinde içinde gül olan kahvaltı tepsiyle yatağın kenarında bekliyordu. Piers'in üzerinde sadece ipek pijamanın altı vardı. Jewel'in gözleri onun gece başını dayadığı kaslı göğsüne takıldı.

"Günaydın. Aç mısın?"

"Açlıktan ölmek üzereyim," diyerek yatakta oturdu.

O anda genç kadın çıplak olduğunu fark edip çarşafı üzerine çekmeye uğraştı.

Yüzüne ve boynuna yayılan kızarıklığı gören Piers onu durdurdu. "Benim yanımda utanmamalısın. Güzel vücudunun her köşesini tattım."

Jewel yavaşça gevşedi. Piers eğilerek onun dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu.

Sevişmeyle geçen bir gece, yatakta kahvaltı, güzel öpücükler ve nazik sözler.

Keşke hepsi gerçek olsaydı.

Onunla oynuyor muydu? Duygularıyla oynuyor muydu? Jewel'in bir yalancı olduğunu düşünmesine rağmen nasıl bu kadar sevecen yaklaşabiliyordu?

"Aklından geçenleri bilmeye can atardım."

Jewel gözlerini kırparak ona baktığında kendisini dikkatle izlediğini gördü. Hayır, şu anda onun ne düşündüğünü bilmesine, kaşlarını tekrar çatmasına hiç gerek yoktu.

"Böyle uyanmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum," dedi Jewel, gülümseyerek.

Piers parmağını onun alt dudağında gezdirdikten sonra çenesini ve saçlarını okşadı.

“Kahvaltını et. Randevun iki saat sonra.”

Düğün telaşından randevusunu unutmuştu. Ameliyat öncesi ultrason taraması ve kan tahlili yapılacaktı. Sonrasında ona ne zaman hastaneye yatması gerektiği söylenecekti.

Piers tepsiyi genç kadının kucağına bıraktı. “Ben duş alıp tıraş olacağım. Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var. Sonra seni götürürüm.”

Jewel’ın gözleri genç adamın çenesinde çıkmaya başlayan sakallarına gözü takıldı. Elini çenesinde ve sakallarında gezdirdi. Piers onun eline yüzünü dayayıp gözlerini kapattı.

“Teşekkür ederim.”

Piers geri çekildi. “Bir şey değil. Şimdi seni yalnız bırakayım.”

Önünde duran lezzetli yiyeceklere rağmen Jewel’ın aklı duşa giren Piers’a takılmıştı. Suyun onun muhteşem vücudundan akıp gitmesini hayal etti. Cesareti olsa gidip ona katılırdı ama ona yaklaşımda çekingen olduğunu itiraf ediyordu. Şimdiye kadar Jewel hep onun ilk adımı atmasını beklemişti. Bu şekilde onu incelemeye fırsatı oluyordu.

Parmağındaki pırlanta yüzüğe baktı. Ağırlığı ona tuhaf geliyordu. Henüz yüzüğe alışmış olmasa da görüntüsünden ve taşıdığı anlamdan etkileniyordu. Pek çok yönden yüzük sahiplenmenin bir sembolüydü. O birisine aitti.

Fazlasıyla hayal kurduğunu fark ederek aceleyle kahvaltısını etti. Duşunu alıp üzerini giyindikten sonra aşağı indiğinde Piers’ı çalışma odasında telefonda konuşurken buldu.

Piers onu gördüğünde ona bir dakika sonra geleceğini işaret ederek görüşmesine geri döndü.

Onu rahatsız etmemek için Jewel oturma odasına geçti. Çok geçmeden Piers içeri girdi.

“Biz burada kalırken yardımcı olması için bir aşçı tuttum. Bugün öğleden sonra başlayacak ve akşam yemeğini o yapacak.”

“Bunu yapmana gerek yoktu. Ben dalga geçmiştim.”

“Tersine, çok iyi bir fikirdi. Senin ayakta yemek pişirmemen gerekiyor. Bana bırakırsan kısa zamanda sınırlı yemek repertuarından sıkılabilirsin.”

“Beni çok şımartıyorsun,” diye itiraz etti, Jewel.

Piers yarı gülümsemeyle ona baktı. “Konu o, zaten.” Saatine baktı. “Hazırsan trafik kötü olmadan çıkalım.”

Hastanede Piers devamlı yanında kalarak onu şaşırttı. Onun bekleme odasında kalacağını sanmıştı ancak doktor ve hemşirenin söylediği her şeyi dinlemişti.

Ultrasona girdiklerinde Piers şeker dükkanına giren çocuk gibiydi. Her görüntüyü takip ediyordu.

“Bu o mu?” diye sordu, bebeğin minik elini göstererek.

Teknisyen gülümsedi. “Başparmağını emiyor. Burası da çenesi.”

Çocuğuna hayranlıkla bakarken Jewel’in gözlerinde yaşlar birikti. “Çok güzel.”

Piers ona dönüp boğuk bir sesle, “Evet, annesi gibi çok güzel,” dedi.

“Ya kist? Küçülmüş mü?” diye sordu Jewel, endişeli bir sesle.

“Ne yazık ki, hayır. Son ölçülerle kıyaslamalıyım ama sanırım biraz büyümüş.”

Jewel’in yüzü asıldı, gözlerini kapattı. Nedense bir mucize beklemişti. Bebeğinin riske girmesini engellemek için her şeyi yapardı.

Piers onun elini tuttu. “Doktorla konuştuğumuzda her şey iyi olacak.”

Jewel ondan destek almak ister gibi sarıldı. Kendi güvenini kaybederken onunkine ihtiyacı vardı.

Teknisyen odadan çıkınca aralarında bir sessizlik oldu. Piers nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Bu çocuğun kendisinin olduğuna inanmasa da şimdi buradaydı.

Bunun bir anlamı olmalıydı, öyle değil mi?

Doktor içeri girdiğinde düşünceli duruyordu.

“Bayan Henley, sizi tekrar görmek güzel.”

Piers boğazını temizledi. “O artık Bayan Anetakis. Ben onun kocasıyım, Piers.” Elini uzatarak doktorla tokalaştı. Jewel onun duruma hakim olmasını seyretti.

Jewel odada yokmuş gibi iki erkek ameliyattan konuştular. Genç kadın önce sakin bir şekilde onları dinlese de içinde bir

şeylerin kabardığını hissetti. Hakkında konuştukları onun çocuğuydu.

"Ameliyatın ne zaman olacağına ben karar veririm," dedi hırsla.

Piers onun dizine dokundu. "Tabii, *yineka mou*. Sadece detayları anlamaya çalışıyorum."

Jewel kızardı. Zavallı ve zor bir kadın gibi gözükebilirdi ama hayatı ellerinden alınıyormuş gibi hissediyordu.

"Yakında ameliyatı olmanız gerekiyor, Bayan Anetakis," dedi doktor. "Bir meslektaşım bana eşlik edecek. Bu önemli bir ameliyat ama başarılı olacağız."

"Ya bebeğim?" diye fısıldadı Jewel.

Doktor tereddüt etmeden gülümsedi

"Çocuğunuz güvende olacak."

"Peki."

Ayrılmadan önce hemşire Jewel'a ameliyat günü hakkında bilgi verdi. Tüm bunlardan ödü kopuyordu. Önceden bu konuyu kendinden uzaklaştırmayı başarmış olmasına rağmen şimdi karşısına çıkmıştı.

"Hadi," dedi Piers. Nazıkçe onu arabaya bindirdi.

Birkaç kilometre sessizce yol aldılar. Jewel geçtikleri yerlere bakmıyordu bile, aklı ameliyattaydı.

"Söyle bakalım. Herhangi bir yerde yaşamak istesen, neresi olurdu?"

Bu soruya şaşırان Jewel dönüp ona baktı. "Kumsal olurdu galiba." Aniden gülümsedi. "Hep kumsala bakan büyük bir ev hayal etmiştim." Dalgaların sesini duyar gibi gözleri kapattı. "Ve akşamları güneşin batışını seyredecek bir bahçe. Sen?"

Piers'ın gözleri yoldan ayrılmadı ama Jewel onun gerginleştğini hissetti.

"Bunu pek düşünmedim."

"Daha önce nerede yaşıyordun?"

Genç adamın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Belirli bir adresim yok. Sık sık seyahat ediyorum. İş gezisinde değilsem otellerimden birinde kalıyorum."

"Senin hayatın benimkine çok benziyor."

Piers başını yana yatırarak ona baktı. “Ne açıdan?”

Jewel omuz silkti. “Evim olmaması açısından.”

Piers daha önce böyle bir şeyi hiç duymamış gibi kaşlarını çatı. “Galiba haklısın. Aslında bir çok yerim var ama evim yok. Belki de bu durumu sen çözersin, *yineka mou*.”

Evin önüne park ederken bir başka arabanın da park etmiş olduğunu fark ettiler. Piers birisini mi bekliyordu?

Sonra Jewel evin önündeki merdivenlere oturmuş bekleyen kişiyi gördü.

“Kirk!”

Araba durduğu anda Jewel fırlayarak arkadaşına doğru koştu.

Kirk ayağa kalkarak Jewel’ı bütün gücüyle kucakladı.

“Neler oluyor, Jewel?” diye sordu Kirk.

“Sanırım o soruyu benim sormam gerekiyor,” dedi Piers, soğuk bir sesle.

Jewel ona döndüğünde Piers’in gözlerinin çelik gibi soğuk baktığını fark etti.

“Piers, bu benim en iyi arkadaşım Kirk. Kirk, bu Piers, benim... kocam.”

Kirk bir küfür savurdu. “Kahretsin Jewel, sana ben gelene kadar beklemeni söylemişim.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sen bana durumu anlatan ve bu adamla evleneceğini söyleyen mesajı gönderdikten sonra ben de sana cevap yazdım.” Kirk öfkeyle Piers’a baktı.

“Ama ben mesaj almadım. Yemin ederim. Benim mesajımı alıp almadığından bile emin değildim.”

Piers elini Jewel’ın beline doladı. Ona sımsıkı sarılmıştı.

“Bu kadar yolu bizi tebrik etmek için mi geldin?” Piers devam etti. “Töreni kaçırdığın için üzgünüm.”

Kirk’ün kaşları iyice çatıldı. “Jewel ile yalnız konuşmak istiyorum. Beni istediğinin bu olduğuna dair ikna etmedikçe buradan gitmeyeceğim.”

“*Karımın* önünde söyleyeceğin ne varsa benim önümde de söyleyebilirsin.”

“Piers, dur,” dedi Jewel hemen. “Kirk benim çok yakın

68 *Maya Banks*

arkadaşım ve ona bir açıklama borçluyum.” Piers’tan uzaklaşıp Kirk’ü kolundan tuttu. “Bir şeyler yedin mi?”

Kirk başını salladı. “İlk uçağa atlayıp buraya geldim.”

“Gel, o zaman. Bahçede yemek yerken konuşuruz.”

Piers’ın yüzü kaya kadar sertti. Bir şey söylemeden dönüp gitti.

“İyi bir adam,” diye mırıldandı Kirk.

Jewel iç geçirdi. “Hadi gel. Bir şeyler yiyelim.”

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

PIERS salonun ortasında durup içkisini yudumlarken terasta misafiriyle ilgilenen Jewel'ı gözlüyordu.

Kirk'ün onunla ilişkisi neydi? Çocuğunun babası o muydu? Jewel'ı terk etmiş ve şimdi de karar mı değiştirmişti? Gördüğü kadarıyla ikisi de onu dolandırıyor olabilirdi.

Jewel'ın, Kirk'ün söylediği bir şeye güldüğünü görünce gözlerini kıstı. Sonra her ikisi de ayağa kalktı ve Kirk ona sıkıca sarıldı.

Piers yumruklarını sıktı. Onlar içeri girmeden salondan çıkmak üzere döndü. Onlara bu halde yakalanmak istemiyordu.

Ama çıkarken aslında ne yaptığını fark etti. Kaçıyordu. Bu onu daha da aptal hissettirdi. Hiçbir kadın onu geri çekilmeye zorlayamazdı.

Kapılar açıldığında yüzünü onlara döndü. Soğuk bakışlarını üzerlerinde gezdirdi. Jewel ona sitemkar bir bakışla karşılık verdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu, yumuşak bir sesle.

“Pek değil,” dedi Kirk. “Jewel’a tek seçeneğinin seninle evlenmek olmadığını söyledim ve desteğimi sundum.”

“Çok nazıksın ama artık çok geç. O artık benim karım.”

“Boşanmak kolaydır.”

“Öyle olduğunu sanıyorum, istekli olduğun sürece. Benim

öyle bir isteğim yok.”

“Susun, ikiniz de,” dedi Jewel. “Kirk, lütfen. Yardımın için sana tahmin edemeyeceğin kadar müteşekkirim ama Piers haklı. Artık çok geç. Biz evlendik ve ben bunu yürütmek istiyorum.”

Kirk, Jewel’a baktığında ifadesi yumuşadı. “İhtiyacın olursa beni ara. Seni geri aramam birkaç gün alabilir ama gelirim, olur mu?”

Jewel gülümseyip ona sarıldı. “Teşekkür ederim, Kirk. Yaptığın her şey için ve evinde kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim.”

Demek ki o ev Kirk’ündü, Jewel’a ait değildi. Genç kadın parası ve gideceği bir yer olmadığını söylediğinde abartmıyordu.

Onun tek başına ve yardıma muhtaç hali gözlerinin önüne geldiğinde kendini suçlu hissetti.

Kirk onu alnından öptü. “Eğer eminsen havaalanına gidip bugün bir uçağa binmeye çalışacağım. Şanslıysam oraya bir buçuk günde ulaşırım.”

“Değmeyen bir durum için bu kadar yoldan gelmene üzüldüm. Eğer mesajını almış olsaydım gelmene gerek olmadığını sana söylerdim.”

Piers yüzünden bir şey belli olmaması için gayret gösterdi. Mesajı silmek ters tepmişti. Eğer Jewel doğruyu söylüyorsa.

Genç kadın Kirk’ü geçirmeye gitti. Birkaç dakika sonra arabanın uzaklaşma sesi duyuldu ve Jewel içeri fırtına gibi girdi.

“Bütün bunlar ne demek oluyor?”

Genç adamın kaşları kalktı. Jewel baştan aşağı öfkeyle titriyordu. Gözleri okyanus yeşiline dönüşmüştü.

“Aslında bu soruyu benim sormam lazım.”

“Sen neden söz ediyorsun? Kirk benim iyi bir arkadaşım. Tek arkadaşım. Eğer bu konuda bir sorunun varsa çıkıp gidebilirsin.”

“Ne kadar sadıksın,” diye mırıldandı Piers. “Acaba aynı sadakati benim için de gösterir misin?”

“Saçmalamayı kes, Piers. Kavga etmek istiyorsan edebiliriz. Psikolojik oyunlara ayıracak vaktim yok.”

“Yaptığımız bu mu? Kavga etmek mi? İlk kavgamız için biraz erken değil mi?”

“Cehenneme kadar yolun var.”

Ve Jewel arkasını dönüp çıktı. Birkaç saniye sonra yatak odasının kapısı tüm evi sarsacak şekilde çarpılarak kapandı.

Piers kendi kıskançlığını belli etmemek için Jewel’ı özellikle kışkırtmıştı. Bu kadın onun aklını karıştırıyordu ve bu genç adamın hiç hoşuna gitmiyordu.

Eğer Kirk, Jewel’ın yardımına koşmak için bu kadar çırpınıyorsa daha önce neredeydi? Yoksa bu, ikisinin ondan para sızdırmak için yaptıkları bir plan mıydı?

Kendi kendine sırtıttı. Ona boşanmanın gerçekleşmeyeceğini söylemek için yanıp tutuşuyordu.

Akşam yemeği sakın ve gergin geçmişti. Jewel hala Piers’in Kirk’e davranışına kızgındı, Piers’in yüzü ise kaya kadar sertti. Aralarında hiçbir şey olmamış gibi yemeğini yemesi Jewel’ı daha da öfkeliyordu. İşbirliği yapmazsa nasıl kavga edebilirlerdi?

Tatlı geldiğinde yemek istemesine rağmen canı istemedi.

“Düşünüyordum,” dedi Piers. Sesi buz gibi çıkıyordu.

Jewel bir şey söylemeden önündeki tatluya baktı.

“Boşanmanın bir seçenek olduğunu sanmıyorum.”

Jewel şaşkınlıkla ona bakarken çatalını düşürdü. “Ne? Bebeğin senin olduğuna şimdi inanıyor musun? Sonuçları almadan önce?”

Piers ona küçümseyen bir bakış fırlattı.

“Ben aptal değilim, Jewel. Bunu hatırlasan iyi olur.”

“O zaman boşanmayla ilgili bu saçmalık nereden çıktı? Çocuk senin ama buna inanmayı istemiyordun. Neden emin olmadan boşanmanın olmayacağını söylüyorsun?”

“Sana planının işlemeyeceğini söylemeye çalışıyorum. Çocuk benim olsun olmasın seni boşamayacağım.”

O anda gerçek, genç kadının yüzüne tokat gibi vurdu. Ağzı tiksiniyormuş gibi açılmıştı.

“Senden para kaçırmak için bunu planladığınızı düşünüyorsunuz. Kirk’ün çocuğun babası olduğunu ve benim her ikinizle de yatan bir fahişe olduğumu düşünüyorsunuz.”

Jewel herhangi birinin onu bu derecede incitebileceğini

düşünmemişti. İnsanların onu üzmelerine karşı bir kalkan geliştirmişti ama buna rağmen aldatıldığını hissediyordu.

Titreyen bacaklarla oturduğu yerden kalktı. Onun önünde ağlamamaya kararlıydı. Odadan çıkmadan önce son bir kez ona döndü.

“Sana bunu kim yaptı, Piers? Seni kimseye güvenmeyen bir serseriye kim dönüştürdü? Ve benim o kadın olmadığımı anlaman ne kadar zaman alacak?”

Onun bakışlarından kaçmak için hızla odadan çıkıp kendini bahçeye attı. Serin hava öfkesini dinginleştirirken kollarını vücuduna sararak yeşilliğin kalbine doğru yürümeye devam etti.

Eski tip aydınlatma lambalarıyla dolu patikada ilerlerken taştan yapılmış bir masa ve bank bulup oturdu.

Ne yapmıştı? Karnını okşadı. Kendisi ve kızı için gelecek artık o kadar parlak görünmüyordu.

Onları nasıl bir ateşe atmıştı. Gerçeği öğrendiğinde Piers’in tutumu değişir miydi? Ya kendisi? O sadece kızını dünyaya getiren bir kadın olarak mı kalacaktı?

“Burada tek başına olmamalısın.”

Hırsla döndüğünde Piers’in elleri ceplerinde orada durduğunu gördü.

“Yalnız olduğum söylenemez, değil mi? Çevremde bu kadar güvenlik görevlisi varken?”

“Evet ama ben bir güvenlik paketi aldım.”

“Söylesene Piers, güvenlik paketin beni senden koruyacak mı?” diye sordu Jewel, alay ederek.

“İlginç sözcükler. Sanırım korunmaya ihtiyacı olan benim.”

Jewel ona arkasını döndü, omuzları sarsılıyordu. “Ben bu işi bitirmek istiyorum, Piers. Hemen.”

Piers tıslar gibi cevapladı.

“Sana söyledim, seni boşamayacağım.”

“Şu anda hiç umurumda değil. Tekrar evlenmek gibi bir amacım yok zaten. Sadece senden uzak olmak istiyorum. Anlaşman sana kalsın. Senden özgürlüğüm dışında hiç bir şey istemiyorum. Hemen gideceğim.”

Eve giden yola döndüğünde Piers ona yetişip kolundan tuttu.

“Bu saatte bir yere gidemezsin, Jewel. Mantıklı ol.”

“Mantıklı mı?” Jewel güldü. “Bana mantıklı olmamı söylüyorsun. Sen hayatıma girdiğin anda mantıklı olmalıydım.”

“Sabaha kadar kal. Kocan olarak senden başka bir şey talep etmeyeceğim.”

“Sonra gitmeme izin verecek misin?”

“Hala istiyorsan, evet.”

Jewel karanlıkta onu inceledi. Bir şey hissediyor muydu? Ruhu var mıydı yoksa ondan uzun süre önce vaz mı geçmişti?

“Pekala. Sabah ilk iş gideceğim. Şimdi izin verirsen yatmak istiyorum.”

Piers onun ardından bakarken panikle göğsü sıkıştı. Beklediği tepki kesinlikle bu değildi. Ona meydan okuduğunda ağlayıp sızlanmasını ve yardım dilenmesini beklemişti. Bunu hiç beklemiyordu.

Şimdi onun kalması için bir çare bulmalıydı. İlk kez içinde heyecan hissetti. Gerçekten onun çocuğunu taşıyor olabilir miydi?

Eğer öyleyse Jewel’ı hayatından çıkarmak gibi bir şey asla söz konusu olmazdı.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

UYKU tutmadığı için Jewel bavulunu hazırlamaya başladı. Bavulunu henüz tam olarak boşaltmamış olduğu için toplayacak fazla bir eşya yoktu. Sonra yatağın üzerinde oturup düşünmeye başladı.

Neden Piers ile evlenmişti? Piers'ı kendisi aramış ve her şeyi ele geçirmesine izin vermişti.

Gece saat ikide hala yatakta uzanmış karanlık tavanı seyrediyordu. Tam gözleri ağırlaşmaya başladığı anda yan tarafında keskin bir acı hissetti.

Dizlerini kendine doğru çekmeye çalıştığında nefesini kesen ikinci bir darbe karnını deşmeye başladı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Yatağın kenarına doğru gitmeye çalıştı. Duyduğu korku hissettiği acı kadar büyüktü. Bebeğini kaybetme korkusu.

Eliyle bir yere tutunmaya çalışırken gözlerinde yaşlar birikmişti. Ayağa kalkmaya çalışırken yeni bir sancıyla yere yığıldı. İçini parçalayan acıya dayanamayarak yerde kaldı. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Piers'ı bulmalıydı.

Ellerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Ama sancının verdiği acıyla birlikte midesi bulandı ve durdu.

Hızla nefes alıp vererek Piers'ı çağırdı.

Sesi zayıf çıkıyordu ve kapalı kapıdan duyulmasına imkan yoktu.

"Piers!" Daha yüksek bir sesle haykırırken tekrar yere yığıldı.

Acı artıkça umutsuzca inlemeye ve ağlamaya başladı.

O sırada kapının açılmasını ve ayak seslerini işitti.

"Jewel! Ne oldu? Bebeğe bir şey mi oldu?"

Piers onun yanına çömelip ellerini vücudunda ve karnında gezdirdi. Onu yana döndürmeye çalışırken Jewel acıyla haykırdı.

"Sana nasıl yardım edebilirim, *yineka mou*? Söyle bana."

"Çok canım yanıyor," dedi Jewel nefes nefese.

"Neresi?"

"Yan tarafım, karnım. Aşağısı. Tanrım, her yerim."

"Şişşh," dedi Piers, onu yatıştırmaya çalışarak. "Hepsi geçecek. Ben sana bakacağım. Söz veriyorum."

Onu kollarına alıp kaldırdı.

"Seni bir dakika için yatağa bıraksam olur mu? Üzerimi giyinip seni hastaneye yetiştireceğim."

Jewel konuşmadı, başını sallamakla yetindi.

Piers onu kendi yatak odasına götürüp seviştikleri yatağın üzerine bıraktı. Genç adamın çarşaflara sinmiş kokusu Jewel'ı biraz olsun rahatlatmıştı.

Giyinmesi çok uzun sürmüş gibiydi ama sonunda genç kadını tekrar kollarına alıp aşağı indi ve dışarı çıktılar.

"Seni arka koltuğa yatıracağım. Hemen hastaneye gideceğiz. Dayanmaya çalış, *yineka mou*," diye mırıldandı.

Jewel olduğu yerde kıvrılarak çığlık atmamak için yumruklarını sıktı.

Bebeğe bir şey olmasın. Lütfen.

Arabanın durduğunu, Piers'ın onu tekrar kollarına aldığı zorlukla anlayabildi. Etraftan sesler geliyordu. Serin çarşaflara yatırıldığını ve koluna bir serum bağlandığını hissetti. Adamın biri gözlerine bakıyordu.

"Bayan Anetakis, beni duyabiliyor musunuz?"

Konuşmaya çalıştı ama yalnızca başını salladı. Piers onun elini sıktı – ne zamandır elini tutuyordu?

“Yumurtalıklarınızdaki kist tüplerinizi tıkamış. Jinekoloğunuzu aradım. Sizi ameliyata hazırlamamızı istedi.”

Jewel’in boğazından bir hırıltı yükseldi. Piers ona yaklaşıp saçlarını okşadı.

“Her şey iyi olacak, *yineka mou*. Doktor sana iyi bakacaklarını söyledi. Bebeğimiz iyi olacak.”

Bebeğimiz mi, diye sayıkladı. Piers öyle mi söylemişti? Acı sona ermişti. Şimdi bulutların üzerinde gibi hissediyordu.

“Bana ne yaptınız?”

Hemşire kıkırdadı. “Sizi rahatlatmak için yaptık. Birazdan sizi ameliyathaneye alacağız.”

“Piers?”

“Buradayım, *yineka mou*.” Genç adam tekrar onun saçlarını okşadı. Gözlerini açık tutmaya çalışarak Jewel ona baktı.

“‘Bebeğimiz’ dedin. Senin çocuğun olduğuna inanıyor musun?”

Tereddüt. Genç adamın alnında endişe çizgileri oluşmuştu.

“Evet,” diye cevapladı genç adam, boğuk bir sesle. Kızımıza iyi bakacaksın. Şimdi konuşma ve dinlenmeye çalış. Bırak ilaç ağrını kessin.”

Jewel yanından gitmemesi için onun eline sarıldı. Sedyenin ilerlemesi onu korkutmuştu. Piers’in eline bu kez asıldı.

“Gitme.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Piers, onu rahatlatarak.

Piers’in dudakları alnına dokunduğunda genç kadın gözlerini kapattı. Artık rahatlayabilirdi.

Etrafındaki sesler giderek silindi. Piers’in onu tekrar öpüp bekleyeceğini söylediğini işitti. Neden? Nereye gidiyordu? Ona sormak istedi ama yatmaktan başka bir şey yapamadı.

Bir anda soğuk bir odaya geçtiğini hissetti. Birisi ona ondan bire kadar geri saymasını söyledi.

Ağzını açtı ama konuşamadı.

Piers ameliyathanenin çevresinde kapana kısılmış bir aslan gibi dolanıyordu. Saatine en son baktığından bu yana üç dakika

geçmiş olduğunu fark etti. Kahretsin, ne kadar sürecekti? Neden kimse ona bir şey söylemiyordu?

“Piers, Jewel nasıl?”

Piers başını kaldırdığında karşısında Theron’u gördü. Sanki yataktan kalkıp uçağa atlamış gibi bir hali vardı. Aslında öyleydi. Piers gecenin bu saatinde ağabeyini oraya sürüklediği için kendini kötü hissetti. Ama geldiği için minnettardı.

Piers ağabeyine sarıldı, sonra oturdular.

“Bilmiyorum. Onu içeri bir kaç saat önce aldılar ama henüz bir şey söylemediler.”

“Ne oldu? Bebek iyi mi?”

“Yumurtalıklarındaki kist tüplerini tıkamış. Dayanılmaz bir acı içindeydi, o yüzden kisti ve tüpü almak için hemen ameliyata aldılar. Bir hafta sonra ameliyat olacaktı.”

“Ya bebek?”

“Risk... Var ama bana bebeğe bir şey olmaması için ellerinden geleni yapacakları konusunda güvence verdiler.”

“Ne zamandır içeride?”

“Dört saattir,” dedi Piers, boş gözlerle bakarak. “Neden bu kadar uzun sürdü?”

“Yakında öğreniriz,” dedi Theron onu sakinleştirmeye çalışarak. “Chrysander’ı aradın mı?”

Piers başını salladı. “Gerek yoktu. Adadan çıkıp gelmesi çok uzun sürer.”

“Yine de aramalısın. O ve Marley bilmek isteyeceklerdir.”

“Bir şeyler öğrendiğimde onu ararım.”

İki kardeş bekleme odasında oturdular. Theron sonra onlara kahve alıp geldi.

“Biliyor musun, sen değiştin.”

Piers şaşkınlıkla baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Daha... Mutlu görünüyorsun. Düğün için geldiğimizde gözlerinden anladım.”

“Neye göre?” diye alayla sordu Piers.

“Joanna’nın senin canına okuyup Eric’i alıp gitmesinden bu yana hayatla mücadele etmene göre.”

Piers irkildi. Kimse onun yüzüne Eric’i vurmamıştı. Ailesinin

onun arkasından bu konudan bahsettiklerinden emindi ve acısı hala çok tazeydi.

“Mutlu olmak için eline geçen fırsatları geri çevirme, Piers. Bu, senin her şeye sahip olabilmen için bir fırsat.”

“Belki de her şeyi kaybetmek için.”

“Ne demek istiyorsun?”

Piers kahvesinden bir yudum aldı ve kenara bıraktı.

“Jewel sabah beni terk edecekti. Onu yerde acıyla kıvrandırken bulduğumda çantalarımı çoktan toplamıştı.”

“Konuşmak ister misin?” diye sordu, Theron, dikkatle. “Ben de birkaç kez hayatımdaki kadınlar tarafından suçlanmışımdır.”

“Sorunun benden kaynaklandığına emin gibisin,” dedi Piers.

“Sen bir erkeksin ve erkekler daima hatalıdır. Daha bunu öğrenemedin mi?”

Piers’in dudaklarında gülümseme belirdi. “Ben serserinin tekiyim.”

“Evet, şey, bu son kez olmayacak. Bu bizim genetik şifremiz sanırım.”

“Dün Jewel’in bir erkek arkadaşı onu kurtarmaya geldi. Ben de durumu iyi idare edemedim.”

“Kimse seni bu konuda suçlayamaz.”

“Yani Jewel seni, erkek arkadaşını iyi karşılamadın diye mi terk edecekti?”

“Adamı, çocuğun babası olmakla ve her ikisinin beni dolandırmaya çalışmalarıyla suçlamış olabilirim.”

Theron yüzünü buruşturdu. “Kahretsin. Boks eldivenlerini çıkarayım derken cırılçıplak soyunuyorsun.”

“Dediğim gibi, ben serserinin tekiyim. Kızmıştım. Jewel’a onu boşamayacağımı söyledim. O da bana anlaşılmamı alıp cehenneme gitmemi söyledi.”

“Senin paranın peşinde koşan bir kadına pek benzemiyor, değil mi?”

“Ona güvenmek istiyorum, Theron.”

“Ve bu seni korkutuyor.”

Ağabeyi ne kadar kolay sorunun kalbine iniyordu?

“Bir daha hiçbir kadının bana hükmetmesine izin vermek

istemiyorum.”

Theron içini çekerek kolunu kardeşinin omzuna doladı. “Anlıyorum. Gerçekten. Ama bir kez kalbin kırıldı diye dünyadan elini eteğini çekemezsin.”

“Kalbim mi kırıldı?” Piers tuhaf bir ses çıkardı. “Keşke yalnızca öyle olsaydı. O benden dünyada en çok sevdiğim şeyi aldı. Buna kalp kırıklığı denilemez.”

“Yine de, klişe gibi gelse de, dünya dönüyor. Senin mutlu olmanı istiyorum, Piers. Chrysander ve ben senin için endişeleniyoruz. Hayatın boyunca bir otelden diğerine gidemezsin. Bir gün gelecek ve ailen olsun isteyeceksin. Jewel sana bu fırsatı verdi. Ona şans tanı.”

“Bay Anetakis.”

Bekleme odasına giren hemşireye ikisi de aynı anda baktı.

“Bayan Anetakis ameliyattan çıktı. Dilerseniz onu bir dakika için ziyaret edebilirsiniz.”

Piers ayağa fırladı. “O iyi mi? Bebek?”

Hemşire gülmüsedti. “Anne ve bebek iyiler. Ameliyat iyi geçti. Hasta odasına alınmadan önce doktor gelip sizinle görüşecek. Tam olarak kendinde olmayacaktır ama isterseniz eşinizle konuşabilirsiniz.”

“Ben burada bekliyorum,” dedi Theron.

“Teşekkür ederim,” dedi Piers, içtenlikle. Sonra Jewel’ı görmek üzere hemşireyi takip etti.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

HISSETTİĞİ acı bu kez farklıydı. Daha önceki gibi keskin değildi. Yüzeysel ve daha bulanık bir ağrıydı. Jewel hareket ettiğinde karnına saplanan acıyla inledi.

“Dikkat, *yineka mou*. Hareket etmemeye çalışmalısın. Neye ihtiyacın varsa söyle, ben yapayım.”

Piers, Jewel gözlerini açıp ışığı görünce kapattı. Sonra dikkatle tekrar açtı.

Sonra hatırladı.

“Bebek,” diye fısıldadı. Uzanıp karnına dokunduğunda tekrar aynı acıyı hissetti.

Piers onun ellerini yavaşça karnından uzaklaştırdı.

“Bebek de, sen de iyisiniz. Gördün mü?” Dikkatlice, yumuşak bir hareketle onun tek elini karnında gezdirdi.

Jewel sargıya alınmış karnını hissettikten sonra gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

“Çok korkmuştum. Onu kaybedemem, Piers. O benim her şeyim.”

Piers genç kadının yanağını avucuna alıp gözyaşlarını sildi. “Ameliyatın başarılı geçti. Doktor bebeğin iyi durumda olduğunu söylüyor. Senin sancılarını takip ediyorlar,” diyerek yatağın yanındaki makineyi gösterdi. “Gördün mü? Onun kalp atışlarını

görebilirsin.”

Jewel başını çevirip sesi dinledi.

“Bu gerçekten o mu?”

Piers gülümsedi. “Evet, kızımız varlığını gösteriyor şu anda.”

Jewel nefesini tuttu. Aniden ameliyata girmeden önceki sahne aklına geldi. Piers sözünü tutmuştu. Neden kararını değiştirmişti?

“Beni buraya çabuk getirdiğin için teşekkür ederim. Beni duymayacaksın diye çok korkmuştum,” dedi Jewel.

Piers ona koyu gözleriyle baktı. “Yanında olsaydım o kadar acı çekmezdin. Bundan böyle benim odamda, benim yatağında uyuyacaksın, böylelikle sana bir şey olursa hemen haberim olacak. Seni duymasaydım neler olurdu tahmin etmek bile istemiyorum.”

Genç kadın onun söylediklerini dinlerken kafasının karıştığını hissetti. Sanki hiç kavga etmemiş gibiydiler. Sanki onu başka birinin çocuğunu taşımakla suçlamamış gibiydi.

“Sonra konuşacak çok vaktimiz olacak. Çok yorgunsun ve sancın var. Dinlenmen lazım. Uyandığında burada olacağım. Gözlerinden soru sormak için yanıp tutuştuğunu okuyabiliyorum. Uyanınca konuşuruz.”

Genç kadın acıyla kıvrandı. “Hayır, şimdi öğrenmem lazım. Sen çok kötü şeyler söyledin – ima ettin, Piers. Benim hakkımda bunları düşünen biriyle yaşayamam. Kirk benim ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı olmaya hazır. İlk önce onu aramalıydım.”

“Ama aramadın,” dedi Piers, yumuşak bir sesle. “Beni çağırdın ve öyle yapmalıydın. Kirk’ü bir yana bırakmak en iyisi.”

Jewel itiraz etmek için ağzını açtığı anda genç adam parmağıyla onun dudagina dokundu.

“Şişşh, kendini üzme. Sana bir özür borçluyum, *yineka mou*. Bunun son özürüm olacağımı da sanmıyorum. Bana sabrettiğin için teşekkür ederim. Kolay birisi değilim, bunun farkındayım. Onları söylememem gerekirdi. Bugünden itibaren biz bir aileyiz. Sen benim çocuğumu taşıyorsun. İyi bir aile olmayı ona borçluyuz. Seni üzmeye hakkım yok. Bana bir şans daha verirsen evliliğimizi yürütebileceğimizi sana ispatlayacağım.”

Jewel ona büyük bir şaşkınlık içinde baktı. Samimiyeti

yüzünden okunuyordu. Sesinde yalnızca pişmanlık duyuluyordu.

Genç kadının içinde bir şeyler yumuşadı. Vücudundan sıcak bir dalga geçti. Umut. Bu duyguyu hissetmeyeli o kadar uzun zaman geçmişti ki önce anlayamadı. İlk kez içinde umut hissediyordu.

Piers onun elinin içini öptü. “Beni affediyor musun? Bana bir şans verecek misin?”

“Evet, tabii,” diye fısıldadı Jewel. Sesi çatlak çıkıyordu.

“Kalacaksın, değil mi? Gitmekten söz etmek yok.”

Genç kadın başını sallamakla yetindi.

“Pişman olmayacaksın, *yineka mou*.”

Jewel gülümsedi ve yeni bir sancıyla sarsıldı. Piers ona ağrı kesiciyi kontrol edebilmesi için yanında duran aleti gösterdi.

“Bu ağrın için. Döğmeye bastığında serumuna ağrı kesiciyi yolluyor. İstersen her on dakikada bir basabilirsin.”

“Teşekkürler.”

“Sana ve bebeğimize bakacağım. Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum.”

Jewel gözleri kapanırken onun uzattığı eli tuttu. “Buradan ne zaman çıkacağım?”

Piers kıkırdadı. “Acele etme. Doktor ne zaman hazırsan o zaman çıkaracak. Bu arada herkesin seninle ilgilenmesinin keyfini çıkar.”

“Sadece seni istiyorum,” diye mırıldandı genç kadın, karanlığa teslim olurken.

“Her şeyin hazır olduğundan emin misin?” Piers cep telefonu ile konuşarak Jewel’ın odasına girdi.

Jewel ona bakıp gülümsediğinde genç adam telefonu hemen kapatacağını belirten bir işaret yaptı.

“Çok güzel. Çok teşekkürler... Yapacağından hiç şüphem yok.”

Görüşmeyi bitirerek Jewel’ın yanına geldi ve onu öptü.

“Kızlarım bugün nasıllar?”

“Kızın çok hareketli; bu hem iyi, hem de kötü. Vuruşları doğru

yerlere isabet ediyor.”

“Bunu duyduğuma üzıldüm. Canın acıyor olmalı.”

“Tam tersini aklıma bile getirmek istemem. O yüzden hareketli olmasına minnettarım”

“Doktor seni görmeye geldi mi?”

“Sen dışarıdayken geldi. Bugün her şey yolunda giderse yarın çıkabileceğimi söyledi. Bir hafta yatak istirahatinden sonra ayağa kalkabilirmişim.”

“Doktorun talimatlarına uyman için ben yanında olacağım.”

“Sen etrafındakilere patronluk taslamaya alışmışsın,” dedi Jewel alayla.

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

Son günleri, hastanede olmanın dışında, güzel geçiyordu. İlk günden sonra hemşire onu yürütmek istemiş ancak Jewel her kalktığında bir sancıyla karşılaştığı için çekinmişti. Ama sonunda pes etmişti.

Piers harikaydı. Ondan boşanmayacağını söyleyen kaba adam gitmiş, yerine onun her türlü ihtiyacını karşılayan biri gelmişti.

Kapının vurulmasıyla Piers’in ağabeyleri ve eşleri odaya doluştular. Dehşete düşmüş görünüyor olacak ki Piers onun elini sıktı.

“Merak etme, *yineka mou*. Çok güzel görünüyorsun. Fazla kalıp seni yormazlar. Buna izin vermem.”

Jewel onun yalan söylediğinden emin olsa da onu sevdiğini düşündü.

O sırada gerçekle burun buruna geldi. Sevgi mi? Tanrım, ona aşık olmuştu.

Gülümsemeye çalışsa da karanlık bir çukura saklanmak istedi. Nasıl birisine aşık olabilmişti? Sanki yeterince acı çekmemiş gibi. Acı ve hayal kırıklıkları üst üste yığılmaktaydı.

Sevilmek güzeldi ama sevgisini sunmak?

“Jewel? Kötü bir zamanda mı geldik?” Marley yavaşça sordu.

Jewel iki çiftin de ayakucunda onu dikkatle izlediklerini fark etti.

“Hayır. Hayır, tabii değil. Özür dilerim. Sersemlemişim. Verdikleri ağrı kesiciden olsa gerek.”

Piers kaşlarını çatığında Jewel onun son üç gündür ağrı kesici almadığını ağzından kaçırmamasını diledi. Doktor bebeğe zararlı olduğu için onun uzun süre ilaç kullanmasını istememişti.

Genç kadın Bella ve Marley'e bütün içtenliğiyle gülümseyip Chrysander ve Theron'un bakışlarından kaçındı.

"Nasıl hissediyorsun?" Bella ona doğru gelerek sordu.

Sonra yatağın kenarına oturup uzun siyah saçlarını diğer tarafa attı.

"Piers senin canını sıkıyorsa Marley ile onu dışarı çekip hakkından gelebiliriz."

Jewel kahkaha atmamaya çalışarak gülümsedi.

"Onu güldürmeyin," diye gürlledi Piers. "Canı acıyor. Üstelik hatırlarsan, seni ve Marley'i avucumun içine almışım."

Chrysander yüksek sesle güldü. "Seni kandırmasına izin verme, Jewel. Bu iki kadının tek yapması gereken kardeşime bir kez bakmaları. Onların her dediklerini yapar."

"Sanki siz onları şımartmıyorsunuz," diye atıldı Piers.

"Bu doğru olabilir ama bir kadın emrinde pek çok erkek ister," dedi Marley.

"Senin emrinde sadece bir erkek var, *agape mou*," diye söyledi Chrysander. "Bunu unutmasan iyi olur."

Jewel üç kardeşin ve eşlerinin arasındaki ilişkiye bakınca ilk defa kendini dışlanmış hissetmedi. Onlarla ilk tanıştığında hissettiği o korkunç özlem duygusu şimdi yok olmuştu. Bu kez onlarla eşit hissediyordu, sanki bu ailenin bir üyesiymiş gibi.

"Daha iyi hissediyor olmalısın, çok güzel görünüyorsun. Ameliyat geçirmiş biri için oldukça iyi görünüyorsun," dedi Bella.

"O hamilelikten dolayı," diye açıkladı Theron. "Bir kadın hamileyken çok güzelleşir."

"İyi denemeydi ama yağcılık yapman seni bir yere getirmeyecek."

Jewel buna gülemeden edemedi. Uzun zamandır ilk kez böyle hafif hissediyordu.

Jewel dönüp "Neden Theron ile aranızda devamlı bu konuda bir atışma var?" diye sordu Bella'ya.

Bella sırtıttı. "Theron'a kalsa çoktan birkaç çocuğumuz

olmuştu. Ama ben çok gencim ve bebekten önce yapmak istediğim çok şey var. Sonunda teslim olup evi çocukla dolduracağım ama o zamana kadar ona işkence etmeliyim.”

Jewel, Bella konuşurken Theron’un yüzünü inceledi. Karısına duyduğu aşk gözlerinden okunuyordu.

“Ayrıca, Marley, Anetakis ailesine çocuk kazandırma görevini üstlenmiş durumda,” dedi Bella.

Piers’in kaşları kalktı. “Marley?”

Chrysander karısına sarılırken Marley kızardı.

“Yine mi hamilesin?” diye sordu Piers.

“Yedi ay sonra bana bir kız çocuğu verecek,” diye açıkladı Chrysander, böbürlenerek.

“Ya o da erkekse?”

Chrysander karısına ihtirasla baktı. “O zaman kız olana kadar denememiz gerekecek.”

Marley ve Bella gülerken Jewel da onlara katıldı.

Bu ne kadar harika bir aileydi. Ve artık bu ailenin bir parçasıydı.

“Artık gitsek iyi olur,” dedi Chrysander, Jewel’ı dikkatle inceleyerek. “Ağrın var gibi, seni yormayalım. Sadece gelip seni görmek ve istediğin bir şey – ne olursa – var mı diye sormak istedik. Sen artık ailedensin.”

Jewel ona gözlerinde yaşlarla baktı. “Lütfen, gitmeyin. Beni rahatsız etmiyorsunuz. Gelmenize çok sevindim.”

“Söyle bakalım,” dedi Bella ona eğilerek. “Normal yemek yemene izin var mı? Canım pizza çekiyor. Theron zalimce olduğunu söylüyor ama pizza yemek için seni bahane edebilirim.”

“Ah, pizza çok isterim,” dedi Jewel özlemle. “Sucuklu ve ekstra peynirli. Ve kimse itiraz etmezse, hafif soslu.”

“Bak ne diyeceğim. Biz bir tane istediğimiz gibi söyleyelim. Diğerleri ne istiyorlarsa sipariş etsinler.”

Jewel, Piers’a baktığında Piers iç geçirerek kabul etti.

“Hangi erkek, bir kadın ona böyle baktığında hayır diyebilir?”

Erkekler gülerken Piers’ın sırtına vurdular. “İşte öğreniyorsun.”

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

“SANA bir sürprizim var,” dedi Piers, tekerlekli sandalyeyle onu hastanenin girişine getirirken. “Gerçekleşmesi biraz zaman alacak, o yüzden elinden geldiği kadar dinlenmeni istiyorum.”

Jewel’in kalbi heyecanla çarptı. Noel’de hediye bekleyen bir çocuk gibi hissetti. Sürprizlere alışık olmayan biri için onlardan hoşlanmaya başladığını hissediyordu.

Piers’in güvenlik elemanı, arabanın yanında, kapı açık bekliyordu. Piers genç kadını kucağına alarak sarsmadan koltuğa yerleştirdi. Arabanın etrafını dolaşırken bir başka koruma görevlisi arkadaki arabaya bindi. Son görevli, sürücünün yanına oturdu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Jewel, evin yolunda olmadıklarını anladığında.

“Havaalanına.”

“Nereye gidiyoruz?”

Damarlarında tanıdık bir heyecan dolaştı. Yeni yerlere seyahat etmeye, yeni insanlar tanımaya bayılırdı. Bu kez yalnız gitmiyor olması onu çok sevindirmişti.

Piers gülümseyerek genç kadının elini tuttu. “Sana söylersem sürpriz bozulur.”

“Ama giysilerim, eşyalarım.”

“Hepsi toplandı.”

“Aşçımı da topladın mı?” diye sordu Jewel üzülerək.

Piers kıkırdadı. “Aç kalmayacaksın, bana güvenebilirsiniz.”

Bir süre sonra özel bir havaalanında ayrı bir yerde bekleyen özel uçağın yanına park ettiler. Piers önce güvenlik görevlisinin uçağa binmesini bekledi. Sonra Jewel’ı aldı.

Attıkları her adım Jewel’ın canı yanmaması için düşünülerek atılıyordu.

Daha önce Jewel hiç özel bir uçağın içini görmemişti. Önde bulunan yumuşak deri kaplı koltuklar son derece rahat görünüyordular. Arkalarında bir kanepe, kahve masası, televizyon ve mini bardan oluşan oturma bölümü vardı.

“Kalktıktan sonra sana uçağın geri kalanı gösteririm. Arkada uzanman için bir yatak odası var. Mutfak da var, görevliye ne istediğini söylemen yeterli,” dedi Piers.

Jewel’ın gözleri kocaman açıldı. “Bu uçakta hostes mi var?”

“Tabii. Pilotla birlikte uçuyor. Onlar bir çift. İkisine de uygun olan bir iş. Pencere kenarında mı oturmak istersin, koridor tarafında mı?”

“Pencere,” diye cevapladı Jewel.

Piers onu dikkatle koltuğuna oturtup kendisi de yanına geçti. Önce genç kadının emniyet kemerini sonra da kendisinininkini bağladı.

Hostes yanlarına gelerek gülümsedi. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Anetakis. İstedığınız bir şey olursa söylemekten çekinmeyin. Birazdan kalkacağız.”

Birkaç dakika sonra kalkmışlardı. Jewel başını Piers’ın omzuna yasladı. Uçuş boyunca bulunduğu yerden kımıldamamaktan memnun olacaktı.

“Hala nerede olduğumuzu söylemeyecek misin?” diye sordu Jewel, arabaları virajlı yolda ilerlerken.

Piers gülümsedi. “Sabırlı ol, *yineka mou*. Beklemeye değdiğini göreceksin.”

Jewel içini çekerek koltuğuna geri yaslandı. Her neredeseler çok güzel bir yerdi. Karayipler veya ona benzer tropik bir yerde

olduklarını tahmin etti. Acaba Piers'in otellerinden birine mi gidiyorlardı?

Dev gibi demir kapılara geldiklerinde Piers giriş kodunu girdikten sonra arabayla gitmeye devam ettiler.

Cennete gelmiş gibiydiler. Çiçekli bitkiler, çeşmeler ve hatta uzakta kayaların üzerinden akan minik bir şelale göze çarpıyordu.

O sırada genç kadın evi gördü. Evin güzelliği karşısında ağız açık kalmıştı. Büyüklüğünün yanı sıra bir dağ evini andıran şirinliğe sahipti.

"Burada mı kalacağız?" diye sordu, araba çiçeklerin çevrelediği havuzun yanında durduğunda.

"Burası evin, *yineka mou*. Şimdi bizim."

Jewel dilini yutmuş gibiydi.

Piers arabadan inmesine yardım edip patikaya doğru yürürlerken güvenlik görevlileri gözden uzaklaştılar.

O an genç kadın uzaktan gelen dalga seslerini duydu. Tuzlu havayı tüm gücüyle ciğerlerine doldurdu.

"Ah, Piers."

Bahçenin uzantısı olan tahta iskelenin üzerine çıktıklarında aşağıda uzanan sonsuz okyanus belirdi. Sonsuz maviliği neredeyse genç kadının gözlerini kör ediyordu.

Patika devam ettikçe kumsala inen basamaklara geliniyordu. Ev iki koy arasında inşa edilmişti ve kumsal tamamıyla onlarındı.

Bu genç kadının hayal edebileceği en güzel manzaraydı ve onlara aitti.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, Piers," diye fısıldadı. "Bu benim hayalimdi ve bizim olduğuna inanamıyorum."

"Burası senin, *yineka mou*. Benim sana düğün hediyem. Çok sevdiğin şef de dahil, çalışanlarıyla birlikte."

Jewel ağrısına aldırmadan onun boynuna kollarını doladı. "Teşekkür ederim. Bu muhteşem bir hediye, Piers. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Kendine ve kızına iyi bakarak," diye cevapladı Piers, ciddi bir tavırla. "Yanında ben olmadan kumsala inmeni istemiyorum."

"Söz veriyorum," dedi Jewel, neşçyle.

"İçeri girelim, yemek hazırdır. Terasta yeriz ve güneşin

batışını seyrederek.”

Jewel evin içini görmek için sabırsızlanıyordu. Piers kısaca ona alt katı gezdirdi ve terasa çıktılar.

“Muhteşem,” dedi Jewel, büyülenmiş gibi. Hala bu evin onların olduğuna inanamıyordu.

“Beğendiğine memnun oldum. Hastaneden çıkana kadar burayı hazır edemeyeceğimden endişelenmiştim.”

“Burası senin değil miydi?”

“En çok nerede yaşamak istediğini bana söylediğin gün adamların ev arayışına girişmişlerdi. Burayı bulduklarında mükemmel olduğunu anlamıştım. Satış henüz tamamlanmadı, evrak işlerinin sona ermesini bekliyorum.”

Jewel’ın gülümsemesi yüzüne yayılmıştı. “Bu birinin benim için yaptığı en güzel şey.”

Piers elini onun elinin üzerine koydu. “Söyle bana, *yineka mou*. Kimse senin için güzel bir şey yaptı mı? Bana kolay bir hayatın olmamış gibi geliyor.”

Jewel gerginleşip elini çekmeye çalıştı ama Piers izin vermedi.

“Bana neden anlatmıyorsun?” diye sordu yavaşça. “Karı koca arasında sır olmamalı.”

Jewel dönüp okyanusa baktı.

“Bu çok korkunç bir hikaye değil. Annemle babam ben çok küçükken ölmüşler. Onları hatırlamıyorum.”

“Sana bakacak akrabalarınız yok muydu?”

Jewel başını salladı.

Genç bir kadın yemekleri getirdiğinde Jewel rahat bir nefes aldı. Ancak Piers’in bakışından konuşmanın bitmediği, sadece ertelendiği anlaşıyordu.

Okyanusun sesini dinleyerek yemeklerini yerlerken Jewel hiç bu kadar rahat hissetmediğini fark etti.

Güneş ufukta batarken gökyüzünün rengi pembeden mora doğru döndü ve parıltılarla doldu.

Genç kadın manzaranın güzelliği karşısında yemeğini bıraktığını fark etmemişti.

“Yorgun görünüyorsun, *yineka mou*,” dedi Piers, müşfik bir sesle. “Seni yukarı yatmaya götürsem iyi olacak.”

Jewel esnedi. "Yatma fikri çok iyi geldi. Pencereler açık yatabilir miyiz? Denizin sesini duymayı çok isterim."

"Yatak odamızdaki manzaraya bayılacaksınız. Ve istiyorsan pencereleri elbette açık tutarız."

Birlikte içeri girip yavaşça yukarı çıktılar. Attığı her adımda genç kadının karnı ağrıyordu.

Yatak odasına girdiklerinde Jewel zevkle haykırdı. Kumsala bakan duvar boydan boya camdı.

Boğazı düğümlenerek Piers'a döndü. "Bu geçirdiğim en muhteşem gün. Çok teşekkür ederim."

"Beğendiğine sevindim," dedi Piers, boğuk bir sesle.

"Peki, ya işin? Otellerin?"

"İşimin büyük bir çoğunluğunu buradan halledebilirim. Seyahat etmem gereken durumlar olacaktır. Şimdiye kadar hep seyahat ettim ama artık aynı şekilde devam etmeyi düşünmüyorum. Ya ağabeylerim bu yükü benimle paylaşırlar, ya da seyahat edecek birini işe alırız."

"Özlemeyecek misin?"

"Bir kaç ay önce 'çok özlerim' diyebilirdim ama şimdi karımdan ve çocuğumdan uzak kalmak istemiyorum."

Jewel'ın içini sıcaklık kapladı. Piers'ın kararını neyin değiştirdiğini sorgulamak istemiyordu ama bunun sürmesini diledi.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

SONRAKİ birkaç gün Jewel, Piers ve evdeki çalışanların dikkatli gözleri üzerindeyken dinlendi ve iyileşti. Önce evde başkalarının olması ona tuhaf gelmişti ama giderek onların varlığına alışmıştı.

Piers eve bir doktor getirmiş, Jewel'ın dikişlerinin alınmasını sağlamıştı.

Kısaca, genç kadın şımartılmış, pohpohlanmış ve sonunda canı sıkılmaya başlamıştı. Kumsala inmek listesinde en üst sırada yer almasına rağmen adayı gezmeyi de istiyordu.

Piers adanın henüz Karayipler'e giden turistler tarafından keşfedilmemiş olduğunu söylemişti. Balıkçılık en büyük gelir kaynağıydı. Adada üst sınıf bir tatil beldesi yaratma planları da vardı.

Esas amaç adayı mümkün olduğu kadar el değmemiş bırakıp yerel ekonomiye katkıda bulunacak iş alanları yaratmaktı.

Dikişlerinin alındığı günün sonrasinda kahvaltıda Jewel, kumsala inmeyi önerdi.

Piers kaşlarını çatı. "Ameliyattan bu kadar kısa süre sonra bunu yapmamalısın."

"Sana yaslanırım. Lütfen, Piers. Sıkıntıdan patlamak üzereyim. Hep uzaktan bakarken sanki kartpostallara bakıyor gibi

oluyorum.”

Piers gülümsedi. “Oldu. Kahvaltıdan sonra gideriz. Bizim için bir piknik sepeti hazırlamalarını söyleyeyim.”

Jewel oturduğu yerde zıpladı. “Teşekkür derim!”

Her şey ne kadar mükemmeldi. Dünyasının her an başına yıkılacağını hissettiği zamanlar geride kalmıştı. Keşke... Piers ona açılabilseydi.

Günlerdir Piers’a sormayı düşünmüş ama karşılığında Piers’ın da ona geçmişini tekrar soracağını anlamıştı. Bu sabah olmazdı. Hiçbir şeyin pikniklerini alt üst etmesine izin vermeyecekti.

Genç adam piknik sepetini taşıırken onu sıkı sıkı tutarak aşağı indiler. Ayakları kuma bastığında Jewel başını kaldırıp kayalıklara baktı.

“Sanki kendi küçük dünyamızdayız.”

“Tekneler dışında kimse bizi göremez.”

“Her türlü yaramazlık yapılabilir o zaman.”

Genç adamın gözleri parladı. “İyi olduğunda o yaramazlıkları yapacağımızdan emin olabilirsiniz.”

Jewel gülerek kıyıya doğru yürüdü. Ayaklarını suya soktu. Kollarını iki yana açarak esen meltemi karşıladı. Gözlerini kapadı ve derin nefesler alarak zamanın durmasını diledi.

“Su perisine benziyorsun,” dedi Piers.

Genç kadın gözlerini açtığında onun da yanında ayaklarını suya sokmuş olduğunu gördü.

“Bir ara burada yüzelim.”

Piers başını salladı. “Çok mutlu görünüyorsun, *yineka mou*. Seni mutlu ettim mi?”

Genç adamın gözlerindeki incinebilir bakışı görünce Jewel nefesini tuttu. Bu güçlü ve küstah adam duygularıyla bir insandı. Hiç düşünmeden kendini onun kollarına attı.

“Bana iyi davranıyorsun, Piers. Beni çok mutlu ediyorsun.”

Piers da onu kucakladı ve bakışları karşılaştı. Jewel onu beklemeden genç adamı kendine çekti ve dudaklarından öpmeye başladı.

Öpüşmeleri derinleştikçe Piers’ın elleri genç kadının cnsesinden başlayarak saçlarında dolaşmaya başladı.

Sonra Jewel geri çekilerek boğuk bir sesle sordu. "Ben seni mutlu ediyor muyum?"

Piers parmaklarını onun yanağında ve dudaklarında dolaştırdı. "Beni çok mutlu ediyorsun."

Jewel ona gülümseyerek elinden tuttu. "Hadi gel! Etrafı keşfedelim."

Piers genç kadının peşinden gitti. Kumsalı baştan sona yürüdüler. Piknik sepetinin yanına geldiklerinde Jewel'ın midesi kazınmıştı.

Rüzgara karşı piknik örtüsünü yaymayı başardıktan sonra yanlarında getirdikleri yemeklerini yemeğe başladılar.

"Güneşin altında yatan kedi gibi çok mutlu görünüyorsun," dedi Piers.

"Hiç yaşadığın bir anın sonsuza kadar sürmesini dilemedin mi?"

Piers düşünceli baktı. "Pek sayılmaz ama bugün öyle anlardan biri diyebilirim."

Jewel gülümsedi. "Mükemmel, değil mi?"

"Evet. Mükemmel."

Yemekten sonra Jewel uzanıp uykuya daldı. Uzun bir süre sonra Piers'in onu uyandırmasıyla eve dönme vaktinin geldiğini anlamıştı.

Dönüşe geçtiklerinde Jewel genç adamın elini tuttu. Bu gece onun geçmişi ile ilgili konuyu açacaktı. Onun sırlarını, gözlerinin ardında görülen acının nedenini öğrenmeye çalışacaktı.

Acaba Piers ona açılır mıydı, yoksa onu engeller miydi?

Piers'in onu yerde acıyla kıvranırken bulduğu o gecedan sonra Jewel onunla aynı yataкта yatmaya başlamıştı. Birbirlerine sarılarak uyumaktan oldukça hoşlanıyordu.

Pek çok gece olduğu gibi o gece de Jewel sevişip sevişmeyeceklerini aklından geçiriyordu.

"Piers?"

"Hı-hı."

Jewel ona döndü.

“Bana seni bu kadar kimin üzdüğünü anlatır mısın?”

Piers gerginleşti.

“Senin kadınlara karşı bu kadar güvensiz olmana kim neden oldu? Ve neden bu çocuğun senin çocuğun olmasını istemiyorsun?”

Piers parmaklarını onun dudaklarına değdirdi. “İşte orada yanılıyorsun, *yineka mou*. Onun benim çocuğum olmasını çok istiyorum.”

Genç adam sırtüstü yatarak tavana baktı. Jewel onun göğsüne yaslandı.

“On yıl önce bir kadınla karşılaştım ve ona aşık oldum. Joanna. Gençtim, aptaldım ve dünya elimin altında sanıyordum.”

“O yaşta hepimiz öyle değil miyiz?” diye sordu Jewel.

Genç adam kıkırdadı. “Haklısın. Neyse, o hamile kaldı ve biz hemen evlendik.”

Jewel aralarındaki benzer durumu öğrenince şaşırda da sessiz kaldı.

“Bir erkek çocuk doğurdu. Ona Eric ismini verdik. Ona tapıyordum. Çok mutluydum. Bana kendini adanmış olan bir karım vardı. Oğlum vardı. Başka ne isteyebilirdim?”

Jewel onun ne anlatacağını tahmin ediyor gibiydi.

“Bir gün eve geldiğimde onu eşyalarını toplarken buldum. Eric iki yaşındaydı. Joanna ile konuşmaya çalışırken ağlayıp durdu. Neden gitmek istediğini anlayamıyordum. Aramızda hiç sorun olmamıştı.

“Sonunda onun gidebileceğini ama oğlumuzu kesinlikle bırakmayacağını söylediğimde bana Eric’in benim çocuğum olmadığını söyledi.”

Jewel nefesini tuttu. “Ona inandın mı?”

Piers’dan bir inilti yükseldi. “Hayır, ona inanmadım. Kısaca benimle tanıştığında birlikte olduğu sevgilisiyle benden para sızdırmak için plan yapmışlar. Birkaç ay geçtikten sonra babalık testinin sonucunda Eric’in benim çocuğum olmadığı ortaya çıktı. Joanna onu ve paramın çoğunu alarak gitti. İkisini de bir daha görmedim.”

“Ah Piers, çok üzgünüm,” diye fısıldadı Jewel. “Senin

olmayan bir çocuğu sevmene izin verip sonra onu senden ayırması ne kadar zalimceymiş. Bunu nasıl yapabildi?"

Piers onun çıplak kolunu okşadı.

"Bazen kabus görüyorum. Eric'in bana seslenip neden ona yardım etmediğini duyuyorum. Tek hatırladığım gittikleri gün ve onun nasıl kollarıma gelmek için bağırıp ağladığı. O görüntü hiç gözlerimin önünden gitmiyor. İki yıl benim tüm hayatım oldu. Şimdi Joanna'yı sevmemiş olduğumu anlıyorum."

Jewel doğrularak onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Kızımız senin çocuğun, Piers. Senin ve benim."

"Biliyorum, *yineka mou*. Biliyorum."

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

“PIERS’ı hiç bu kadar rahatlamış görmemiştim,” dedi Marley, Jewel’a. Terasta oturmuş okyanusu seyreliyorlardı.

Jewel ona dönüp gülümsedi. “Gerçekten mi? Umarım bunda benim bir katkım olmuştur.”

Bella şarabından bir yudum alıp güldü. “Tabii senin sayende. Onun aşık olduğuna eminim.”

Jewel dudaklarını ısırıp döndü. Piers’in onu sevmesini istiyordu ama genç adam henüz bunu hiç itiraf etmemişti.

“Eviniz çok güzel, Jewel. Keşke Yunanistan’dan çok uzakta olmasaydı,” dedi Marley.

“Veya New York’tan,” diye ekledi Bella.

“Ama özel uçaklarımız var,” dedi Jewel.

“Haklısın,” dedi Marley düşünceli bir tavırla. “Uçaklar işin içine girince dünya küçülüyor. New York’ta alışveriş yapmak üzere buluşmamamız için bir neden yok. Theron bizi ağırılar.”

Bella, Marley’e şakacı öfkeyle baktı.

“Konu Theron’a gelince Bella çok korumacı ve sahiplenici,” dedi Marley gözlerini yuvarlayarak. “Söylemek istediğim, üç kardeşin içinde Theron en yumuşak başlı olanı. Chrysander ve Piers’in güvenlik görevlilerini ayarlamaları bir ay sürer.”

Bella başını salladı. “Haklısın.”

Jewel onlara baktı. “Piers, Marley’in başına gelenlerden söz etti. Henüz bir şey sonuçlanmadı mı?”

Marley mutsuzca içini çekti. “Aslında beni kaçıranların tutuklandığını düşünüyoruz. Dün Chrysander’ı aradılar ama size söylemedik. Buradan dönüşte şüphelileri tanımlamam için New York’a uçacağız.”

Bella, Marley’e sarıldı. “Çok üzgünüm, Marley. Bebek beklerken bunun zamanlaması çok kötü oldu.”

Marley elini henüz belli olmayan karnında gezdirdi. “Chrysander benim fazlasıyla sarsılacağımı düşünüp endişeleniyor. Bunu yapıyor olmamdan nefret ediyor.”

Jewel onun eline dokundu. “Yine de yakalandıklarımı bilmek seni çok rahatlatmıştır. Korkuyla nasıl yaşadığını düşünemiyorum.”

Bella kadehini kaldırdı. “Özgürlüğe.”

Diğer iki bebek bekleyen kadın su dolu bardaklarını kaldırdılar.

Bella bu kez Jewel’a sarıldı. “Piers’ı mutlu ettiğin için minnettarız. O çok zor günler geçirdi.”

“Piers’ın beni kabullenmesi de uzun sürmüştü. Elbette şimdi neye ihtiyacım olsa yanımda ama...” diye açıkladı Marley.

Jewel atıldı. “Marley, Chrysander ile Piers’ın henüz haberi olmayan özel bir şey konuşmak istiyorum. Onu benim için çağırabilir misin?”

Marley tek kaşını kaldırdı. “Tamam, bunu yaparım ama bilmelisin ki Bella ile ben çok meraklıyız ve önce bize söylemen gerekir.”

Jewel güldü. “Chrysander’a söyledikten sonra size de söylerim. Böylece ikiniz beni vazgeçirmemiş olursunuz.”

“Hımm... Buna ne diyeceğimi bilemedim,” dedi Bella.

“Sen burada kal, Jewel. Biz Piers’ı oyalarız,” dedi Marley.

İki kadın içcri girdiklerinde Jewel tekrar okyanusu izlemeye başladı. Chrysander’ın yanına geldiğini duymadı.

“Marley benimle konuşmak istediğini söyledi.”

Jewel’in irkilerek dönüp kocasının ağabeyine baktı.

“Seni korkutuyor muyum, Jewel?”

“Hayır, hiç değil... Şey, evet, biraz.”

“Bunu kesinlikle istemem. Senin için ne yapabilirim?”

Jewel ellerini ovuşturdu. Bu belki de aptalca bir fikirdi ve Chrysander ona aklını kaçırmış olduğunu söyleyecekti. Hatta Piers’in geçmişini kurcaladığı için ona kızabilirdi.

“Piers bana Joanna ve... Eric’ten bahsetti.”

Chrysander’in bakışları buz gibi oldu.

“Olanlardan sonra ne kadar incindiğini biliyorum.”

Chrysander, Jewel’a yaklaştı. “Mahvolmuştun, Jewel. İncinmek yanında hiç kalır. Eric’i seviyordu ve iki yıl boyunca bir oğlu olduğunu sandı. O kadar süre sonra çocuğun sandığın bebeğin senden alınmasına dayanabilir misin?”

Jewel yutkunarak bakışlarını indirdi. “Hayır. Dayanamam.” Sonra tekrar genç adama baktı. “Bu yüzden senin yardımını istiyorum.”

“Ne konuda?”

“Eric’i bulma konusunda.”

“Hayır. Kesinlikle olmaz. Piers’in tekrar aynı şeyleri yaşamasına izin vermem.”

Chrysander dönüp gitmek üzereyken Jewel onu durdurdu.

“Lütfen, dinle beni. Sorunun büyük bir bölümü Piers’in veda edememiş olması. Yarası hala kanıyor. Onu tekrar görürse belki acısı hafifler. Eric’in mutlu olduğunu görürse belki Piers da mutlu olur.”

“Sen sevdiği çocuğu onun hayatına tekrar sokmayı ister misin? Mutlu olması için bir zamanlar sevdiği kadınla tekrar görüşmesi riskine girer misin?”

“Evet,” dedi Jewel, boğuk bir sesle. “Onun üzüntüsü hafifletecek her şeyi yaparım.”

Chrysander uzun bir süre onu inceledi. “Kardeşimi çok seviyorsun.”

Jewel gözlerini kapatıp arkasını döndü. “Evet,” diye fısıldadı.

“Peki, sana yardım edeceğim.”

Jewel onun elini tuttu. “Teşekkürler.”

“Umarım bunların hepsi bittiğinde kardeşim benimle konuşur.”

“Ona senin bu konuyla hiç ilgin olmadığını söylerim. Tüm sorumluluğu alıyorum.”

“Kardeşim şanslı bir erkek.”

“Umarım o da öyle düşünüyordur.”

“Ona biraz zaman tanı. Sana gelecektir.”

Chrysander eğilip Jewel’ı alnından öptü. “Biraz araştırma yapıp sana öğrendiklerimi anlatırım.”

O anda kapı açılıp ailenin tüm fertleri gülerek ve konuşarak dışarı çıktılar. Onlara şüpheli bakışlar attıktan sonra Piers, Jewel’ın yanına gitti.

Genç kadın kollarını ona dolayarak çenesinden öptü. Diğerleri kendi aralarında şakalaşmaya devam ederlerken onların yanında kendini ne kadar rahat hissettiğini bir kez daha düşündü.

Piers’in eli hemen Jewel’ın karnında gezindi. Jewel onun soğuk görünüşünün altında ihtiraslı bir erkek yattığını anlıyordu. Çocuğuyla beraber onun sevgisine sahip oldukları için ne kadar şanslılardı.

“Akşam yemeği için hazır mısın, *yineka mou*?”

“Sanırım şımartılmaya çok alıştım.”

“Çok çabuk mutlu ediliyorsun,” diye dalga geçti Piers.

“Yalnızca seni istiyorum,” dedi Jewel.

Genç adamın gözlerinde kıvılcım yanıp söndü, elinin karnının üzerindeki baskısı arttı.

“Beni baştan çıkarma yoksa misafirlerimiz varken seni yukarı götürmek zorunda kalırım.”

“Bu neden kötü olsun? Ağabeylerinin eşleri var, anlayacaklardır.”

Piers gülerek burnuna bir öpücük kondurdu. “Sen benim kontrolümü kaybettiriyorsun. Hadi gel yemek yiyelim. Seni sonra yatağa götürürüm.”

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

“**B**AYAN Anetakis, size telefon var.”

Jewel evdeki genç kadının uzattığı telefonu teşekkür ederek aldı ve yanından çıkmasını bekledi.

“Alo?”

“Jewel, ben Chrysander. Eric ile ilgili bilgi topladım. Bunu benden istemiş olduğuna sevindim çünkü haberler pek iyi değil.”

Jewel kaşlarını çatarak terastaki kahvaltı masasından kalktı ve eve girdi.

“Ne oldu?”

“Onu buldum. Eric koruyucu ailenin yanında. Florida eyaleti ona sahip çıkmış. Altı kez aile değiştirmiş.”

“Ah, hayır. Olamaz,” diye fısıldadı Jewel. Piers bunu duyunca çökerdi.

“Jewel, iyi misin?”

Genç kadın boğazındaki düğümlemeyi engellemek için yutkundu. Anıları su yüzüne çıkmaya başlamıştı.

“İyiyim,” titrek bir sesle cevap verdi. “Teşekkür ederim, Chrysander. Bana bütün bilgileri e-posta ile yollarsan sevinirim. Piers’a söylemeden önce bu konuyu iyice araştıracağım.”

“Anlıyorum. Hemen gönderiyorum. Jewel, benim yardımımı istersen söyle.”

“Teşekkürler, Chrysander. Marley nasıl?”

Adam içini çekti. “Bu durum onun için zor. Bebek beklediği için midesinin bulanması dışında bir de adamları teşhis etmenin stresi ona fazla geliyor.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. New York’ta daha kalacak mısınız? Duruşma için orada olması gerekiyor mu?”

“Umarım olmaz. Bölge savcısı pazarlık yaptı, kabul ederlerse duruşma olmayacak ve Marley de rahat bir nefes alacak.”

“Ona sevgilerimi ilet lütfen.”

“İletirim. Yapabileceğim başka bir şey olursa lütfen söyle.”

Telefonu kapatır kapatmaz Chrysander’ın gönderdiği bilgileri okumaya başladı. Birkaç telefon görüşmesi yapmak gerekecekti ama Piers’a söylemek için can atıyordu. Onu yanlarına almak için bekleyen bir ailesi varken Eric’in koruyucu aile yanında kalmasına hiç gerek yoktu.

Piers önünde duran yığınla mektuba baktı. İşini daha önce hiç böyle ihmal etmemişti.

Yüzlerce e-posta gelmiş, telefonunun sesli mesaj kutusu dolmuştu. Ağabeyleri ona kızacaklardı ama işinin artık hayatında önceliği oluşturmadığına sevinmeliydiler.

Önce cevap bekleyen e-postalarına baktı. Sonra telefon mesajlarını dinlemeye koyuldu. Yapılması gerekli birkaç acil iş dışında Rio de Janerio’da yeni bir otel açma projesi onu sevindirdi.

Sonra Chrysander’ı arayıp Marley’i sormak istedi. Ama cevap alamadı. Theron’u arayıp onunla sohbet ederken Chrysander ve Marley ile ilgili gelişmelerini öğrenmişti. O sırada mektuplar arasında laboratuardan gelen zarfı görünce dondu.

Telefonu aceleyle kapatarak zarfa bakakaldı. İşte burada, baba olduğunun kanıtı duruyordu. Siyah ve beyaz olarak sayfaya kazanmıştı...

Geçen sefer her şey ters gitmişti. Bu kez... Bu kez her şey mükemmel olacaktı. Bir kızı olacaktı. Onun kızı.

Zarfı bir kenara attı. Açmaya gerek yoktu, içinde ne yazdığını

biliyordu. Jewel'a duyduğu güven onu şaşırtmıştı.

Sonra zarfa tekrar gözü takıldı. Onu açıp içindeki haberle coşmalıydı. Sonra Jewel'ı bulup onunla ateşli bir şekilde sevişmeliydi.

Kutlama yapmalıydılar. Belki Jewel'ı Paris'e götürebilirdi. Emin olmak için doktor kontrolünden geçerdı. Paris'te çılgınlar gibi sevişirler, oradan da Venedik'e geçerlerdi. Evlendiklerinde çıkamadıkları balayına çıkmış olurlardı.

Gülümseyerek zarfı eline aldı ve yırtarak açtı. Hızla sayfanın en altında bulunan bölüme atladı.

Ve dondu kaldı.

Yanlış gördüğünü sanarak tekrar okudu.

Ama hayır. Çocuğun babası o değildi.

Damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Tekrar olmuştu ama bu kez her şey farklıydı.

Jewel ne elde edeceğini sanıyordu? Çocuğunu nasıl pazarlık unsuru yapardı?

Çocuğun babası Kirk müydü yoksa parmağında oynattığı başka bir erkek miydi?

Kendi aptallığına midesi bulandı. Elleri öylesine titriyordu ki kağıdı tutamıyordu. Kahretsin. Cehenneme gitsin.

Jewel onun hayatına girmeyi, ailesine kendini sevdirmeyi başarmıştı. Hata kendisindeydi.

Piers hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Ne kadar aptaldı. Hep böyle aptal olacaktı. Düşlerindeki evi ona almış, onu mutlu etmek için elinden geleni yapmıştı.

En kötüsü, bir aile olacakları hayalini de birlikte satın almıştı. Sonunda umut ışığı görünmeye başlamıştı.

Jewel her koşulda kazanmıştı. Ya kendisi? Kendisi her şeyi kaybetmişti.

Jewel çıktı aldığı kağıtları elinde tutarak Piers'in ofisine koştu. Eric'in başına gelenleri ve Joanna'nın onu iki yıl önce terk ettiğini öğrenmek Piers'ı üzecekti ancak önemli olan Eric'i bulunduğu durumdan kurtarabilmektı.

Çocuğu koruyucu ailelerin yanında düşündükçe midesine kramplar girdi.

Ofisin kapısına vurmadan içeri daldığında Piers'ı elinde buruşturulmuş bir kağıtla masasında oturuyor buldu. Genç adamın gözlerindeki buz gibi bakış ve soğuk ifadeyi görünce oraya neden geldiğini bir an unuttu.

“Piers?”

Soğuk bakışların altında titrediğini hissetti. Bir adım daha attı. “Her şey yolunda mı?”

Piers yavaşça oturduğu yerden kalktı. “Anlat bakalım, Jewel. Bundan kaçacağını nasıl düşündün? Gerçeği öğrenmemi uzatıp bu arada beni parmağının ucunda oynatabileceğini mi sandın?”

Jewel panikledi. Eric'i mi öğrenmişti? Neden bu kadar kızgındı?

“Sana söylemeye gelmiştim. Öğrenmek istersin diye düşündüm.”

Piers'ın soğuk gülüşü öfke doluydu. Bir adım geriledi.

“Evet, Jewel. Bilmek isterdim. Tüm bu oyun başlamadan önce. Sana Joanna ve beni aldatmasını anlatırken hoşuna gitti mi?”

Jewel başını salladı. Neden bahsediyordu?

“Anlamıyorum. Neden bu kadar kızgınsın? Bana mı? Ben bir şey yapmadım, Piers.”

Piers ona düşmanca saldırdı. “Bana yalan söylemedin mi? Başka birinin çocuğu benimmiş gibi hareket etmedin mi? Beni şaşırtıyorsun, Jewel. Nasıl oluyor da kurbanı oynuyorsun? Burada tek kurban benim ve karnında taşıdığın çocuk.”

Genç kadının her yanını tanıdık bir üzüntü kapladı.

“Sen benden nefret ediyorsun,” diye fısıldadı.

“Senin gibi birini sevebileceğimi mi söylüyorsun?”

Genç adam ona sonuç kağıdını uzattı. “İşte gerçek, Jewel. Bana söylemediğin gerçek. Bilmeyi hakkettiğim gerçek.”

Jewel elleri titreyerek kağıdı aldı. Gözlerindeki yaşlar görmesini engelliyordu. Sonucu üç kez okuduktan sonra donup kaldı.

“Bu yanlış,” dedi kısık bir sesle.

Piers tuhaf bir ses çıkardı. “Hala oyun mu oynuyorsun? Artık

bitti, Jewel. Bu testler yanlış çıkmaz. Senin çocuğunun babası olmadığımı açıkça doğruluyor.”

Jewel gözlerinden akan yaşlarla ona baktı. Piers buzdan yapılmış gibiydi. Katı ve affetmeyen.

“Benim düşmemi bekle din.” Boğulacak gibi devam etti. “Seni aradığım günden bu yana bu anı bekle din. Senin elinden gelen tek şey bu. Joanna’dan daha iyi olmadığımı kanıtlamadıkça tatmin olmayacaktın.”

“İyi oyun oynuyorsun.”

Genç kadın hırsla göz yaşlarını sildi. “Sonuçlar yanlış, Piers. O *senin* çocuğun.”

Onu ikna etmemin başka yolu yoktu. Jewel’ı çoktan yargılamış ve cezalandırmıştı. Piers’in onu bu kadar üzmesine izin vermemeliydi. Veya onu ne kadar sevdiğini anlamasına.

İçindeki acı korkunç olsa da çenesini kaldırarak ona bakmaya kendini zorladı.

“Bir gün bu yaptıklarından pişmanlık duyacaksın,” dedi. “Bir gün uyandığında değerli bir şeyi kaybettiğini anlayacaksın. Umarım bir gün kendine ve çevrendekilere inkar etmeyi başardığın mutluluğu bulursun.”

Arkasını dönerek getirdiği kağıtlara sarılarak oradan çıktı. Piers onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Yapmayacağını biliyordu.

Eve geldiğinde hemen yatak odasına giderek valizini toplamaya girişti. Evdeki görevliye on beş dakika sonra bir taksi çağırmasını rica ederek güçlü olmak için kendini telkin etmeye çalıştı.

Toparlanması bittiğinde Eric ile ilgili kağıtlara tekrar göz attı. Piers ile aralarında ne geçmiş olursa olsun o çocuğun evden eve gönderilmesine göz yumamazdı. Parası olmasa da artık Anetakis soyadına sahipti.

Çekmeceye giderek Piers’in ona verdiği pırlanta küpleri ve kolyeyi çıkardı. Bunlarla Miami’de bir ev tutabilirdi. Ancak anlaşmanın şartlarının yerine getirilmesi için geçecek sürede geçinmesi gerekiyordu.

“Bayan Anetakis, araba hazır.”

Jewel valizi kapatıp teşekkür etti. Piers ile paylaştığı odaya son kez bakıp çıktı.

Arabaya bindiğinde şoföre havaalanına gideceklerini bildirdi. Piers'ın özel uçağını hazırlatacak fırsatı yoktu. Oradan bir an önce gitmekten başka bir şey istemiyordu. Adadan kalkan ilk uçakla New York'a gidecek ve Bella ile Marley'i görecekti. Onlar Eric'i kurtarmasına yardım ederlerdi.

~ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

“JEWEL, burada ne arıyorsun?” Bella, Jewel’ı içeri sürükledi. “Piers burada olduğunu biliyor mu? O da seninle geldi mi?”

Jewel yutkundu. Kahretsin, yine ağlamak istemiyordu.

Marley arkada belirdi. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı.

“Ne oldu?”

Jewel gözyaşlarına boğuldu. İki kadın da ona sarılarak onu Bella’nın odasına götürdüler.

“Chrysander ve Theron burada mı?” diye sordu Jewel, hıçkırarak.

“Hayır, sonra gelecekler. Şimdi, bayılmadan otur. Ayakta zor duruyorsun.”

Jewel kanepenin ucuna çöktü.

“Bizim geri zekalı kayınbiraderimiz ne yaptı?” diye sordu Marley.

Jewel bu soruya gözyaşları arasında gülmekten kendini alamadı. “Korkarım o tam tersini iddia edecektir.”

“Buna hayatta inanmam. Üstelik, senin ona deli gibi aşık olduğunu görmemek imkansız,” dedi Bella.

Jewel elleriyle yüzünü kapattı. “Sorun da bu zaten. Benim hakkımda en kötüsünü düşünüyor.”

Marley onu sevgiyle okşadı. "Bize neler olduğunu anlatsana."

"Bu ne aptallık. Laboratuvarı arayıp sonuçları kontrol etmek aklına gelmemiş mi? Bir yanlışlık olduğu ortada," dedi Bella, her iki kadın da hikayeyi dinledikten sonra.

"Ne yapacaksın? Ona aşıksın," diye sordu Marley.

"Ama o beni sevmiyor. Ve sevmek de istemiyor. Bana güvenmeyen biriyle yaşayamam."

Jewel derin bir soluk alarak devam etti. "Yardımaınıza ihtiyacım var. Piers'ın bana vermiş olduğu mücevherleri sattım. Miami'de ev kiralamak için şimdilik yeterli olacaktır. Ama Eric'e ebeveyn olmak için maddi durumumun iyi olması gerekir. Piers ile boşanmamız ne kadar sürer, emin değilim."

Bella gülmüştü. "Anetakis imparatorluğu dışında kendime ait bir param var. Sana şimdi veririm. Miami'de daha büyük bir ev tutabilmen için de para transfer ederim."

Jewel her iki kadının ellerini tuttu. "Çok teşekkür ederim. Piers'ı aldattığım için benden nefret edeceğinizi düşünmüştüm."

Marley içini çekti. "İçimden bir ses Piers'ın bir gün uyanıp ne kadar büyük bir hata yaptığını anlayacağını söylüyor."

"Korkarım ki bütün Anetakis erkekleri konu aşka geldiğinde çok yoğun duygular içinde oluyorlar," dedi Bella.

"Çok doğru," diye atıldı Marley.

Bella ayağa kalktı. "O zaman, önce güzel bir yemek yiyeceğiz. Sonra öğleden sonramızı Spa'da geçireceğiz. Sonra Jewel'ı Miami'ye götürecek özel uçak ayarlayacağız. Oraya indiğinde bir şöför onu bekliyor olacak. Sen bizim ailemizsin."

Jewel tekrar gözyaşlarına boğulduğunda Bella inledi ve şakayla karışık konuştu. "Neden bebek yapmak istemediğimi şimdi anlayabiliyor musunuz?"

Erkekler dönmeden oradan çıkmaya karar verdiler.

"Beni Miami'de ziyaret edeceğinize söz vermelisiniz. Hep bir ailem olsun istemişimdir ve sizlerden daha iyi kız kardeşlerim olamazdı," dedi Jewel.

~ SON SÖZ ~

PTERS San Francisco'daki evin önünde durdu ve zili çaldı. Kapıyı Kirk açtı.

"Jewel burada mı?" diye sordu Piers, gergin bir şekilde.

Kirk gözlerini kısarak ona baktı. "Neden burada olmalı ve neden senin yanında değil?"

Piers gözlerini kapattı.

"İçeri gelip bana olanları anlatsan iyi olur," dedi Kirk.

Jewel'ın evden gidişinin ardından Piers ortalarda fırtına gibi esiyordu. Tıraş olmuyor, duş almıyordu. Ne olursa olsun Jewel'ı hayatında geri istiyordu. Ona ne kadar haksızlık ettiğinin farkına varmıştı.

Seni seviyorum, yineka mou, seni geri istiyorum, deyip duruyordu. Ama Jewel onu affedebilecek miydi?

"Ona çok kötü şeyler söyledim," dedi Piers.

"Nasıl şeyler?"

Karşısındaki adama ihtiyacı olduğunu anlayan Piers içindikileri döktü.

"Sen birinci sınıf bir serserisin," dedi Kirk. "Jewel böyle bir konuda yalan söylemez. Sana çocukluğunu anlatmadı mı?"

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Bebekken anne ve babasının ölümünden itibaren Jewel

koruyucu aile değiştirip durmuş. Geçici birkaç evden sonra yerleştiği ilk ailenin büyük oğlu ona zarar vermeye çalışmış. Sonra sosyal hizmetli ona inanarak onu başka bir aileye vermiş. Orada da aile iki kız çocuğu arasında seçim yapmak istemiş ve diğer kızı seçmişler. O aileyi de kaybetmiş.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Piers.

“ocukları olamayan bir çift onu evlat edinmek istediklerinde şansı dönmeye başlamış. Onlarla yaşamaya başlamış. Evlatlık işlemleri sonlanmadan önce kadının hamile olduğu anlaşılmış. İki ocuğa bakamayacakları için Jewel’dan vazgeçmişler.”

Piers gözlerini kapattı. Ve o da Jewel’ı ve çocuğunu reddetmişti.

“Ondan sonra mutlu sonlara inanmamış. Sistemin içinde büyümeye, olgunlaşmaya çalışmış. O zamandan bu yana devamlı bir yerden başka bir yere gider. Bir evi yok. Onu hak etmediğini düşünüyor.”

Kirk, Piers’a buz gibi baktı. “Ona onu üzecek en kötü şekilde davrandın. Onu bulacak olursan seni kollarını açmış bekleyeceğini sanma.”

“Eğer seni ararsa beni hemen arayabilir misin? Karım tek başına ve bebek bekliyor. Onu bulup her şeyi düzeltmem lazım. şimdi New York’a ağabeylerimin yanına gidiyorum,” dedi Piers, çok zgn bir halde.

Piers ağabeyinin kapısını vurduğunda içinden aılmamasını diledi. Ağabeylerinin karşısına yaptığı hatalarla çıkmak istemiyordu.

“Piers, ne oldu? Neden buradasın? Jewel yok mu?”

İçeri girdiğinde Chrysander, Marley ve Bella’nın ona baktıklarını gördü.

Hepsi bir ağızdan konuşmaya, sorular sormaya başladılar. Sonra Bella dönüp son derece yumuşak bir sesle neler olduğunu sordu. Piers kadınların nasıl bu kadar güçlü olabildiklerine bir kez daha şahit oluyordu.

Piers onlara baktı. “Onu seviyorum ve büyük bir hata yaptım.”

“Demek ki laboratuvarı aradın ve onlar da hata yaptıklarını itiraf ettiler,” diye atıldı Marley öfkeyle. Chrysander ve Theron kadınlara döndüler.

“Laboratuvarı aramadım. Sonuçlar umurumda değil. Onu ve çocuğumuzu seviyorum. Ve onlardan vazgeçmeyi düşünmüyorum.”

“Neden bizim neler döndüğünden haberimiz yokmuş izlenimine kapılıyorum?” diye sordu Chrysander kardeşine.

Bella ve Marley kollarını kavuşturmuş onlara bakıyorlardı.

Piers kadınların yanına gitti.

“Lütfen, nerede olduğunu biliyorsanız söyleyin. Onu seviyorum. Durumu düzeltmeliyim.”

Marley ve Bella birbirlerine baktılar.

“Şey... Miami’de onun için bir yer bulmaya çalışmış olabilirim,” dedi Bella.

“Ama orası şeyin olduğu...” diye başlayan Chrysander sustu.

“Miami’de nerede?”

“Eğer gidip onu tekrar üzersen Theron’un güvenlik elemanlarının hepsini üzerine salarım,” diye tehdit savurdu Bella.

“Lütfen, Bella. Onun ve bebeğin iyi olduklarından emin olmalıyım.”

“Dün konuştuğumda iyilerdi,” diye atıldı, Marley.

Bella bir kağıda adresi yazıp ona verdiğinde Piers kadına sevgiyle sarılıp öptü. “Teşekkür ederim. Onu en kısa zamanda geri getireceğime söz veriyorum.”

Jewel elini Eric’in saçlarında gezdirirken içinden onun ne kadar güzel uyuduğunu geçirdi. Sonra gidip kendine çay hazırladı.

Miami’ye gelişinin ardından Eric’i almak için mahkemeye başvurmuş, evrak işleri birkaç gün içinde tamamlanmıştı.

Başlarda Eric sessiz ve içine kapanıktı. Jewel’in yanında geçici olarak kalacağından emin gibiydi. Jewel onu zorlamadı. Güvenini kazanması gerekiyordu. Bella’nın cömertliği sayesinde her ikisinin de artık bir evi vardı.

Oturduğu yerde neredeyse uykuya dalmışken kapının

çalındığını işitti. Gecenin bu saatinde kim olabilirdi?

Kapıda duran Piers'ı görünce şok geçirdi.

"Jewel, Tanrı'ya şükür. Lütfen, girebilir miyim?"

Jewel yalnızca birbirlerini görebilecek kadar kapıyı araladı.

"Jewel, senin zamanının bir dakikasını bile hak etmediğimin farkındayım. Benimle bir daha asla konuşmasan seni suçlayamam ama sana yalvarıyorum, açıklamama izin ver."

Genç adamın sesindeki ümitsizlik Jewel'ı alt üst etti. Hissettiği kararsızlık yerini öfkeye, sonra arzuya bıraktı. Geriye adım atıp kapıyı açtı.

Piers içeri girer girmez onu kollarının arasına alıp yüzünü saçlarına gömdü.

"Özür dilerim. Üzgünüm, *yineka mou*."

Onu önce alından, sonra yanağından, sonra arzuyla dudaklarından öptü.

"Lütfen beni affet. Seni seviyorum. Senin ve bebeğimizin eve dönmenizi istiyorum. Babasının kim olduğu önemli değil. O benim çocuğum. Sen de benimsin. Biz bir aileyiz. Ona iyi bir baba olacağım. Söz veriyorum. Bana bir şans daha verirsen beni bırakmaman için her şeyi yapacağım."

Genç kadının ellerini tuttu.

"Seni seviyorum, Jewel. Çok hata yaptım. Sana yalvarıyorum çünkü senin ve bebeğimizin eve dönmenizden başka bir şey istemiyorum."

Jewel orada şaşkınlıkla duruyordu. Piers onu seviyordu.

Gözlerine yaşlar doldu.

"Beni seviyor musun?"

Bunu tekrar duymalıydı.

"Seni çok seviyorum, *yineka mou*."

"*'Yineka mou'* ne demek?"

Piers gülümsedi. "Kadınım demek."

"Ama bana seviştiğimiz ilk gece de öyle demiştin."

"O zaman bile benim kadınımdın. Sanırım sana o gece aşık oldum."

"Oh, Piers, seni öyle seviyorum ki."

Jewel kendini onun kollarına bıraktı. Piers onun saçlarını ve

bedenini, sonra karnını okşadı.

“Seni üzdüğüm için özür dilerim, Jewel. Bir daha asla olmayacak, söz veriyorum.”

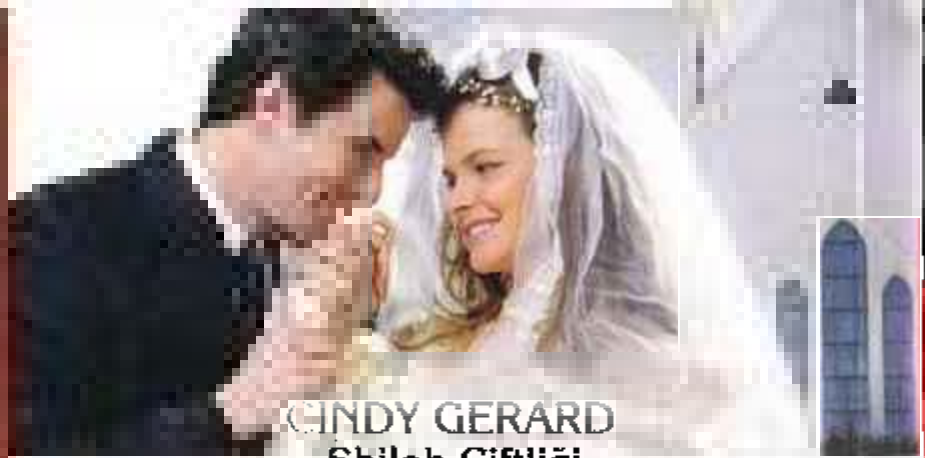
“Sana söylemem gereken bir şey var.”

Piers gerginleşti. “Hadi söyle. Halledemeyeceğimiz bir şey olamaz.”

“Umarım bana kızmazsın.”

“Sana asla kıyamam, *yineka mou*.”

SON

CINDY GERARD

Shiloh Çiftliği

Lee Savage, Teksas'taki hayatını bir kenara atıp, çocukluğunu geçtiği Montana'ya dönerken, kendine ait olanı almaya geliyordu...

Ellie Shiloh'nun elinde büyüyüp, serpilmesine tanık olmuştu. Şimdi bu büyüleyici güzelliğe sahip, çocuksu genç kadını koruyup kollaması gerekiyordu.

Yapacakları evlilik, Lee için aşkı barındırmıyordu. Ellie'nin, çocuk gözlerinde gördüğü aşk, evliliklerinin diğer çiftler gibi olması için yeterli olacak mıydı? Lee içinde tilişlenen duyguları iftiral edemiyordu. Göğsünde büyüyen ateş, karısına her dokunduğunda hissettiği tutku yalnızca verdiği sözlü tutmak içindi. Yoksa içinde bir yerlerde aşka da yer var mıydı?

MAYA BANKS

Yuva Özlemi

Jewel Henley, patronuyla beraber olduğunu bilmiyordu. Genç kadın, ertesi sabah uyanıldığında, bir gece önce ayaklarını yerden kesen esrarengiz erkeğin Piers Anetakis olduğunu öğrenmişti. Ve farkına bile varmadan hem işsiz hem de hamile kalmıştı.

Beş ay sonra tekrar karşılaştıklarında aralarında hiç azalmamış olan ümitsizlik, bir hayat kurnalarına yetecek miydi?

ISSN 2146-0981

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'inci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Fiyatı: 9.90 TL / Kırıs: 13.90 TL

Arzı: 5 TL

HQN DE-1 2012/09